NEMZETÜNK SZOLGÁLATÁBAN MEGHALNI LEHET, DE ELFÁRADNI SOHA!

Megjelenik minden hó 15-én

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Alapítva: Hungária Szabadságharcos Mozgalom, 1962.

48. ÉVFOLYAM 9. SZÁM | 2009. SZEPTEMBER | ÁRA: 280 Ft

A ZSIDÓ FESZTIVÁL ELŐ- ÉS HÁTTERE

Zsidó fesztiválok évek óta zajlanak hazánkban, nem túlzó megállapítások szerint akár az egész naptári év is annak tekinthető. Mégis van kiemelt alkalom, mint az a minap kezdődött esemény, amely nevében a zsidó jelzőt nyíltan viseli. A korábbi önméltatások szerint (értsd a minden rendű-rangú, olykor nevében a magyar jelzőt álságosan viselő sajtót és televíziót) a zsidóság mintegy reneszánszát éli a Kárpát-medencében. A XII. Zsidó Nyári Fesztivál a program szerint most az ország és Budapest szívében, a Dohány utcai zsinagógában és a Belvárosban zajlik. E jelenséget nem lehet nem észrevenni, s hogy e sorok íróját se érje az a kirekesztő vád, hogy esetleg épp erről hallgatna, álljon itt a 2009. évi nagy zsidó seregszemléről szóló tudósítás.

A fesztivált ezúttal Hiller István miniszter nyitotta meg. A hivatalos csalogató bevezetőjében ez áll: „A Zsidó Nyári Fesztivál mára Magyarország egyik legjelentősebb, leglátogatottabb, legnagyobb érdeklődést kiváltó kulturális-művészeti rendezvényévé nőtte ki magát. A társadalom olyan rétegeit is megmozgatja a nyár utolsó hetében megrendezett fesztivál, amelyek egyébként évközben kevésbé tanúsítanak érdeklődést a különböző kulturális rendezvények iránt. Az érdeklődők nemcsak bepillantást nyernek egy általuk addig alig ismert kultúrába, de annak részesévé is tudnak válni. Megismerhetik egy több ezer éves kultúra szokásait, ünnepeit illetve azokat a művészeket, előadókat akiknek köszönhetően számos különleges élménnyel gazdagodnak.” Az ünnep fényét némileg csökkenti, hogy az utolsó napi koncert, az Izraeli Filharmonikusok szerepése elmarad, mivel a zenekar éppen lemondta európai turnéját. Megmaradt viszont Falusi Mariann és mások programja, s hogy ezek milyen értéket képviselnek, azt ki-ki maga döntse el. A jegyárak viszont pl. a Budapest Klezmer Band zsinagógabeli koncertjén 4200 és 9900 között változnak. Aki az elmúlt évek hasonló rendezvényeit figyeli, észreveheti a program soványodását. Nemrég még számos magyarországi helyszínen zajlott a fesztivál, a vidéki kis- és nagyvárosok szolgáltak a zsidó ünnepléshez. Mára – a program szerint – az egyetlen helyszín Budapest maradt. E tények látszólag ellentmondanak a bevezetőben említetteknek, miszerint a „Zsidó Nyári Fesztivál Magyarország egyik legjelentősebb, leglátogatottabb, legnagyobb érdeklődést kiváltó kulturális-művészeti rendezvényévé nőtte ki magát.” Az idei alkalom egyébként a Toleráns Együttélés Fesztiválja alcímet viseli. Némi jártassággal ismét megállapíthatjuk, hogy épp azok hirdetik a toleranciát, akik magukat Übermenschnek állítják be. Az azonban mégsem tagadható, hogy a zsidó fesztivált zsidók rendezik, és zsidó érdeket, jobb esetben a zsidó kultúrát szolgálja. Az őszi rendezvénnyel nem véletlenül esik egybe a Szépművészeti Múzeumban utolsó hetében lévő tárlat, ami a Jeruzsálemi Múzeum „kincseit” mutatja be. Szemtanúknak azt sem kell bizonygatni, mekkora – félig üres, lesötétített – tereket foglal el az egyébként csekély értéket felvonultató tárlat. Méltó (vagy méltatlan) párja a holocaust múzeumok válogatásainak.

Bár a fesztivál épphogy elkezdődött, így mérlegét megvonni nem lehet, de már most fel kell vetni egy kérdést: lehet-e valós az, ami a programból kiviláglik, hogy csak Budapest az országos fesztivál helyszíne. Nehezen elképzelhető, miközben egyre több a nyilvánvaló bizonyíték, hogy az országban fizikailag, gazdaságilag és ennek jeleként kulturálisan is zsidó megszállás folyik. A nevezett fesztivál zsidó hátterét nem kell bizonyatni, de az előtérben levő egyéb rendezvények némelyikéről tudni kell, hogy azokat is zsidó érdek mozgatja. Néhány éve még Debrecen is fennen hirdette a maga Zsidó Fesztiválját. 2009-ben az utolsó augusztusi hétvégén itt azonban címe szerint Jézus fesztivál volt. Ha valaki nem hinné, hogy a Jézust keresztre feszítő zsidók utódai most Jézus nevében rendezhetnek fesztivált, annak elég a közelmúltra visszatekinteni. Az első ilyen alkalom szintén az új évezredben, 2002-ben volt Debrecenben. A Jézus fesztivál tarka és hangos menete az időközben Kossuth nevétől megfosztott egyetemtől vonult a tömegdemonstrációkra átépített főtérig, a Nagytemplomig. A több ezres menethez vidéki buszok szállították a csoportokat, tagjaik fehér egyenpólót viseltek Jézus fesztivál felirattal. A vonuló tömegben csak amerikai, izraeli és magyar zászlót lehetett látni. Mégsem kérdezte senki: miféle összefogást, egyúttal kirekesztő politikát sugall a három zászló együttese. Ha ugyanis nemzetközi a rendezvény, akkor hol a többi nemzet lobogója, ha magyar, mit keres itt a másik kettő? Az USA, izraeli és magyar zászló volt már együtt a HIT gyülekezete imatermében, ahol legutóbb stílusosan csak az izraeli lengett diadalmasan. Ugyanekkor virágkarnevál idején is volt egy másik jelenség, ami a protestáns Debrecenben megütközést keltett: a karneváli menet a Nagyállomástól egy „Jézus bevonulása Jeruzsálembe” című kompozícióval haladt a Nagytemplom lépcsőihez. Visszatérve a Jézus fesztiválra, annak narancssárga alapra festett reklámja, főtéri díszlete azonos volt azzal, amit 2002-ben már megismerhettünk, így a zsidó háttér nem igényel további bizonyítást. A HIT gyülekezetének szertartása immár harmadik alkalommal jelent meg a debreceni Kossuth téren, az elsőnél éppen a feldúlt, átépítés alatt álló Kossuth téren zenéltek – jeléül annak, milyen érdek szerint is épül át a terület. A második, immár látványos felvonulás Jézus zászlaja alatt 2002-ben esett meg, ahol a tömegben csak elvétve voltak debreceniek, a buszok a környékbeli „alternatív” gyülekezetekbe szervezett csoportokat szállították ide. Hasonló ez a sajnálatosan ismét időszerű budapesti, a másságot, homoszexualitást hirdető, magyarságot, nemzetet és kereszténységet gyalázó felvonulásokhoz, ahol a résztvevők többsége kamionostól együtt szerte Európából érkezik, hogy a helyi tömeget „gazdagítsa”. A debreceni események a történelmi egyházak távollétében zajlottak, de azok utólag sem tiltakoztak ellene. A harmadik, az imént idézett alkalom 2009-ben volt, időben egybeesve a pesti Zsidó Nyári Fesztivállal. Ezt immár hét kisegyház, szekta rendezte, akik csakis a város engedélyével, és a nagytemplomi egyházi vezetés hallgatólagos bele- ▶

▶ egyezésével csinálhattak dáridót a Kossuth téren. A rendezvényről a lakosság előre nem értesülhetett, plakátjai csak a főtéren voltak és a következő szervezőkről szóltak: Debreceni Baptista Gyülekezet, EPK Debreceni Élet Gyülekezete, Trinity Baptista Gyülekezet, Üdvhadsereg Debreceni Gyülekezete, Debreceni Szabadkeresztény Gyülekezet, Shalom Nyitott Bibliai Gyülekezet, Új Remény Baptista Gyülekezet. A zsidó jelenlét a Shalomban nyilvánvaló, a többiben rejtett. Amint manapság szokás, az esti főtéri „istentiszteleteket" számos hangos program kísérte, alkalmi vidámpark dodgemmel, ugrálóval, sörözdével és sütögetéssel, esti koncertekkel. Mégis magát a szertartást kell kiemelni, ahol civilruhás lelkészek hadaró, agitáló, lehengerlő stílusban hosszan hirdették az „igét", a kísérő zenekar és a hallgatóság viselkedése is pontosan megegyezett azzal, amit bárki hetente láthat az ATV vidám vasárnapjain. A résztvevők együttes éneklése – a több csoport ellenére – bizonyította, hogy nem most tanult énekek szóltak, hanem nagyon is elő voltak erre készítve. A prédikálóknak nem kellett attól tartaniuk, hogy lesznek-e elegen a téren. A kikiáltó stílusú beszédek alatt a háttérben vígan folyt a sörözés, beszélgetés, gyermekszórakoztatás, na és működött a bazár. Mindenki látta-ette, mi szem-szájnak ingere. A közönség csápolása, karlengetése, átszellemülése a HIT gyülekezete szertartásait idézte. Az est megkoronázása pedig a helyi újság, a Hajdú-bihari Napló és a Rádió Max FM 106 közös nyári sajtó roadshowja volt, amit Halász János helyi alpolgármester, országgyűlési képviselő köszöntött. A fentiekhez így nyíltan is áldását adta a város és az ország, az önkormányzat és az országgyűlés, de a történelmi egyházak sem emeltek szót ellene. Így vonulhatott be a zsidóság a cívisvárosba, és zárta azt a három hónapos programdömpinget, ami a Jézus fesztivállal és a roadshow-val végződött. A helyi tudósítás szerint is házibuli hangulatú, tízezernyi rajongót megmozgató eseményen, a Jézus fesztivál kíséretében volt arcfestés, keleti zene, erotikus mozdulatok, hastánc és önvédelmi műsorok a színpadon, báj, kecs és divatbemutató… Akinek még ennyi bizonyíték sem elegendő, annak álljon itt a végső tanulság: Jézus fesztivál volt, Jézus Krisztus nevének említése nélkül. A hosszas szertartás végén maga a zongorista szólt a mikrofonba: Akarjátok-e tovább dicsérni az Urat? – amire kitörő taps volt a válasz. Az ószövetségi és a szabadkőműves szóhasználat részesíti előnyben az „Urat", mint a világmindenség teremtőjét, ugyanígy dívik a „hites gyülekezetekben".

A fentiek ismeretében nem mondhatjuk, hogy ez évben ne lett volna zsidó fesztivál Debrecenben, sőt az köztéri méretében még a budapestit is felülmúlta. A pesti rendezvények gettószerűen zárt védelmet, biztonsági szolgálatot igényeltek, de az események mindkét helyszínen jogfolytonosak. Debrecenben 2001-ben Kósa Lajos védőszárnyai alatt épült át a főtér, most a másik országgyűlési képviselő, Halász János ünnepelt a tömeggel. A hatalom és a média összefonódását bizonyítják a mindkettő által hangoztatott jelszavak: 2001-ben MIÉNK A TÉR, most pedig MEGTÖLTÖTTÜK A KOSSUTH TERET. Kik mondják, kikről? E címek mára már nem is kétértelműek. Egyértelmű bizonyítékai annak a liberális, szabadkőműves jelenlétnek, ami hol orosz, hol amerikai, hol kommunista, hol demokratikus jelszavakat hangoztató köpönyegforgató zsidók aknamunkájáról szól. A nyíltan zsidó budapesti fesztivál mellett a debreceni ügy kerül előtérbe, hogy álságosan Jézus nevében zajlik, mint tudjuk: Jézus nevének említése nélkül.

A helyzet kulcsa tehát Debrecen, ahol a Jézus Fesztivál helyszínén, a főtéren is óriásplakátok hirdetik a közeli MODEM-ben a Messiások kiállítást, ami szerencsére a bukás határán áll. Távolról sem látogatják annyian, mint amit reméltek, és főleg ahhoz viszonyítva, amilyen országos reklámot kapott. A Messiások anyaga nem a jézusi történetről szól, hanem a kiállítás földszintjén a Kis magyar pornográfia, az emeleten pedig a modern művészet védőszárnyai alatt megbecstelenítő, lelket borzoló kiállítás és videók láthatók. Csak a gyanútlan vagy perverz érdeklődésű lehet rá kíváncsi. A történet mégsem egyedi: nemcsak a protestantizmus gyalázata a Jézus fesztivál vonulata, de a katolikusok is felháborodhatnak a püspökszobortól megtisztított pécsi tér Mahler ünnepén vagy a szombathelyi karnevál menetének vonulásán a püspöki palota előtt, ami látványosan a Szentháromság szobor melletti lacipecsenyézéshet vezet. Valamennyi közös gyökerű, a háttérben a láthatatlan szálak összefüggnek.

A fentiekről, a látott előtérről és az eltitkolt háttérről alig van tudósítás. A tudatlanságot tetőzi, hogy a sajtó ma, bármily jogosan is, de mégis a szomszédos országok elnyomott magyarságával foglalkozik, mintegy feledtetve az itthon történteket. S ha tüntetnek is szegedi dómban, értelmiségi körirat születik a fővárosban a szlovák nyelvtörvény ellen, kevesen veszik észre, hogy a magyarság és kereszténység gyalázása éppen mai határainkon belül a legveszélyesebb. Változás pedig akkor lesz itt, ha majd a jót akaró, tettrekész magyarok ezrei jönnek, pl. Bösztörpusztáról, s a céljait megvalósító Magyarok Szövetsége töltheti meg a Kossuth teret, a magát felsőbbrendűnek érző zsidóság pedig a pusztába, az önmaga által épített gettókba menekül.

Dr. Nagy Attila
orvos, közíró

EGY EMLÉKIRAT TARTALMÁBÓL

„Én vagyok az utolsó szemtanú magyar részről – olvasható Dr. Szakáts István a Hungária Szabadságharcos Mozgalom ügyvezető elnökének történelmi dokumentumában –, aki nemcsak a nemzetiszocialista mozgalom egész harci korszakát végig éltem, hanem intenzív kapcsolatban álltam Hitlerrel is!". Szakáts István a Tiszántúlon működő Magyar Nemzeti Szocialista Pártnak volt a tagja, amely 1938 őszén egyesült a Hungarista Mozgalommal.

Amikor 1920-ban elindult Hitler mozgalma, akkor Szakáts István Münchenben élt. Itt alakult meg a magyar diákok egyesülete, amely Hitlert megelőzve az első volt a világon, amely idegen származásút nem vett fel. Ennek a tagja volt Fiala Ferenc is, aki Németországban végezte a technológiai főiskolát.

Ennek a magyar diákegyesületnek hetenként kétszer vendége vagy inkább beszélgető partnere volt egy egykori őrvezető, valami kicsinyke és ismeretlen párt hetedik számú tagja. Hitler Adolfnak hívták.

A német nemzetiszocialisták kezdetben még nem igen ismerték a világkérdések kulcsproblémáját, sőt magát a bolsevizmust sem, amelynek rémségeit a magyarok Kun-Kohn Béla és Szamuelly Tibor véres terroruralmában saját bőrükön tapasztalták meg. Ezeken az esti beszélgetéseken és éles szellemi vitákon vált magyarbaráttá Hitler Adolf.

„Hitlerrel 1922 és 1923 folyamán – írja a történelmi dokumentumnak számító levél – hetenként kétszer éjszakákat vitatkoztunk a müncheni magyar Diákegyletben. Hitler többször kijelentette, hogy *„tőlünk többet tanult, mint az addig elolvasott összes könyvből."* Az egész nemzetiszocialista eszmerendszerben sok mindent lehet találni, amit Hitler tőlünk vett át. Hitler akkor állandóan hangoztatta, ha ő a Versailles-i diktátum ellen harcol, akkor logikusan küzd az összes többi diktátum ellen. *„Hitler hangoztatta azt is, hogy Burgenlandot visszaadja. Ha ugyanis nem adná vissza, akkor nem volna következetes önmagához. Nem lehet egyetlen békediktátum megsemmisítésére törekedni, ugyanakkor annak határozmányait részben fenntartani, csupán azért, mert ezek a németség szemszögéből kedvezőnek látszanak."* Hitler ezt az álláspontot mindig vallotta. Hitler magyarbarátsága odáig ment, hogy a birodalmi gyűlésbe bekerült első 19 nemzetiszocialista képviselő között, érdemdús német párttagok mellőzésével a magyar Walter Ernőt hozta be képviselőjének.

Hitler még 1940-ben is Magyarország javát akarta. *„A francia hadjárat fényes befejezése után Münchenen utaztam át. Éppen kijöttem a pályaudvar Arnulfstassel oldalán, amikor egy autó hajtott a lépcsők elé. Hitler érkezett meg, amikor megpillantott engem egy SS katona mellett. Hozzám jött, kezet fogott velem. Én gratuláltam a győzelemhez és megkérdeztem: mi a további szándéka... Ő azt ajánlotta, hogy keressem fel Ribbentropot s ő majd megfogja mondani nekem. Magam részéről Ribbentropot nem tartottam megfelelő koponyának, azért Meissner külügyi államtitkárt látogattam meg, akiről tudtam, hogy Magyarországgal mélységesen szimpatizál."*

Ő megkért, hogy amint visszatérek Budapestre, beszéljek a jobboldali politikusokkal, teremtsek meg a jobboldali egységet, mert csak egy jobboldali koalíciós kormány tudja eredményesen képviselni Magyarország érdekeit, a remélt európai újjárendezésnél. Erdéllyel kapcsolatban már akkor utalt Meissner egy második bécsi döntés lehetőségére. Meissner megmondta őszintén, hogy a Teleki-kormány csak kedvezőtlen döntést érhet el, viszont egy jobboldali koalíciós kormány mindent elérhet.

A második bécsi döntés eredménye tényleg igazolta Meisssner aggodalmát, mert a döntés nagyon kedvezőtlen volt magyar szempontból.

„Engem súlyos csalódás ért – olvasható Dr. Szakáts István történelmi munkájában – amikor Hitler Ausztriát megszállta és nem adta vissza Burgenlandot. *1939-ben Németországban voltam és kidolgoztam a Weltdienst átszervezésének alapgondolatait. Éppen Erfurtban voltam, amikor Hitler ott egy gyűlésen részt vett. Az azt követő vacsorán én is részt vettem és Hitlerrel szemben ültem. Hitler, aki jól ismert, rögtön érdeklődött, hogy mit csinálok és szokásához híven egyszerre több kérdésről is kezdett beszélgetni. Egész természetesen szóba került a burgenlandi kérdés is. Én minden tartózkodás nélkül megmondtam neki, milyen csalódást váltott ki, hogy korábbi ígéretei ellenére mégis csak megtartotta Burgenlandot.* A náci nagyságokban szinte megfagyott a vér, midőn Hitlernek ezt a szemrehányást tettem.

„Hitler akkor elmesélte nekem az egész kieli-ügyet. A szudéta-akcióhoz meg akarta nyerni Horthyt és ez esetben Magyarországnak jutott volna Felső-Magyarország. Hitler azt mondta: csalódott a várakozásaiban. Azt hitte, hogy a magyar hivatalos körök, amelyek állandóan hangoztatták a revizionizmust, örömmel fogják megragadni az alkalmat, hogy Magyarországot a trianoni ketrecből kivezessék. Ő sajnos kénytelen volt a magyar kormány és Horthy elutasító magatartásából azt a következtetést levonni, hogy a hatalom birtokosai az egész revíziós színházat csak azért rendezik, hogy a magyar nép figyelmét eltereljék a szociális bajokról, azok megoldásának szükségességéről.

Amikor a német csapatok bevonultak Ausztriába, három napig nem szállta meg Burgenlandot. Hitler biztatást küldött Budapestre, hogy a magyar csapatok vonuljanak be oda. A német megszállás csak akkor történt, amikor meg kellett győződnie róla, hogy a magyar kormánynak esze ágában sincs Burgerland visszaszerzése."

Hitler ennek ellenére még 1940-ben is megmaradt Magyarország barátjának.

Dr. Szakáts István a Székely Hadosztály legfiatalabb harcosa volt. A zsidó-kommunista időszakban Guido Romanelli mentette meg az életét. Emigrációs éveiben a nemzetszolgálat fáradhatatlan harcosa volt.

Major Tibor

Sajó Sándor

Új Ábel

Anyám! Kegyelmed özvegyasszony,
És szűken van a kenyerünk;
Azért én, lássa, nem panaszlom,
Hogy Káin együtt él velünk;
Kegyelmed gyermekül fogadta,
Bár nem Kegyelmed szülte őt:
Legyen testvér az istenadta,
Ha ős törzsünkkel összenőtt;
De kikesergem a világba:
Jószívem hozzá mindhiába,
És velünk él bár egykenyéren,
Nekem e Káin nem testvérem!

Anyám! E Káin csúf szokásból
Minden dolgomba belegázol;
Játékban, utcán, kint a páston
E Káin sohse fogja pártom;
A taligánkat sohse húzza,
Mikor meg tolná, visszahúzza,
Zsebemből kicseni a gombot,
Tarisznyámból a kenyeret,
Amit én gyűjtve összehordok.
Ő széjjelszórja s kinevet;
Más kedvét ellenemre szítja,
Utcák kutyáit rámuszítja
S örül, ha folyni látja vérem,
Nekem e Káin nem testvérem!

Anyám! Én Káint bepanaszlom...
Kegyelmed gyönge beteg asszony,
S míg betegen nyög itt az ágyban,
Ő mért fütyül kint oly vidáman?
Ha házunk őneki is háza,
Idegenek közt mért gyalázza?
Ha idegen a lelke tőlünk,
Anyám –, Káinnal mért vesződjünk?...

Nem vagyunk senki kapcarongya,
Én nem leszek Káin bolondja –,
Anyám! Nekem már forr a vérem:
Nekem e Káin rossz testvérem –,
Anyám, így élni nem öröm...
Én Káint többé nem panaszlom,
De ezt így nem bírom sokáig,
S ha Káin jobbá most se válik,
Akkor az Isten irgalmazzon, –
Bevégzem vele nagy pöröm:
Anyám, – én Káint megölöm!...

Kiss Sándor:

ZSIDÓKÓRSÁG

Herbert Spencer óta szokás a társadalomra úgy tekinteni, mint élő, táplálkozó és fejlődő organizmusra. A társadalommá szerveződött egyéneket az állati test sejtjeihez szokták hasonlítani; mindkettő külön individuális életet is él a nagy egész életközösségen belül. A társadalom él, táplálkozik, fejlődik, visszafejlődik és meghal, mint az állati szervezet; van energia- és anyagforgalma, mint annak.

A társadalmi szervezet elemi részei, az egyes emberek éppúgy nem egyenlők, mint az állati test sejtjei, az egyező hivatásúak külön társadalmi rétegekké, szervezetekké egyesülnek, mint a test sejtjei szövetekké. Minden egyén a maga rátermettségének megfelelő differenciált munkát végez, de a sok millió egyén külön munkájából a szociális test egész élete koordinálódik. Van tehát munkamegosztás és munkaegyesítés, mint az állati test sejtjei és szövetei között. Vannak társadalmi szervek, amelyek az anyagforgalmat bonyolítják le, mint az állati szervezet vér- és nyirokerei: a közutak és forgalmi eszközök. Vannak vállalatok a termelt energiák átalakítására. Külön társadalmi szervek végzik az állati test idegéletének megfelelő szellemi munkát: tisztviselők, írók, tudósok. Némely társadalmi rétegek fizikai munkát végeznek, mint a test izmai; más szervek kémiai terméket állítanak elő, mint a test mirigyei stb.

A társadalmi szervezet lehet ép vagy beteg. Azok az ártalmak vagy anomáliák, amelyek az állati testet beteggé teszik, megrendítik a társadalmi organizmus épségét is. Az éhség, kimerültség, az anyag- és energiaforgalom zavara vagy aránytalan eloszlása a társadalmat is beteggé teszik, nemcsak a testet. Az állati és társadalmi organizmus elemei, a sejtek és az emberek ugyan természetüknél és hivatásuknál fogva sokfélék, de azért az egész organizmus csak úgy lehet egészséges, ha igazság és arányosság érvényesül az anyag- és energiaelosztásban. Nem az *egyenlőség*, hanem a harmónia a társadalom és a test életének a vezérelve. Egyik társadalmi réteg túltápláltsága más társadalmi rétegek rovására esik és nehéz szociális bajokat idéz elő, mint a szervezetben a daganatok, szarkómák, karcinómák, elefántiázis stb. Egyes társadalmi rétegek elcsigázása, kiuzsorázása megbolygatja az egész szociális szervezet harmóniáját. A társadalmi organizmus betegségei nagyon sokfélék, aszerint, hogy milyenek a gerjesztő okok. Lehetnek a társadalomnak lelki, morális, vagy testi táplálkozási bajai. A kapitalizmus is egyik tipikus alkati betegsége a modern társadalmaknak, összefüggésben van a társadalmi anyagcsere és energiaelosztás aránytalanságával. Egyik részen túltengés, hipertrófia, a másikon senyvedés, cahexia mutatkozik, mint a rákbetegségnél.

A társadalomnak egyéb természetű bajai mellett fertőzéses betegsége is van. A zsidókórság a társadalomnak ilyen fertőzéses betegsége. Előidézi egy jellegzetes parazita, a zsidó faj, ha elszaporodik és uralomra vergődik a társadalomban. A zsidó faj nem dolgozik, nem termel, hanem rátelepszik más népek dolgozó társadalmára, mint a tetű az állati testre, az aranka a pillangós virágú takarmányfélékre, vagy mint a bacilusok az állati szervezet belső szerveire stb. és úgy él, szaporodik, virul a *fertőzött társadalom* szerveinek és szöveteinek a rovására. A zsidó faj elszaporodása és uralomra vergődése a zsidókórságnak nevezhető társadalmi fertőző betegséget idézi elő, amely minden társadalomban ugyanazokat a beteges tüneteket váltja ki és adott körülmények között a társadalom elpusztulására vezet.

Nem minden társadalom hajlamos egyformán a zsidófertőzésre. Általában arra tanít a történelem, hogy az árja népek társadalma meglehetősen immunis, **a turáni népek társadalma viszont veszedelmesen fogékony a zsidókórság iránt.** A nagy faji önérzettől hevített társadalmak, mint általában az árja népek, szívós ellenállást fejtenek ki a zsidókórsággal szemben. Megél bennük a zsidó, de különösebben nem szaporodik, s ami még fontosabb, nem tud bennük uralomra vergődni. Olyanforma ezen immunis társadalmak fertőzöttsége, mint a bacilusgazdának nevezett ember, akiben élnek és szaporodnak a kórokozó baktériumok, sőt belőle kiindulva fertőzhetnek is másokat, de maga a bacilusgazda, illetve az immunis társadalom, jól védekezik a parazitával szemben, úgy, hogy nem betegszik meg tőle. A régi és modern indogermán társadalmak egész a háborúig jól ellenálltak a zsidófertőzésnek. Szüntelenül és energikusan védekeztek minden tömegesebb zsidófertőzés ellen és meglehetős sikerrel fojtották el a zsidó faj túlságos elszaporodását. Még a cári Oroszország is egész a forradalomig diadalmasan állta a harcot a benne fészkelő rettenetes zsidósággal szemben: kisebb-nagyobb küzdelem árán, múló lázak kíséretében, mindig sikerrel legyűrte a litván zsidóság gyilkos virulenciáját. A többi árja nép, Európának összes szláv, román és germán nemzete még tökéletesebb mentességet mutatott a zsidókórság iránt, mivel fertőzöttségük is sokkal gyengébb volt, mint Oroszországé.

A háború azonban új tanulságokkal szolgált. Bebizonyította, hogy a zsidókórsággal szemben nincs abszolút immunitás. A társadalmi organizmus másfajta betegségei, túlzott kapitalizmus, általános kimerültség, elesettség, táplálkozási zavarok kedveznek a zsidófertőzésnek, még az illető társadalom relatív mentessége mellett is. A háború magával hozta mindezeket a feltételeket, azáltal sok helyt előkészítette a talajt a zsidókórság kitörésére. Mint az egyes embert a külső és belső paraziták egész raja árasztotta el a háború alatt, a tetű, poloska és kórokozó baktériumok változatos veszedelmes serege ostromolta és döntötte nyomorúságba, úgy esett áldozatul a legtöbb háborús társadalom a hevesen támadó zsidó parazitizmusnak. A lövészárokban guggoló katona minden figyelmét az ellenség árka felé fordította, nem volt tehát alkalma és érkezése törődni saját testi tisztaságával: ezért szaporodtak el rajta a tetvek. Másrészt a rosszul táplált, hidegtől, fáradalmaktól elcsigázott test könnyű prédája lett az örökösen ostromló baktériumoknak. Pontosan ez volt a sorsa a háborús társadalmaknak is. Minden figyelmükkel a harctér eseményeit vigyázták, közben nem vették észre a csöndben szaporodó belső ellenség szervezkedését. A hadviselő társadalmak anyagforgalmi zavarai, a közigazgatás túlterhelése, az ellenőrzés hiányosságai szintén kedveztek a fosztogató zsidóságnak. A kórokozó zsidóság elszaporodott és megerősödött, és a századokon át mentesnek látszó társadalmon kitörtek a zsidókórság tünetei. Oroszország fertőzöttsége volt a legerősebb, kimerültsége talán a legnagyobb, ezért a korábban mentesként viselkedő hatalmas társadalmon oly rettenetes rohamossággal tört ki a heveny zsidókórság, hogy ma már az orosz társadalom menthetetlennek látszik. Művelt, erős, önérzetes fajú, tehát meglehetősen immunis társadalmak, mint az osztrák, német, olasz, francia, cseh háborús kimerültségük és fertőzöttségük mértéke szerint szintén erősebb vagy gyöngébb tüneteit mutatják a bennük kitört vagy bujkáló zsidókórságnak a háború óta. Legjobban megsínylették eddig a cseh, osztrák és német társadalmak, de ma már valamennyien túl vannak a krízisen és a javulás félreismerhetetlen jeleit mutatják.

Miként az egyes ember különösen hajlamos egyik vagy másik betegségre, a társadalmak is fajiságuk szerint különböző fogékonyságot tanúsítanak a zsidókórság iránt. Már említettem, hogy **a turáni fajok ideális tenyésztő kultúrái a zsidóparazitizmusnak,** azaz minden különösebb elcsigázottság nélkül is erősen hajlanak a zsidókórságra. Viszont a zsidóparazitizmus csodálatos előszeretettel viselkedik a turáni társadalmak iránt, s ahol meglephet egy ilyen fajú népet, nyomban nagy mohósággal szaporodik el rajta. Hogy a zsidókórság turáni népet legázolhasson, nem kell bevárni a külső körülmények kedvező fordulatát, mint az árja népeknél: legyűri a legteljesebb virágkorában. Kimutatható a történelemből, hogy a zsidóparazitizmus mindenkor ösztönösen kereste a turáni fajokat és **napjainkig három turáni fajt rothasztott ki a történelemből: a *sumért, a kazárt, a magyart,* míg az ötezer éves *parazita zsidóság erősebb napjainkban, mint valaha volt.***

A sumérok a világtörténelem legelső kultúrnépe volt. A mai Mezopotámia déli részén, a Tigris és Eufrátesz folyása közötti térségben éltek Kr.e. mintegy 4-5000 évvel. Eleinte leginkább állattenyésztéssel foglalkoztak, a földet a határfolyókból kiágazó csatornákkal öntözték, és azon a földön, hol ma kietlen sivatag terjeszkedik, az ő idejükben virágzó és bőven termő „paradicsom" volt. Nagyszerű városaikat, fényes palotáikat, mivel országuk folyóáradmánnyal borított síkság volt, vályogból építették, de az agyagfalak felszínét égetett cseréppel, faragott terméskővel és művészi építményű fémlapokkal burkolták. Templomaik díszítésére agyagból szobrokat égettek, amelyek csodálatot keltenek élethűségükkel és művészi arányaikkal. Ők voltak az emberiség első csillagászai és matematikusai. A csillagos eget felosztották csillagképekre, a Nap-pályát 12 egyenlő részre, s ma is ehhez igazodnak a csillagászok. A kör 360 fokos beosztása tőlük ered. Ők vezették be az időszámításba a hétnapos időegységet. A sumérok voltak az írás legelső feltalálói. Kezdetben képírást használtak, ami utóbb ékírássá egyszerűsödött. Az írásjegyeket agyaglapokra préselték, amiket azután kiégettek. Sumér nyelvű történeti, vallási, nyelvészeti, csillagászati stb. feljegyzések maradtak az utókorra. Ezekből megállapítható a sumér nép fajisága: magas értelmi színvonalú, egyenes lelkű, őszinte szívű, vendégszerető, vitéz faj volt, de az idegen fajok iránt hiszékeny jószívűséggel megverve, mint egyéb turáni népek.

Körülbelül 3000 évvel Kr.e. megkezdődött a sémi népek bevándorlása sumér földre. Ezeket a szemitákat még akkor nem hívták zsidóknak, mert a *zsidó vallás* körülbelül 1000 évvel azután alakult ki Palesztinában. A beszivárgó szemitákat a sumérok a rájuk jellemző hiszékenységgel a másik faj iránt, szívesen és barátságosan fogadták. Szántóföldeket, legelőket adtak nekik, sőt nyelvükben sem háborgatták őket. A szemiták bevándorlása csöndesen, suttyomban történt: nem mint hódítók jöttek, hanem mint vendégek. Eleinte kevesen voltak, úgyhogy mit sem tudnak róluk a feljegyzések. Majd egyre gyakrabban tesznek róluk említést, később az ékírásos agyagtáblák is mind nagyobb számmal készülnek sémi nyelven. Fokozatosan egyre több sémi név kerül a főemberek és a királyok nevei közé; kb. Kr.e. 2000 körül egészen eltűnik az őslakos sumérok minden emléke. Ekkor már minden feljegyzés, emlék, esemény, intézmény szemitákról beszél, a szemiták bélyegét viseli. Az a nép, amely kezdetben kénytelen volt megtanulni az uralkodó sumér faj nyelvét, ekkor már kizárólag a saját szemita nyelvét használja, amibe sumér elemek vegyülnek. Az ősrégi sumér nép eltűnt, előttünk van egy gőgös, rabló, kegyetlen, vérrontó, buja és hazug szemita faj, amely babiloninak nevezi magát és mindenben diametrális ellentéte a csöndben leigázott sumérnak. A hódító szemiták eltanulták és tovább származtatták a sumérok kultúráját, de semmivel sem fejlesztették. ***Az első turáni faj a zsidókórságtól megfertőzve csöndes sírjába dőlt.***

A sumérok társadalma úgy eltűnt a történelemből, hogy egészen a XIX. század második feléig mit sem tud róla az emberiség, holott az őket kipusztító szemiták dicsőségével tele van a történelem. Csak a mezopotámiai városromok kiásása derített fényt erre az ősrégi turáni kultúrnépre, és arra, hogy az emberi műveltség legbecsesebb elemei tőlük származnak. Mint igavonó, dolgozó nép bizonyára sok századon keresztül tengődött még azután, hogy története elnémul; lassanként azonban mégis kipusztult, ▶

▶ elvándorolt, beolvadt minden ivadékuk, úgy, hogy Mezopotámia síkságán csak szemiták maradtak. Ezek a népirtó szemiták hely és kor szerint különböző neveket viseltek: kaldeusok, babiloniak, asszírok, zsidók; de nyelv, erkölcs, antropológiai jelleg dolgában azonosak a mai zsidókkal. Szemita nyelvük, kos orruk, kegyetlenségük, bujaságuk, sőt hosszú szakálluk, térden alul érő kaftánjuk és prémes szegélyű hegyes kucsmájuk akkor is ugyanaz volt, mint a mai galiciánernek.

Midőn fokozatosan kipusztult Mezopotámia dolgozó népe, az ingyenélő parazita népség lassanként mostohának találta az évszázadok során kiuzsorázott folyamközt. Tehát elkezdett szétszéledni a világ minden tája felé. Vándoroltak egészen Egyiptomig és Kis-Ázsiáig, keletre Indiáig, északra a Kaukázusig, mindenütt dolgozó népet keresve. A Perzsiába beszivárgott zsidóság rövidesen olyan hatalomra vergődött, hogy már Xerxész idejében ki tudják eszközölni a bárgyú királytól az engedélyt arra, hogy legyilkolhassák az összes antiszemita perzsát. Erről szól az Ó-Testamentum Eszter Könyve. Bennünket a Mezopotámiából szétszivárgó zsidóknak az az ága érdekel, amely északnak vette útját, és évszázadok némaságába burkolózva, lassan átlopakodott a Kaukázuson. Valószínű, hogy azon a távolságon, amely Mezopotámiától az Örmény-Felföldön keresztül a Kaukázus északi lejtőjéig terjed, kiszipolyozott, tönkrecsigázott népek temetői jelölték az utat, de ezekről nem szól a történelem. Azonban a Kaukázustól északra a Don és a Volga folyóig egy új Eldorádó várakozott a zsidókra: Kr.u. 600 körül egy fejlett kultúrájú turáni népre bukkantak itt, mintegy kétezer évvel azután, hogy az első történelmileg ismert turáni áldozatot, a sumér népet teljesen felemésztették. Minden történetíró megegyezik abban, hogy a Kazár Birodalom, amely körülbelül 700 évvel Kr.u. élte virágkorát, a legműveltebb volt a középkor országai között. Népe török-tatár és finnugor elemekből vegyült, szóval ízig-vérig turáni származású volt és fajiságában, amennyire a történeti adatokból össze lehet állítani, szinte mindenben megegyezett a kihalt sumér nép és a még élő *romlatlan* magyar nép fajiságával: vitéz, vendégszerető, igazságos, jólelkű, mértékletes, fajilag keveredő stb. Az ország népe őstermelésből, iparból és kereskedelemből élt. Voltak virágzó, művelt városaik, erős váraik. Gyönyörűen fejlett alkotmányuk, jól szervezett állandó hadseregük volt. Midőn a legsötétebb középkor vallási türelmetlensége jellemezte egész Európát, ebben az országban a nép eredetileg pogány vallása mellett szabadon terjeszkedett a kereszténység és a mohamedán vallás, és kedvükre jártak-keltek az egyre nagyobb tömegben érkező zsidók. Br. Kutschera, ki a meglevő gyér adatokból megírta a kazárok történetét, megállapítja, hogy a beszivárgó zsidóság kereskedelemmel és pénzkölcsönzéssel foglalkozott. Ezen a réven a parazita faj hamarjában óriási vagyonra és befolyásra tett szert, úgy, hogy befolyásuk döntő lett az ország politikai-gazdasági életében. Legelőször az ország *arisztokráciája* hódolt be a zsidóknak. Pontosan ugyanaz történt, mint 1100 esztendővel később a magyar társadalomban. Kr.u 740 körül maga a király, Bulan Kagán is zsidó vallásra tért, példáját követte az arisztokrácia egy része: *a legelszántabb zsidó csahosok tehát Kazárföldön is a mágnások közül kerültek ki.* Ezzel az ország átalakult zsidóállammá, bár a bevándorolt zsidóság, mint azt most Magyarországon teszik, hízelgett a meghódított népnek, és kazárnak vallotta magát. A dolgozó népet nem kényszerítették zsidó vallásra térni, s ezzel nagyon dicsekedtek a zsidó történetírók. A kazár nép túlnyomó zöme, mint azt Br. Kutschera is megállapítja, megmaradt továbbra is tetszése szerint pogánynak, kereszténynek vagy mohamedánnak.

Az alkotmányt azonban jelentékenyen módosították a hatalomra vergődött zsidók. Az ország alaptörvénye mondotta ki, hogy ezentúl király és országos főméltóságok csak zsidók lehetnek. A 10 000 főnyi királyi testőrség minden emberét zsidók közül kellett választani, valamint a hadsereg főtisztjeit is. De *a hadsereg legénységét nem zsidókból, hanem tiszta fajú kazárokból toborozták.*

A zsidó faj ismerői könnyen elképzelhetik, hogy a szépen kialakult zsidókórság nem nagyon kedvezett a tiszta fajú kazár társadalom boldogulásának. A kiszipolyozott, agyonsanyargatott dolgozó nép kivándorlásban keresett menedéket a rátelepült paraziták elől. A magyarok épp akkor kerekedtek fel a Kazár Birodalom szomszédságában fekvő őshazájukból, Levédiából, midőn a kivándorló kazárok egy nagyobb tömege hagyta el Kazárföldet. A *kivándorló kazárok* nyolcadik törzs gyanánt csatlakoztak a nyugatra induló, hét törzsből álló magyarsághoz. Részt vettek később a honfoglalás harcaiban, és a mai hazánkban velünk együtt telepedtek le. Egyes történetírók a székelyekben, az őrségek, a határőrvidékek lakóiban a kazárok ivadékait sejtik. Bárhogy is legyen, a honfoglaló magyarsággal érkező kazár törzs nyomtalanul eltűnt, felszívódott a magyar nép körében, holott az összes árja nép, amelyet a magyarok már itt találtak, vagy később befogadtak, mind megőrizte nyelvét és fajiságát az ezeréves magyar „uralom" alatt. Semmi sem bizonyítja meggyőzőbben a honfoglalókkal érkezett kazár törzs magyar rokonságát.

Persze a sátánlelkű zsidó faj nem mulasztotta el, hogy erkölcsi tőkét kovácsoljon egyik legnagyobb gazságából. Magyarországi zsidó történetírók és politikusok gyakorta emlegetik, hogy a zsidóknak ugyanolyan természetű joguk van a magyar földhöz, mint a magyaroknak, mert ők is részt vettek a honfoglalás harcaiban Árpád vezérlete alatt. A honfoglaló magyarok nyolcadik törzse a kazár volt, Kazárföld pedig már akkor a zsidók országa volt, tehát a honfoglaló magyarokhoz csatlakozott kazárok – bizonyosan zsidók voltak…

A szemtelenségben és a gonoszságban párját ritkítja ez a történelemhamisítás, a*mely még a hazájából kiüldözött kazár őslakók honkereséséből is a zsidóknak kovácsol érdemet!* Jellemző, hogy nem akad magyar historikus, ki e gyalázatos történelmi csalást meghazudtolná. Holott a zsidók által is elismert az a körülmény, hogy Kazárföldön a IX. század folyamán zsidók uralkodtak, kétségtelenül azt bizonyítja, hogy akkor a kivándorlóknak az elnyomott és kiszipolyozott kazár népből kellett kikerülniük, amit különben igazol gyors és tökéletes beolvadásuk is. **Nyilvánvaló, hogy sohasem a jólétnek örvendő, uralkodó népréteg vándorol ki egy országból, hanem az, amely sanyarú helyzetének javulását reméli az új hazában.**

A kazár őshazában visszamaradt kazár nép nemsokára elpusztult a zsidó parazitizmus alatt. A régebben virágzó, csodálatos, önálló kultúrájú kazár nép nem egészen háromszáz év alatt, hogy rá telepedett a zsidóság, eltűnt a föld színéről. Még az írmagja is kipusztult az ősi kazár földről, és *ezzel nyoma vész a második turáni kultúrfajnak, amelynek társadalmát megfertőzte a zsidóság.* Bezzeg nem pusztult el a népirtó parazita zsidóság! Minthogy kipusztította az ország dolgozó népét, s minthogy nem volt már katona, amely ezt a pokoli fajzatot megoltalmazza a népvándorlás támadásaitól, megint szedte az irháját és elköltözött nyugat felé. A Visztula és a Dnyeper folyók között lakó békés szláv nép közé vándorolt, de előbbi hazájából magával lopta a korai sírba merült kazár nemzet nevét, meggyalázva ezzel a becsületes kazár nemzetnek még az emlékét is. Az új hazában nem kedvezett annyira a konjunktúra a zsidóparazitizmus igényeinek. A máskülönben béketűrő, kulturálatlan szláv népség nem keveredett a zsidósággal. Jól állta a tömeges fertőzést: szenvedett, nyomorgott, visszamaradt kultúrában és gazdaságilag, de fenntartotta magát 700 esztendőn át, megtömve a zsidókórság vírusával. Akkor jött a világháború, az orosz társadalom gazdasági és morális kimerülése a végletekig, és egyszerre felszabadultak a századokon keresztül lefojtott fertőző kolóniák, kitört a lappangó zsidókórság és leterítette az elcsigázott népet…

Az immunis északi szláv társadalmak zsidósága már egy fél századdal ezelőtt kiszimatolta, hogy egy turáni faj társadalma virul a Kárpátok gyűrűjében: a magyaroké. Nyugat-Európa kultúrnépei nem vettek olyan hirtelen tudomást a magyar nemzeti állam megszületéséről 1867-ben, mint az orosz síkságon tengődő „kazár" zsidóság. A kiegyezés után tipikus magyar élet kezdődött Magyarországon a turáni fajra jellemző keveredés és élhetetlenség minden tünetével. A gyéren tejelő szláv társadalomra a csömörlésig ráunt már a kazár zsidóság 700 esztendő alatt, amikor egyszer csak neszét vette a magyar Kánaánnak. Nem kellettek hozzá évtizedek, három-négy esztendő elvitte hírét a turáni fajtól kormányzott új ígéretföldnek. **A világ zsidósága sűrű rajokban kezdett áramlani a *harmadik turáni faj* lakhelye felé! Itt tárt karokkal, dédelgető vendégszeretettel fogadták a rablógyilkos fajtát, amely magával hordja az emberi nem legocsmányabb gonoszságait. Nem volt szükség világtörténeti katasztrófára, hogy a magyar társadalmat leteperje a zsidóparazitizmus: a teljes virágzásban levő nemzeti társadalommal is meg bírta ezt tenni. A magyar társadalom összes közéleti nagysága, politikusok, írók, tudósok, művészek mind elszegődtek zsidó csahosoknak, és segítettek a zsidóparazitizmus elhatalmasodásának, a zsidókórság kifejlődésének. Sehol a világon nem lehet olyan betű szerinti értelemben venni a *hajlamosság* fogalmát, mint amikor a magyar fajú társadalomról állítjuk, hogy *hajlamos a zsidókórságra.* Hajlik, vágyakozik, törekszik a pestis befogadására, valósággal keresi a döghalált. Még az a rész is, amely védekezik is a pusztulás ellen, az is beéri azzal, hogy a „kereszténységet" védje, s már megelégedett, ha újra hitelesített „keresztény" gyanánt pusztulhat el.** Az egész világ zsidósága ismeri a magyar fajnak ezt a végzetes hajlamosságát a zsidókórságra, nem csoda, ha jogot formál arra a zsákmányra, amelyet a természet kínál föl neki!

Végigszenvedtük a lappangó, akut és krónikus zsidókórság összes fázisát. ***Mi leszünk a harmadik turáni társadalom, amelyet az 5000 éven belül változatlanul megmaradt zsidó faj rothaszt ki a történelemből* – hacsak valami történeti csoda oltalmunkra nem siet…**

(Forrás: *A Cél*, 1921. február)

A HOMOSZEXUÁLISOK ELLENI NEMZETISZOCIALISTA POLITIKA

(A „Das Schwarze Korps”-nak, az SS hivatalos újságjának – valószínűleg – 1936-os számából)

„AZ ÁLLAM ELLENSÉGEI”

Több mint másfél év telt el az 1935. Júniusi Alkotmány 175.§-ának emlékezetes és egykor hevesen vitatott rendelkezése óta. Ez a módosítás már egy új Büntető Törvénykönyv bevezetése előtt szükséges volt, mert a régi cikkelyek szövegezése nem nyújtott alapot a nemzetiszocialista állam jogi fogalmainak alkalmazására. Ezért minden bizonnyal időszerű megvizsgálni a gyakorlati következményeket, amelyek követték ezt a törvényhozási változást.

A homoszexualitás az a „mező”, amelyen a burzsoá városi ember kedvenc virága, a „ne nyúlj hozzám” virágzik. Az átlagember valószínűleg sok olyan embert ismer, akinek a haja égnek áll egy ilyen témának már a puszta említésétől is. De azt, hogy ezt a problémát mennyire nem lehet megoldani a struccpolitika módszereivel, és mennyire érinti ez a népi közösség minden tagját, bizonyítják a tények, amelyekkel az új állam szembesült, amikor megkezdte a munkáját ezen a területen. A hatalomátvétel után az új állam összeállított egy leltárt azokról a klubokról és egyesületekről, amelyek a „harmadik nem” fogalmát a „tudományos” és „intellektuális” bőbeszédűség hatalmas zuhatagaival testesítik meg. Azután felfedezték, hogy ezeknek a szervezeteknek 2 millió tagjuk volt! Ha a Birodalom férfi lakosainak összes számából kivonjuk a gyermekeket és az idős férfiakat, a 2 millió férfi a munkaképes, szellemi és fizikai képességeinek teljes birtokában lévő összes férfi közel 10%-át képviseli.

Két lehetőség

E borzalmas felfedezéssel – a bűnös nemtörődömség elrejtésével, illetve lekicsinylésével – szembesülve az államnak csak két lehetőség között lehetett választania: a finom alkalmazkodás és az ezen a fronton való kíméletlen harc között. Az utóbbi melletti választás magától értetődő volt: minden más választás aláváló megadás lett volna.

Még akkor is, ha a harc a népi közösség eme pestise ellen – azon fertőző járvány ellen, ami a liberalizmus korának öröksége volt – nem lett volna logikus következménye faji eszményeinknek, az állam kénytelen lett volna kemény döntéseket hozni a saját legszomorúbb tapasztalatai miatt [Röhm-puccs].

Ami a hatalomátvétel után fél évvel tragikus balszerencsének, keserű sorscsapásnak látszott, a következő nemzedékek történészei számára még a szerencse simogatásának tűnhet: a fiatal államot egy kegyetlen tény, amelyről úgy tűnt, hogy teljes erejével ellene irányul, rákényszerítette arra, hogy figyelembe vegye a pestist annak legveszélyesebb formájában és világosan kijelölje a frontvonalakon a saját helyzetét.

Amikor az emberek még arra hajlottak, hogy a homoszexualitást orvosi problémának lássák és annak megfelelő óvintézkedéseket tegyenek, abban az időben nyert megállapítást, hogy **a homoszexualitás politikai probléma, amely alkalmas arra, hogy gyenge kormányokat megdöntsön.** E felfedezés értékét aligha lehet túlbecsülni.

Ez adta vezetőinknek azt a belső meggyőződést, hogy politikai fegyverekkel kell küzdeniük az „orvosi” probléma ellen.

A mélyebb értelem

Így a harc a legelején elmozdult a tudomány területéről. Már nem volt fontos, hogy ki ellen küzdenek, hanem az eszmény volt a lényeges, amiért a harc folyik. Az ellenfélnek nem volt jelentősége, hanem az „eszmény” volt nyilvánvaló mindenki számára. A német politikai testet kellett meggyógyítani, a német nép erejét kellett fenntartani és megszilárdítani.

A tapasztalat azt mutatja, hogy azok a személyek, akiknek a jellemét ez a pestis megfertőzte, többnyire gyenge, megbízhatatlan, hazug emberek, némelykor talpnyalók, máskor hataloméhesek: olyan emberek, akik természetüknél fogva alkalmatlanok arra, hogy politikai tisztséget töltsenek be egy népközösségben. De ha nem tételezzük fel eleve, hogy a fentebb említett 2 millió ember mind alkalmatlan anyag a nép erejének megszilárdítására, nyilvánvaló, hogy a pestis még sok – lehet, hogy több százezer – férfit von el a szaporodási folyamattól szaporodásra képes életük legszebb éveiben.

Egy nép, amely azzal a feladattal szembesül, hogy évente 1,5 millióval emelje a születések számát, nem engedheti meg magának azt a luxust, hogy apáinak nagy arányát nélkülözze, csak azért, mert áldozatul estek egy több évtizedes, akadályozatlan lemorzsolási taktikának, amely a német nép egészsége ellen irányult. Ez a megfontolás meghatározta a politikai feladatot, amelyet teljesíteni kell a faji közösség érdekében. A feladatot mindenekelőtt azon „szakértők megállapításaira” való tekintettel világították meg, akik e métely „kóroktanán és tünettanán” törték a fejüket. E területen a külső „szakértők tudományos ismerete” – akár Kraft-Ebing, Schrenk-Rotzing, akár Magnus Hirschfeld szakvéleményét kérjük – mindig azon a feltevésen alapul, hogy a homoszexualitás öröklött, vagy mindenesetre rendellenesség: a különböző szakértők csupán a „rendellenesség” feltételezett okaiban mondanak egymásnak ellent.

Magnus Hirschfeld, a zsidó szexuális „reformer” és „kutató”

A homoszexualitásból eredő „erkölcsi” magatartás, amelyet a saját esetéről beszélve a zsidó Hirschfeld fogalmazott meg, egyszerűen logikus következmény volt: a homoszexualitás az emberrel született, hasonlóan egy farkastorokhoz vagy nyúlszájhoz; éppen úgy, ahogy nem büntethetünk meg embereket, vagy nem üldözhetjük őket a nyúlszáj miatt, éppen úgy nem üldözhetjük a homoszexuálisokat, illetve nem korlátozhatjuk a személyes szabadságukat.

Azoknak az embereknek, akik felvállalták azt a feladatot, amellyel szembesültek a Harmadik Birodalomban – ezt ki kell jelenteni egyértelműen, tekintet nélkül bármiféle humanitárius felzúdulásra –, még akkor is könyörtelenül végre kellett volna hajtaniuk ezt a feladatot, ha Hirschfeldnek és társainak igaza lenne. De a munkájuk olyan felfedezésre vezetett, amely még őket is meglepte: **a „rendellenes esetek” száma teljesen jelentéktelen volt a tárgyalt esetek összességéhez képest. 100 homoszexuális közül még 2 sem tartozott ahhoz az osztályhoz, amellyel a tudományos kutatás korábban kizárólagosan foglalkozott. Ez más látszatot kölcsönöz a „szegény beteg emberek, akiken nem lehet segíteni” könnyfakasztó elméletnek.**

Ellenfeleink azt az ellenvetést tehetik, hogy az ilyen „rendőrségi megállapítások” nagyon szegényesen vannak tudományosan alátámasztva: a letartóztatott embereknek érdekükben áll, hogy magukat javíthatónak mutassák, és az ő kijelentéseik értéktelenek. Erre ezt válaszoljuk: ha egyszerűen a bűnözők kijelentéseire szorítkoznánk, sokkal magasabb százalékarányt kapnánk, mint 2%-ot, mivel a homoszexualitás egész teológiája az ő „nem lehet rajtunk segíteni” állításukra támaszkodik. S ezen bűnözők közül a legagyafúrtabbak – a legtapasztaltabbak – nagyon gyorsan az 51. szakaszra hivatkoznak. De a mi kötelezettségünk, amely politikailag indokolva áll előttünk, nemcsak a bűncselekményeket elkövetők büntetésével kapcsolatos, hanem magában foglal nevelési erőfeszítéseket is, és végső soron a siker értékelését, amelynek az érintett személyek többnyire nincsenek tudatában. Itt van az a pont, ahol a „rendellenes esetek” világosan megkülönböztethetők a velük rokonszenvező „útitársaiktól” és az általuk félrevezetettektől. Ez is tudományos módszer. Sőt, ez lehet az egyedüli tudományos módszer, mivel a vizsgálatai nemcsak azon esetekkel foglalkoznak, amelyeket úgy kerestek ki, hogy beilljenek az elméletbe, hanem olyan módszer ez, amely általánosítható: mindazok összességére irányul válogatás nélkül, akik „partra vannak vetve”, rendőrségi őrizetben.

Ha egyszerűen úgy vesszük ezeket az embereket, ahogy érkeznek, és közelebbről megfigyeljük őket, úgy találjuk, hogy **erős jellem nélküli teremtmények, akik sohasem gyakorolták az akaraterejüket, illetve nem éreztek semmi hajlandóságot a jellemépítésre, ezért felszínes megfigyelés alapján könnyen azt a következtetést vonhatnánk le, hogy gyógyíthatatlan betegek. De ha rendszeres munkára kényszerítjük őket – amit legtöbbjük sohasem tapasztalt meg az életében –; ha elválasztjuk őket a normális emberektől szigorú őrizet alatt; ha megakadályozzuk, hogy „betegségükre” hivatkozva önmosdató szerepüket játsszák; ha kényszerítjük őket, hogy meghibásodottságukra, mint emberi lényeket tekintsenek, ami társaik arcán tükröződik, meglepő gyorsasággal átalakulás következik be. A „beteg” meggyógyul. Az egykor abnormálist teljesen normálisnak találjuk. Átmegy az illető egy egyszerű fejlődési szakaszon, amelyen elmulasztott átmenni fiatalkorában.** Ezután csupán 2%-nyi valóban rendellenes eset marad, akik, éppen úgy, ahogyan a fertőzés gócpontját alkották a külvilágban, most az idegenkedés kristályosodási pontjává válnak, elválasztva őket, a pelyvát a még mindig használható búzától.

Csupán 2%-uk beteg

Sajnos, ilyen gyógyulási folyamat nem alkalmazható teljes egészében a gyakorlatban. Az állam nem építhet szanatóriumokat kétmillió „beteg ember” számára. A harcvonalak csak a kezdeti szakaszban húzhatók meg világosan.

De a tapasztalat az egyéni esetekben is azt mutatja, hogy helyes volt politikai nyomást alkalmazni egy olyan területen, ahol a büntetőeljárások szükségképpen eredménytelenek voltak. Csak 2%-uk beteg, és ez nem olyan csekély, hogy sajnáljuk őket, mint született bűnözőket.

Ennek a 2%-nak a veszélyessége minden képzelőerőt felülmúl. 40 000 „rendellenes eset”, amely könnyen kizárható a népi közösségből, képes megmérgezni 2 millió másik embert, ha teljes szabadságot élvezhet.

Azt az ellenvetést fogják tenni, hogy ennek a 2 millió embernek jellemgyengesége következtében feltétlenül hajlama van arra, hogy hagyja magát megmérgezni. Természetesen egy nép nem állhat kizárólag olyan erős emberekből, mint egy ökör. Annál több ok van a gyengébbek védelmére; az egészségügy tudománya nemcsak azok érdekében alakult ki, akiknek vasból van a szervezetük, akik minden fertőzéstől könnyen megszabadulnak, hanem a fertőzésre fogékonyabbak érdekében is.

Mindenekelőtt tudjuk, hogy minden emberi lény, anélkül, hogy tudná, átmegy egy olyan időszakon, amelyben bizonyos fokig fogékony arra, hogy megmérgezzék. Az ösztönök a fejlődésnek azon a pontján kelnek életre, amelyen a másik nem még nem jelent meg, mint a vágy határozott tárgya.

Sajnos, a tapasztalat azt tanítja, hogy ennek a fertőzésnek hordozói pontosan ebben a korcsoportban közelítik meg a fiatalokat; nem nyíltan – sajnos –, hanem a „nagyon megértő” barát álarcában, aki igénybe vesz minden elképzelhető fortélyt, hogy elrejtse a valódi célját. A számos bűnözőknek ez az óriási száma csakis az ifjúkori bizalommal való visszaéléssel magyarázható.

Egy bűntárs, aki a bűnös cselekedetek előtt barátian szorongatja partnerének kezét, nem moshatja meg többé ugyanezt a kezet ártatlanságában. Évtizedeken át a német nép „intellektuális vezetőrétege” eltűrte a nyílt homoszexuális propagandát, sőt azt a „demokratikus liberalizmus” dicséretre méltó kirakatának tekintette.

A homoszexuálisok mellett álltak és semmit sem tettek, amikor a háború előtti ifjúsági mozgalom egyre inkább a homoszexuálisok kezébe került. Nem nyúltak az ostorhoz, amikor a „Vándormadár Apostol”, Hans Blücher a „Vándormadár: a német Vándormadár Mozgalom, mint erotikus jelenség” (!) című könyvében nyíltan bevallotta, hogy „a Vándormadár Mozgalom teljesen elképzelhetetlen lenne homoszexuálisok nélkül”, mivel „egy személy iránti vonzódás, tekintet nélkül a nemére, erotikusan meghatározott. Egy Vándormadárnak nem kell szégyenkeznie egy fiatalabb fiútársa iránti szerelem miatt, ebben nincs semmi ’erkölcstelen’” stb. Blücher bevallotta: **nem véletlen, hogy a megye egyik legnagyobb ifjúsági egyesületét túlnyomó többségben homoszexuálisok irányítják!**

Ez az a teológia, amellyel a bűnözők meg akarják nyerni ifjúságunkat. Azt, hogy megfontoltan az ifjúság felé fordulnak, nemcsak bűnös cselekedeteik bizonyítják, hanem a bűnös szándékuk is. Ez a szándék a népközösség megsemmisítésére irányul.

Egy homoszexuális tanító megronthat egy egész iskolát. Egy homoszexuális „ifjúsági szervezet vezére” megronthat egy egész, benne bízó nemzedéket. Egy homoszexuális „barátságos fickó, aki csupán szereti a fiatalembereket”, megronthatja egy egész megye ifjúságát. Ezek az emberek az állam ellen bűnöznek, és ilyenekként kell kezelni őket.

Ők bűnözők, az állam ellenségei, mert éppen annyira cselekednek céltudatosan, mint vonzalmuk alapján. Állandóan hozzájuk hasonlók veszik körül őket, mihelyt vezető állásba kerülnek és a tőlük függő alárendeltek elöljáróivá válnak.

Azután államot építenek az államban: egy titkos államot, amelynek érdekei ellenkeznek a nép érdekeivel, és amely ennélfogva az állam iránt ellenséges szervezetet alkot. Így a kör bezárul.

Ők nem „szegény, beteg emberek”, akiket „kezelni” kell, hanem az állam ellenségei, akiket ártalmatlanná kell tenni!

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Jack Wikoff:

A HOMOSZEXUÁLISOK NÁCI MEGSEMMISÍTÉSÉNEK MÍTOSZA

1979. december 2-án a New York-i New Apollo Színházban bemutatták a Bent (Hajlam) című darabot. A főszerepet Richard Gere játszotta. A színmű egy Max nevű német homoszexuálisról szól, akit a nácik letartóztatnak és Dachauba küldenek. Hogy elkerülje a rózsaszínű háromszög viseléséből fakadó kellemetlenségeket, Max letagadja „másságát", és inkább azt állítja, hogy ő zsidó. (Ezek szerint tehát a homoszexuálisoknak sokkal rosszabb dolguk lett volna a koncentrációs táborokban, mint a zsidóknak.) Max beleszeret egy másik homoszexuális rabtársába. A darab kettőjük megpróbáltatásait meséli el. Végül Max bevallja titkolt hajlamait, és végső elkeseredésében öngyilkosságot követ el, mégpedig úgy, hogy ráveti magát egy elektromos drótkerítésre.

Ez az érzelgős melodráma nem kis mértékben felelős annak a téves felfogásnak az elterjedéséért, amely szerint a német nemzetiszocialisták tömegesen gyilkolták meg a homoszexuálisokat. A széles körökben népszerűsített színmű egyre több ember számára hitette el: hihetetlenül sok homoszexuális veszett oda a náci koncentrációs táborokban. Martin Sherman, a Bent című darab szerzője – aki maga homoszexuális és zsidó is egyszerre – a The New York Times című lap 1979. november 15-i számában a következő kijelentést tette: „Eszembe sem jutott színdarabot írni a témáról mindaddig, amíg londoni homoszexuális barátaim el nem mondták nekem, hogy a németek koncentrációs táboraiban legalább 250 000, sőt talán 500 000 homoszexuális vesztette életét. 1977 augusztusában értesültem erről a szörnyűségről."

1973 óta egyre többször értesülünk a sajtóból a homoszexuálisok állítólagos megsemmisítéséről. A Bent című színmű sikere, valamint a homoszexuálisok „felszabadításának" felkapott témája megteremtette az alapot a mítosz elterjedéséhez. Egyébként 1973 előtt különös módon kevés szó esett a saját nemükhöz vonzódó emberek ellen irányuló állítólagos náci megsemmisítő programokról. Ebben az évben azonban fordulat történt a homoszexuálisok hivatalos megítélésében. Az Amerikai Pszichológiai Társaság ugyanis ekkor nyilatkoztatta ki, hogy a homoszexualitás nem tekinthető többé betegségnek. Az Amerikai Legfelsőbb Bíróság pedig ugyanebben az évben törvényesítette az abortuszt. Ez a két állásfoglalás erőteljes lendületet adott a különböző „homoszexuális jogvédő csoportok" aktivistáinak, illetve a feministáknak, akiknek azután sikerült a „politikailag korrekt" beszédmód jelszavát hangoztatva nézeteiket a közvéleményre ráerőltetniük.

Ha időrendben áttekintjük a homoszexuálisok „megsemmisítésével" kapcsolatos megnyilatkozásokat, azt tapasztaljuk, hogy az állítólagos áldozatok száma egyre csak emelkedik. A Gay Liberator című folyóirat 1974. novemberi számában közölte: az ausztriai protestáns egyházak számításai szerint 220 000, saját neméhez vonzódó ember vesztette életét a Harmadik Birodalom koncentrációs táboraiban. Az Arno Press Kiadó homoszexualitásról szóló könyvsorozatának részeként jelent meg 1975-ben James Steakly: The Homosexual Emancipation Movement (A homoszexuális felszabadító mozgalom) című műve. A szerző álláspontja szerint több, mint 200 000, saját neméhez vonzódó férfi veszett oda a nácik „megsemmisítő programjának" következményeképp. Steakly forrásként a Gay Liberator című folyóirat cikkét adta meg, amelyre fentebb már utaltunk. A New York Times véleményoldalán 1975. szeptember 10-én Ira Glasser, az ACLU egyik vezető tisztségviselője, a következőket írta: „A hatmillió zsidó mellett még közel negyedmillió homoszexuális embert gyilkoltak meg a nácik 1937 és 1945 között." Különösen érdekes ebben az idézetben a „gyilkoltak meg" kifejezés használata, hiszen ha valóban „meggyilkolták" őket, akkor bizony egyikük sem az éhezés, illetve a járványok következtében vesztette életét.

Louis Scrompton, egy 1978-ban napvilágot látott tanulmányában (Gay Genocide: From Leviticus to Hitler, vagyis Meleg genocídium: Leviathántól Hitlerig) arról írt, hogy 100 000 és 400 000 közé tehető a németek homoszexuális áldozatainak a száma. Mint fentebb már szó volt róla, 1979-ben Martin Sherman, a Bent című darab szerzője egy interjúban „legalább 250 000" meggyilkolt homoszexuálisról beszélt, de elképzelhetőnek nevezte, hogy „500 ezren is lehettek". 1981 újabb fordulópont a mítosz kialakulásának történetében. Frank Rector The Nazi Extermination of Homosexuals című, nagy hírverés mellett kiadott könyvében az alábbiak olvashatók: „Meglehetősen indokoltnak tűnik a feltételezés, amely szerint legalább 500 000 homoszexuális vesztette életét a holocaust folyamán a nácik jogfosztó politikájának eredményeképpen… De valójában az 500 ezres szám inkább egy meglehetősen szerény becslésnek tűnik".

Mindenképen jelentős fejlemény, hogy Rector a holocaust „hivatalos" áldozatai közé sorolja a „melegeket" is. A szerző írásában kijelenti továbbá: a homoszexuálisokat is gázkamrákba küldték. Könyvében fellelhető a nevezetes fotó, amelyen egy amerikai katona Dachauban egy fertőtlenítésre használt, hozzávetőleg 10 köbméter nagyságú gázkamra előtt áll. A kép alatt a következő szöveg olvasható: **„A homoszexuális probléma végső megoldása itt, az ajtó mögött zajlott. Ugyanis a saját nemükhöz vonzódó emberek esetében más kivégzési módot nem alkalmaztak. Ez itt a gázkamra Dachauban. Az üvöltés, a sírás, a levegőért kapkodás, a haldoklás ebben a gázzal telített helyiségben, bármilyen borzasztó is kimondani, de valójában áldás volt sok homoszexuális részére. Hiszen szenvedéseik 15 perc alatt véget értek."**

Ugyancsak 1981-ben jelent meg a The Nation című amerikai folyóiratban Gore Vidal cikke: Címe: Néhány zsidó és a homoszexuálisok. A szerző valójában válaszolni kívánt a „neokonzervatív", zsidó származású Midge Decter egyik írására, amely a Commentary hasábjain látott napvilágot. Decter a homoszexuális életforma erőteljes bírálója volt, ezért aztán Vidal odavágta neki: **„tetszik vagy sem, a homoszexuálisok és a zsidók ugyanabban a törékeny hajóban ülnek."** A továbbiakban arról értekezett, hogy az „eljövendő holocaustok során a neokonzervatív zsidók ugyanúgy a gázkamrában találják majd magukat, mint a feketék és a buzik". Vidal cikkében egy Christopher Isherwood nevű homoszexuális férfi „vallomására" is hivatkozott, aki egy alkalommal elmondta neki: „Hitler 600 000 homoszexuális embert ölt meg." Vidalt egyébként oly mértékben felháborította Midge Decter „buzifaló" véleménye, hogy írását a Zion bölcseinek jegyzőkönyveihez hasonlította. Mint fogalmazott, **„Decternek sikerült még a Zion bölcseinek jegyzőkönyvei szerzőin is túltennie, a gyűlölet virtuóza ő, felőle akár azonnal meg is kezdődhetnének a pogromok".**

1988-ban a mítosz nemzetközi szinten is elfogadottá lett. Ebben az évben jelent meg Jean Boisson francia szerző Le Triangle rose: La deportation des homosexuels, 1933-1945. műve, amelyben a szerző immár egymillió meggyilkolt homoszexuális emberről beszél, akik ráadásul mind a Harmadik Birodalom polgárai lettek volna.

A kép, amely az egyre növekvő áldozati számok nyomán kirajzolódik előttünk, teljesen világos. Először is folyamatosan egyre több és több meggyilkolt homoszexuálisról beszélnek. A téma állandó napirenden tartásával a mítosz szinte önálló életre kelt. Másodszor érdemes arra gondolnunk, hogy 1973 előtt nem esett szó a saját nemüket kedvelő emberek megsemmisítéséről. A korábban megjelent könyvekben írtak ugyan a homoszexuálisok bebörtönzéséről és internálásáról, de a tömeges meggyilkolásukról ismereteim szerint nem tettek említést. Úgy tűnik tehát, mintha a homoszexuálisok állítólagos megsemmisítésének mítosza éppen abban az esztendőben született volna meg, amikor a „szexuális másság" is **elfogadottá lett az akadémikusok, a tudósok, az újságírók és általában az elit köreiben.** Az 1970-es évtizedben a homoszexuális szervezetek mind az USA-ban, mind külföldön, jelentős befolyásra tettek szert, ami megmutatkozott a szodómiát tiltó törvények eltörlésében, illetve számos, „másságát" nyíltan felvállaló politikus vezető tisztségekre történő megválasztásában. **Azzal egyidejűleg, hogy a homokosok felemelkedtek a „politikailag korrekt" körök csúcsaira, a korábbi közmorál és a régi politikai értékek látványos hanyatlásnak indultak. Ami egykor mélyen elítélt magatartásforma volt az egyes társadalmakban, napjainkban, ha nem is épen erénnyé, de legalábbis egy „elfogadható életstílussá" változott.**

A letartóztatott illetve internált homoszexuálisok számának alakulása a náci Németországban:

Ahhoz, hogy meg tudjuk határozni a börtönökbe, illetve koncentrációs táborokba zárt homoszexuálisok pontos számát, szükséges, hogy megismerjük a Harmadik Birodalom hatóságainak a kérdéssel kapcsolatos hivatalos adatait. Az alábbi táblázat a Gestapo dokumentumai alapján bemutatja, hány embert ítéltek rövidebb-hosszabb börtönbüntetésre a 175. §, vagyis az azonos neműek közötti nemi kapcsolatot tiltó törvény alapján:

Év	Letartóztatottak száma
1931	665
1932	801
1933	853
1934	948
1935	2106
1936	5320
1937	8271
1938	8562
1939	7614
1940	3773
1941	3735
1942	3963
1943	2218
1944	2000 /b.a/

Ezen kívül a német fegyveres erők 4967 tagját állították törvényszék elé a 175§ megsértése miatt 1940 és 1943 között. Ha az adatokat összesítjük, akkor a náci Németországban „szodomita cselekmény" miatt börtönbe vetett civilek és katonák összlétszáma 54 330 fő. A kérdéssel foglalkozó történészek is általában 50 000 illetve 63 ezer közé teszik a nemzetiszocialisták uralma idején Németországban letartóztatott és elítélt homoszexuális emberek számát. És csupán egy kis töredékük került koncentrációs táborba börtönbüntetésének letöltése után!

Márpedig ha 63 000 ember került bíróság elé "szodomita cselekmény" miatt, akkor nyilvánvalóan nem halhattak meg közülük százezrek a koncentrációs táborokban. Mértéktelen túlzás több százezer meggyilkolt homoszexuális áldozatról beszélni. Erwin J. Hacberle: Swastika, Pink Triangle, and Yellow Star: The Destruction of Sexology and the Persecution of Homosexuals in Nazi Germany (Horogkereszt, rózsaszín háromszög, sárga csillag: a szexológia tönkretétele és a homoszexuálisok üldözése a náci Németországban) című írásában élesen bírálta azokat, akik hamis képet festenek ebben a témakörben: „Csupán az 1960-as évtized végén módosították mind Kelet-, mind Nyugat-Németországban a szodomita cselekményeket büntető 175.§-t, és ekkoriban vált törvényessé két felnőtt, azonos nemű személy kölcsönös beleegyezésen alapuló szexuális kapcsolata. Majd a nem sokkal később színre lépő különböző buzijogi mozgalmak, mindenekelőtt az USA-ban, egyszeriben felfedezték, hogy a homoszexuálisok komoly üldözésnek voltak kitéve a náci Németországban. Csakhogy a hiányos információk és a megbízható kutatási eredmények teljes hiánya következtében a tévedések és a túlzások teljesen eluralkodtak a kérdéssel foglalkozó szerzők írásaiban. Különböző kiadványokban, a homoszexuálisok jogainak biztosítását követelő tüntetéseken, sőt egy a homoszexuálisok sanyarú sorsát bemutató színdarabban is igen csak pontatlanul, hamis színekben mutatták be mindazt, ami a homoszexuálisokkal a Harmadik Birodalomban történt. Végül is egy német kutatócsoport végre kísérletet tett arra, hogy bizonyos alapvető tényeket tisztázzon. Rüdiger Lautmann, a Bremeni Egyetem szociológusa vezetésével dolgozó történészek megvizsgálták a koncentrációs táborokkal kapcsolatos dokumentumokat, és eredményeiket egy nagyszabású tanulmány keretében publikálták is."

Dr. Rüdiger Lautmann írása, amely először 1977-ben jelent meg németül Frankfurtban, igencsak alapos, komoly munkának tekinthető. Angolul 1980-ban publikálták először. A Nemzetközi Vöröskereszt Keresőszolgálatánál, a hesseni Arolsenben végzett kutatásaira hivatkozva Dr. Lautmann kijelentette: **„A koncentrációs táborokban fogva tartott homoszexuális elítéltek hivatalos száma 10 000 körül lehetett (bár lehetséges, hogy csupán 5 ezren voltak, a maximum pedig 15 000 fő)."** Vagyis a nemzetiszocializmus uralma idején a törvényszéken elítélt 54 330 homoszexuálisnak csupán 18%-a került a koncentrációs táborokba. A Nemzetközi Vöröskereszt arolseni levéltárában Dr. Lautmann 1572 rózsaszín háromszöggel megjelölt táborlakó adatait gyűjtötte össze (a foglyok azonosító és adatlapjait, sze-

mélyes tárgyaik jegyzékét, adminisztratív feljegyzéseket, munkabrigádok beszámolóit, kórházi zárójelentéseket, halálozási értesítőket stb.). Összehasonlításképpen 751 Jehova tanúi közé tartozó, valamint 219 politikai fogoly személyes adatainak is utánanéztek a kutatók. A dokumentumok alapján lehetségessé vált a hozzávetőleg 10 000, lágerekben fogva tartott homoszexuális szociológiai jellemzőinek meghatározása. Többségüket a következő táborokban tartották fogva: Buchenwald, Dachau, Flossenburg, Mauthausen, Natzweiler, Neuengamme, Ravensbrück valamint Sachsenhausen. Általában a visszaesőket, **a transzvesztitákat és a férfi prostituáltakat küldték a lágerekbe azután, hogy letöltötték a rájuk kirótt börtönbüntetéseket.** Dr. Lautmann tanulmányában megállapítja: a koncentrációs táborokba küldött, saját nemüket kedvelő férfiak 86%-át korábban valamilyen szexuális jellegű bűncselekmény miatt ítélték el. 10%-uk pedig a „csábítás" bűntettét követte el, vagyis 14-20 év közötti kiskorú személlyel esetleg a felügyelete alatt álló gyermekkel létesített nemi kapcsolatot.

Az 1936-os berlini olimpia előtti időszakban jelentősen megnőtt a letartóztatott homoszexuálisok száma. 1936-ban az előző esztendőhöz képest 250%-kal több, saját neméhez vonzódó embert tartóztattak le, ami jelzi, hogy a német rendőrség szerette volna megtisztítani az utcákat tőlük.

A homoszexuálisok halálozási adatai a koncentrációs táborokban

Az 1572 rózsaszínű háromszöggel megjelölt fogoly közül, akiknek a sorsát Dr. Lautmann igyekezett megismerni, 1136 esetben sikerült elegendő adatot összegyűjteni a pontos halálozási arányok meghatározásához. A megvizsgált homoszexuálisok 60%-a vesztette életét a koncentrációs táborokban, míg a politikai foglyok 41%,-a, a Jehova Tanúi lágerekbe zárt követőinek pedig 35%-a halt meg fogvatartásának ideje alatt. Ugyanakkor nem lenne helyes, ha azt a következtetést vonnánk le, hogy a nemzetiszocialista uralom 12 esztendeje során internált hozzávetőleg 10 ezer, saját neméhez vonzódó ember 60%-a soha sem szabadult ki élve. Dr. Lautmann ugyanis főként a háború végén táborokba zárt homoszexuálisok adatait gyűjtötte össze, márpedig ekkoriban, a lágerekben tomboló tífuszjárvány következtében, hihetetlen mértékben megnőtt a halálozások száma. 1933 és 1940 között viszont aránylag kevesen vesztették életüket a náci koncentrációs táborokban.

Számos más statisztika is a rendelkezésünkre áll, amelynek alapján kijelenthetjük: kirívóan magas volt a halálozási arányszám a lágerekben a háború idején. Paul Berben: Dachau: 1933-1945, The Official History című könyvében részletesen bemutatja, mennyire különböző volt az elhunyt elítéltek száma az egyes hónapokban. Bizonyos esztendőkben, kiváltképpen 1941-42-ben, illetve 1944-45-ben, roppant sokan vesztették életüket, a háború végén pedig valósággal aratott a halál, mivel a németországi infrastruktúra teljességgel összeomlott. 1940 februárjában például csupán 17 fogoly halt meg Dachauban, míg 1945 márciusában 3977-en hunytak el a lágerben. Következésképpen, a 12 esztendő alatt táborokba zárt homoszexuálisok körében a halálozási arány egészen biztosan jóval a 60% alatt maradt. Persze még így is nagyon sokan soha nem szabadultak ki élve. A koncentrációs táborok bizony igencsak veszedelmes helyek voltak a homoszexuálisok számára.

Azonban aligha lehet kijelenteni, hogy az életüket vesztett homoszexuálisokat mind meggyilkolták volna a lágerekben. A legtöbb haláleset kétségkívül a tífusz számlájára írható. Mind a német, mind pedig a szövetséges források megerősítik: a betegség rengeteg szenvedés okozója volt, amelynek igen sokan áldozatul estek. A tífuszt tetvek terjesztik. Sok millió ember halála a háború idején tomboló tífuszjárvány következménye volt. A németek Zyklon B-vel fertőtlenítették a ruhákat, az ágyneműket és az épületeket a betegség terjedésének megfékezése céljából. A járvány akkor szűnt meg Európában, amikor használni kezdték a DDT-t és más fertőtlenítő szereket, amelyeket az amerikai vegyi laboratóriumokban fejlesztettek ki.

Különösen abszurd az a feltételezés, amely szerint a homoszexuálisokat a gázkamrákban gyilkolták volna meg. A dachaui gázkamrákról szóló beszámolók egytől egyig hamisnak bizonyultak. Kétségtelen, a homoszexuálisoknak embert próbáló feladat volt életben maradni a koncentrációs táborokban uralkodó veszedelmes körülmények között. Esetenként a homoszexuálisokkal mind az őrök, mind a többi fogoly rendkívül kegyetlenül bánt, főleg a lágerbe érkezésük utáni első napokban. Mivel a homoszexuálisok a táborok társadalmán belül a leginkább megvetett, szinte teljességgel kiközösített réteget alkották, túlélési esélyeik is a legrosszabbak voltak. Mint Lautmann írja: **„Amikor a saját nemükhöz vonzódó foglyok csoportosan összejöttek, vagy csak egyáltalán megpróbáltak kapcsolatba lépni egymással, felébresztették az őrök gyanakvását… A homoszexuálisok általában meglehetősen kevesen voltak ahhoz, hogy kidolgozzák egymás kölcsönös megsegítésének módszereit, és nem tudtak bekapcsolódni a cserekereskedelembe sem. Nehézségeik támadtak akkor is, amikor a táborlakók más csoportjaival szerettek volna kapcsolatba lépni, hiszen senki sem szívesen mutatkozott a társaságukban… Helyzetük persze csak visszatükrözte a németországi homoszexuálisok társadalmi megítélését azokban az időkben, ugyanakkor a feléjük áradó megvetés, és kirekesztésük a táborok világában valósággal életveszélyes lehetett a számukra. …Rendkívüli testi és lelki megpróbáltatásoknak kitett, így a szabadságuktól megfosztott emberek számára a családi kapcsolatok jelentősége igen csak megnő, hiszen azok valamiféle biztonságot nyújtanak nekik. Egy homoszexuális táborlakó, más bűnökért elítélt fogolytársaitól eltérően, aligha kapott például csomagot a szerető családtól… A rózsaszín csillaggal megjelölt elítéltek között a családos (vagy éppen özvegy) emberek aránya háromszor, sőt ötször kisebb, mint más fogolycsoportok tagjai között, és a gyerekesek száma is feleannyi a körükben, mint a többi táborlakó körében."**

Dr. Lautmann továbbá leszögezi: „A halál a rózsaszín csillaggal megjelölt elítéltek közül leginkább a 18-21 éves fiatalokat, valamint az idősebbeket fenyegette. Csupán a 21-30 éves korosztály tagjainak voltak viszonylag jók a túlélési esélyei…A túlélők számának alakulása függött a szabadságvesztés időtartamától, valamint a fogva tartás körülményeitől is…Az egy évig vagy annál rövidebb ideig koncentrációs táborba zárt homoszexuálisok esetében átlagban öt közül négy nem szabadult ki élve, míg a két évnél is hosszabb időre elítélt négy homoszexuális közül három életben maradt."

A homoszexuálisok elszigeteltségének az is oka volt, hogy sokkal gyakrabban szállították el őket más lágerekbe, mint az elítéltek más csoportjához tartozó társaikat. Így azután sokuknak újra és újra alkalmazkodniuk kellett az eltérő viszonyokhoz egy másik táborban, és újra kellett kezdeniük a harcot a megfelelő élelem és ruha megszerzése illetve az orvosi ellátás biztosítása érdekében. Érdemes továbbá megemlíteni – fejtegeti Lautmann –, hogy a homoszexuálisok körében az öngyilkosok száma nem volt nagyobb, mint a politikai foglyok vagy a Jehova Tanúi követői között. (Az arány mindegyik csoport esetében 1%.)

A zsidók válasza a homoszexuális „holocaustra"

Számos szerző, mindenekelőtt a zsidó származásúak, általában ellenzik, hogy a homoszexuálisokat is a „holocaust" áldozatai közé számítsák. A Simon Wiesenthal Center 1990-es Évkönyve a következőképpen foglalja össze a kérdéssel kapcsolatos nézeteket: **„A háborút közvetlenül követő időszakban sokan azok közül, akik a koncentrációs táborokról írtak, úgy kezelték a homoszexuálisokat, mint közönséges bűnözőket, akiket a Harmadik Birodalom törvényeinek megsértése miatt tartóztattak le. A holocaust történetével foglalkozó kutatók, főképp azok, akik szerint a holocaust egy egészen kivételes, kizárólag a zsidók megsemmisítését jelentő történelmi esemény, hasonló álláspontot foglaltak el. Így például Lucy S. Dawidowicz, aki maga is a „kivételesség" dogmájának hirdetője, még csak említésre sem tartja méltónak azt a tényt, hogy 'prostituáltakat, homoszexuálisokat, perverzeket és közönséges bűnözőket is bebörtönöztek a nácik'".**

Dawidovicz a „prostituáltakkal, homoszexuálisokkal, perverzekkel, közönséges bűnözőkkel" kapcsolatos viccét 1981-ben sütötte el. 1990-ben megjelent Hogyan tanítják a holocaustot? című cikkében pedig egyértelműen elutasította azt a vélekedést, amely szerint a nácik a homoszexuálisok megsemmisítésére törekedtek volna: **„…Vannak tantervek, amelyeknek a megalkotói úgy próbálják megnövelni a náci népirtás áldozatainak a számát, hogy olyanokat is beleszámítanak az iparszerűen meggyilkolt emberek közé, akiket a nácik sohasem akartak megsemmisíteni. Például a Pennsylvania/Grobman-féle tantervben is szerepelnek a kiirtásra kijelölt csoportok között a homoszexuálisok és Jehova Tanúi, noha semmiféle történelmi bizonyíték nincs arra, hogy a nácik valaha is tervezték volna teljes megsemmisítésüket. Kétségtelen, a nemzetiszocialisták koncentrációs táborokba hurcolták, és rózsaszín háromszöggel jelölték meg a homoszexuálisokat, mert a normális társadalomba történő beilleszkedésre akarták kényszeríteni őket. A Jehova Tanúi követőit (Bibelforscher, ahogy a németek nevezik ennek a felekezetnek a híveit), akik nem voltak hajlandók elismerni a nemzetiszocialista állam fennhatóságát, szintén koncentrációs táborokba küldték (és bíborszínű háromszöggel jelölték őket), maximum két hónap időtartamra. Mind a homoszexuálisokat, mind a Jehova Tanúit bebörtönözték, de léteztek más csoportokhoz tartozó foglyok is, akiket a németek szintén nem akartak mind egy szálig kiirtani: így a közönséges bűnözők (zöld háromszöggel jelölték őket), az antiszociális elemek (koldusok, csavargók, prostituáltak, jelük a fekete háromszög volt) és a politikai elítéltek (ruhájukon vörös háromszöget viseltek). Ezeknek a csoportoknak a tagjai közül, akár csak a homoszexuálisok és Jehova Tanúi, nagyon sokan képtelenek voltak elviselni a kényszermunkatáborban uralkodó körülményeket, megbetegedtek, és meghaltak az elégtelen orvosi ellátás következtében…"**

A zsidók és a homoszexuálisok „holocaustjával" kapcsolatos ellentmondó véleményeket mutatta be Richard Goldstein: Whose Holocaust? (Kinek a holocaustja?) című írásában, amely 1979. december 10-én jelent meg a Village Voice elnevezésű lapban. Goldstein rámutatott arra, hogy ha a „homoszexuálisok hányattatásait és szenvedéseit a holocaust részének tekintjük, akkor ezzel súlyuk is megnövekszik a társadalomban." **„…A mítoszokat bizonyos célok érdekében teremtik meg. A 70-es évtized végének körülményei és kihívásai közepette valósággal 'létszükségletté' vált a homoszexuálisok számára a holocaust, már csak azért is, mert azt a bonyolult folyamatot, amelynek eredményeképpen elnyomottá és üldözötté váltak, ily módon leegyszerűsítve tudták bemutatni és értelmezni"** – fejtegette Goldstein.

A zsidók természetesen felháborítónak tartják a feltételezést, hogy velük jobban bántak volna a koncentrációs táborokban, mint a homoszexuálisokkal. (Pedig a Bent című darab is ezt a nézetet erősíti.) Goldstein a következőképpen vélekedik erről: **„Raul Hilberg, a The Destruction of the European Jews (Az európai zsidóság megsemmisítése) című mű szerzője, aki az amerikai elnök közvetlen fennhatósága alatt működő Holocaust Bizottságnak is tagja, úgy gondolja, hogy a 'homoszexuálisoknak viszonylag kedvezőek voltak a túlélési esélyeik a koncentrációs táborokban'".** Nézete szerint semmiféle bizonyíték nincs arra nézve, hogy a zsidókkal jobban bántak volna, mint a homoszexuálisokkal, ezen kívül pedig 'teljességgel abszurd az a feltevés, hogy bárki is zsidónak akarta volna álcázni magát'. Hilberg azért tartotta a homoszexuálisokat roppant értékes foglyoknak a németek szempontjából, mivel számos kápó – vagyis az olyan elítélt, aki felügyelte és fegyelmezte fogolytársait – a homoszexuálisok közül került ki. Hilberg élesen ellenzi a táborokban meghalt homoszexuálisok belefoglalását a holocaust áldozatai közé. 'Ha így cselekednénk, az valóságos paródia lenne', vélekedik. 'Egy zsidó, bármit tett is, bármiféleképpen viselkedett is, nem tudta az életét megmenteni. A holocaust a zsidók másokéval össze nem téveszthető, egészen sajátos tragédiáját jelenti.'"

A homoszexuális és a zsidó „holocaust" leleplezése

A hamis vád, amely szerint a nácik a homoszexuálisok tömegeit semmisítették meg, teljesen alaptalan. Összefoglalva az elmondottakat:

1. A szándék – Teljesen megalapozatlanul állítják, hogy a német nemzeti szocialista kormány a homoszexuálisok megsemmisítését tervezte vagy végrehajtotta volna.

2. A számok – A nácik homoszexuális áldozatainak több százezres, sőt milliós száma teljesen légből kapott, megalapozatlan adat.

3. A halál okai – Hamisan állítják, hogy a homoszexuálisokat gázkamrákban ölték volna meg, illetve nem vesztették életüket tömegesen a szadista, perverz őrök kegyetlenkedéseinek következtében sem.

A revizionista történészek, akik a zsidók estében is alkalmazzák a fenti elemzési módszereket, rámutatnak: a nácik nem tervezték a zsidók tömeges meggyilkolását, a hivatalosan hangoztatott áldozati számok eltúlzottak, és a halál okaival kapcsolatban is hamis állításokat hangoztatnak. Mind a homoszexuálisoknak, mind pedig a zsidóknak „szükségük" van az „áldozati szerepre". A jelenlegi kulturális és politikai viszonyok között ugyanis, ha valaki a „holocaust" áldozatának állítja be magát, akkor azonnali gazdasági, politikai, társadalmi és vallási előnyökre tehet szert. A vád tehát, amely szerint a homoszexuálisokat és a zsidókat a nemzetiszocialista kormány uralma idején tömegesen megsemmisítették, teljesen hamis, és ráadásul durva rágalom is a német néppel szemben. A megfelelő megoldás csak az lehet, ha a „holocaustról" szóló meséket sokkal több fenntartással, szkepticizmussal és elfogulatlansággal közelítjük meg.

(Ford. *Zábori László*)

SZAKVÉLEMÉNY A ZSIDÓKÉRDÉSRŐL

Hitler politikai pályafutásának első írásos dokumentuma

Adolf Hitler 1919-ben

Adolf Hitler, az első világháború hős frontharcosa (bátorságáért az első- és másodosztályú vaskereszttel tüntették ki), 1919-ben, még hivatásos katonaként, egységével Münchenben állomásozott. Elöljáróinak már akkor feltűnt, hogy különleges éleslátással követi a szociáldemokraták által nemrég életre hívott Weimari Köztársaság politikai irányvonalában rejlő veszélyeket és ellentmondásokat. Ezért először megbízták, hogy katonatársainak tartson különböző felvilágosító előadásokat, majd 1919 augusztusában felkérték, hogy készítsen egy írásos szakvéleményt a zsidókérdésről. Ennek a felkérésnek eredménye az alábbi dolgozat, ami Hitler politikai pályafutásának első írásos dokumentuma. Nem sokkal ezután belépett az akkor mindössze 6 tagot számláló Német Munkáspártba (DAP), a későbbi Nemzetiszocialista Német Munkáspárt (NSDAP) elődpártjába, majd 1920 márciusában leszerelt a katonaságtól, hogy minden erejét politikai elképzeléseinek szolgálatába állíthassa. Az alábbi dokumentumból egyértelműen kitűnik, hogy sok későbbi véleménnyel ellentétben, Hitler a zsidókérdéssel kapcsolatban már 1919-ben egy megalapozott világnézettel rendelkezett, amelynek legfontosabb pontjaként a zsidóknak az országból történő eltávolítását határozta meg. D.K.

München, 1919. szeptember 16.

Ha az a veszély, amit a zsidóság népünk számára ma jelent, népünk nagy részének tagadhatatlan ellenérzésében kifejezésre talál, akkor ennek az ellenérzésnek az oka legtöbbször nem a zsidóság, mint egység nemzetünkre gyakorolt tudatos vagy tudat alatti tervszerű kártékony tevékenységének világos felismerésében keresendő, hanem legtöbbször személyes érintkezésen keresztül áll elő azon benyomás alatt, amit a zsidó, mint egyes személy hátrahagy, és ami szinte mindig kedvezőtlen. Ezen keresztül az antiszemitizmus nagyon könnyen egy pusztán érzelmi jelenség karakterét veszi fel. Ez persze korántsem helyes. Az antiszemitizmust, mint politikai mozgalmat, nem szabad és nem is tudjuk a pillanatnyi érzelem alapján meghatározni, hanem csakis a tények felismerésével. A tények pedig a következők:

Először is a zsidóság mindenképpen egy faj és nem vallási közösség. És egy zsidó sem nevezi soha magát zsidó németnek, zsidó lengyelnek, vagy zsidó amerikainak, hanem mindig csak német, lengyel vagy amerikai zsidónak. Még soha nem vett át a zsidó többet azoktól a népektől, amelyek között élt, mint azok nyelvét. És amennyire egy német, aki Franciaországban a francia, Olaszországban az olasz és Kínában a kínai nyelv használatára kényszerülve, még nem lesz francia, olasz vagy kínai, ugyanúgy nem lehet egy zsidót, aki közöttünk élve rákényszerült a német nyelv használatára, németnek nevezni. És maga a mózesi hit, bármily nagy is a jelentősége ennek a fajnak a fennmaradásában, nem lehet kizárólagosan meghatározó annak a kérdésnek a megválaszolásában, hogy ki számít zsidónak és ki nem. Szinte nem létezik olyan faj, amelynek tagjai kivétel nélkül csak egyetlen bizonyos valláshoz tartoznának.

Ezeréves beltenyészeten keresztül, gyakran a legszűkebb körben gyakorolva, a zsidó általában élesebben megőrizte saját faját és jellegzetességeit, mint számtalan olyan nép, amelyek körében él. Ebből következik, hogy közöttünk egy nem német, idegen faj él, amely nem akarja és nem is tudja a faji jellegzetességeit feláldozni, a saját érzését, gondolkodását és törekvését eltagadni, és amely mégis politikailag minden olyan joggal rendelkezik, amivel mi magunk. Ha azután a zsidó érzelemvilága is a tiszta anyagiasságban mozog, akkor a gondolkodása és törekvése még inkább ilyenné válik. Az aranyborjú körüli tánc könyörtelen harccá lesz mindazokért a javakért, amelyek a mi belső érzéseink szerint nem a legnagyobb és egyedül elérendő értékűnek számítanak ezen a földön.

Az egyes ember értékét nem a jellemén, teljesítményének a közösségre ható jelentőségén keresztül határozzák meg, hanem kizárólag vagyonának nagyságán, pénzén keresztül.

A nemzet nagysága többé nem erkölcsi és szellemi erejének összessége után mérendő, hanem inkább anyagi javainak gazdagsága után.

Ebből az érzésből fakad az a gondolkodás és törekvés a pénz után, a hatalom után, ami ezt védi, s ami a zsidót gátlástalanná teszi az eszköz kiválasztásában, könyörtelenné alkalmazásában ezért a célért.

Vinnyog az autokrata módon kormányzott államban a herceg „őfelsége" kegyeiért, és piócaként visszaél velük a nép nyakán.

A demokráciában udvarol a tömeg kegyeiért, alázatoskodik a „nép őfelsége" előtt, és mégis csak a „pénz őfelségét" ismeri.

Bizánci hízelgéssel szétrombolja a herceg jellemét. A nemzeti büszkeséget, egy nép erejét – a gúnyolódáson és szégyentelen nevelésen keresztül – teherré alacsonyítja. Eszköze a harchoz az a nyilvános vélemény, ami a sajtón keresztül soha nem kerül kinyilvánításra, de mindig általa vezetve és meghamisítva jelenik meg. Hatalma a pénz hatalma, ami a kamat formájában kezében fáradság és vég nélkül gyarapodik és a népekre azt a veszélyes igát kényszeríti, amit a kezdeti bearanyozott csillogása miatt olyan nehéz a későbbi szomorú következményeiben felismerni. Minden, ami az embereket feljebb sarkallja, legyen az vallás, szocializmus, demokrácia, neki mind csak eszköz a célhoz, a pénz és hatalom utáni mohóságának a kielégítéséhez.

Tevékenysége, következményeiben, a népek faji tüdőbajához vezet.

És ebből adódik a következő: a tisztán érzelmi okokból fakadó antiszemitizmus utolsó kifejezése pogromok formájában fog megnyilvánulni. Az ésszerű antiszemitizmusnak ellenben a zsidóság azon előjogainak a tervszerű, törvényes leküzdéséhez és megszüntetéséhez kell vezetnie, amelyekkel a közöttünk élő többi idegennel szemben rendelkezik. (Idegentörvénykezés). **Végső célja azonban megváltoztathatatlanul és mindenképpen a zsidók eltávolítása kell, hogy legyen.** Mindkettőre csak a nemzeti erő kormánya képes, de soha a nemzeti aléltság valamelyik ún. kormánya.

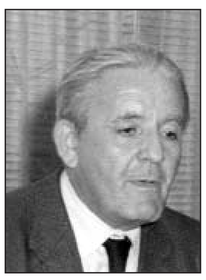
A Köztársaság Németországban a születését nem népünk egységes nemzeti akaratának köszönheti, hanem számos ravaszul értékelt körülménynek, amelyek összefoglalva egy mély általános elégedetlenségben nyilvánultak meg. Ezek a körülmények azonban függetlenek voltak az államformától és még ma is hatnak. Sokkal jobban, mint korábban. Így már népünk egy nagy része is felismeri, hogy nem a megváltoztatott államforma, mint olyan, változtathat és javíthat helyzetünkön, hanem csak a nemzet erkölcsi és szellemi erőinek újjászületése.

És ezt az újjászületést nem egy bizonyos pártdogmák hatása alatt álló, felelőtlen államvezetés fogja útjára indítani, nem egy felelőtlen sajtó, nem nemzetközi veretű frázisok és jelszavak, hanem csak benső felelősségérzettel rendelkező, nemzeti elkötelezettségű vezető személyiségek kíméletlen erőbevetése.

Ez a tény természetesen elrabolja a Köztársaságtól a nemzet szellemi erőinek annyira szükséges belső támogatását. És így az állam mai vezetői rákényszerülnek, hogy azoknál keressenek támogatást, akik kizárólagosan hasznot húztak és húznak a német állapotok átalakításában, és akik ebből az okból a forradalom hajtóerői voltak: **a zsidóknál.** Tekintet nélkül a mai vezetők által bizonyosan szintén felismert zsidó veszélyre (amit a jelenlegi vezető személyiségek különböző kiszólásai bizonyítanak), e vezetők arra kényszerülnek, hogy a saját előnyük érdekében a zsidók készségesen felajánlott támogatását elfogadják, és ezzel a követelt ellenszolgáltatást szintén teljesítsék. **És ez az ellenszolgáltatás nem csak a zsidóság minden lehetséges követeléséből áll, hanem mindenekelőtt abból, hogy meggátolják a becsapott nép becsapói ellen vívott harcát és megakadályozzák az antiszemita mozgalom kibontakozását.**

Adolf Hitler

Forrás: Vierteljahreshefte für Zeitgeschichte
(Negyedévi füzetek a kortörténet részére), Stuttgart, 1959. április (7. évf. 2. szám)
Ford.: *Dobszay Károly*

Tudós-Takács János:

A RIBBENTROP–MOLOTOV PAKTUM

(1939. augusztus 23.)

Ha az 1939. augusztus 23-án Moszkvában aláírt német–szovjet megnemtámadási egyezményt, amelyet Ribbentrop–Molotov paktumnak szokás nevezni, meg akarjuk érteni, akkor vissza kell mennünk 1939 márciusára. Ekkortól kezdve fogott hozzá Anglia ahhoz, hogy felkészüljön a Németországgal való háborús leszámolásra. Ez az akció Angliának azon az állandó törekvésén alapult, hogy a mindenkori legerősebb kontinentális hatalmat koalíciók segítségével még azelőtt letörje, mielőtt ez a hatalom az angol ellenőrzés alól ki tudná vonni magát.

Az első állam, amelyet 1939 márciusában biztosított magának, Lengyelország volt. Az angol–lengyel tárgyalások ekkor azzal végződtek, hogy ha a lengyel függetlenséget veszélyeztetnék, Anglia a lengyel kormánynak a hatalmában lévő minden segítséget megad. Ez volt az ún. brit garanciaajánlat Lengyelországnak.

Amikor Hitler 1939. április 28-án felmondta a lengyel-német megnemtámadási szerződést és a német-brit flottaegyezményt, akkor a Reichstagban tartott beszédében kijelentette, hogy Anglia politikája „nem hagy kétséget afelől, hogy Londonban… azon a véleményen vannak, hogy ha Németország belebonyolódik valamilyen konfliktusba, Nagy-Britanniának feltétlenül Németország ellen kell állást foglalnia".

Anglia tehát olyan garancia-szerződést kötött Lengyelországgal, amelyben kötelezte magát arra, hogy német–lengyel konfliktus esetén katonailag támogatni fogja Lengyelországot.

Ezzel a diplomáciai lépéssel azonban Anglia nem elégedett meg. Tárgyalásokat kezdett a Szovjetunióval egy Németország elleni katonai szövetség érdekében. A tárgyalások Moszkvában hosszú hónapokon át folytak. A Szovjetunió ahhoz a feltételhez kötötte a Németország elleni katonai szövetséget, hogy Lengyelország engedélyezze a szovjet csapatoknak lengyel területen való átvonulását. A lengyel kormány azonban erről hallani sem akart. Ezért a szovjet–angol tárgyalások 1939 augusztusában megszakadtak.

Anglia tehát Szovjet-Oroszországot nem tudta megnyerni Németország ellen, de Franciaországot egy Németország elleni háború esetére maga mögött tudhatta. Az angol törekvések ellensúlyozására Németország 1939. március 22-én megnemtámadási egyezményt kötött Litvániával, május 31-én Dániával, június 7-én Észtországgal és Lettországgal, és most, hogy a szovjet–angol tárgyalások megszakadtak, Ribbentrop birodalmi külügyminiszter azonnal jelezte a Szovjetuniónak, hogy kész megnemtámadási egyezmény megkötésére. A német kezdeményezésre Sztálin meghívással válaszolt. Ezért Ribbentrop augusztus 22-én Moszkvába röpült, és augusztus 23-án megkötötték a német–szovjet megnemtámadási egyezményt.

Ebben az egyezményben mindkét ország kötelezte magát, hogy egymás ellen tartózkodik minden katonai akciótól, és közös határaik mentén fenntartanak egy demilitarizált övezetet. Az egyezménynek titkos záradéka is volt, amelyben a felek megállapodtak abban, hogy német–lengyel konfliktus esetén Németország Lengyelország megszállásában meddig megy el s hol húzódik az a demarkációs vonal, amelyen túli lengyel területek a szovjet érdekszférába tartoznak. Továbbá a titkos záradékban Németország azt is kijelentette, hogy Észtország és Lettország nem tartoznak az érdekszférájához.

Valójában tehát Németországnak Anglia bekerítést célzó politikája miatt nem volt más

választása, ha el akarta kerülni a háború esetén a kétfrontos harcot. Mert ha a lengyel vitából ki is vonta volna magát, a háborút Angliával akkor sem kerülhette volna el, ráadásul Lengyelország brit–francia ösztönzésre egyre erőteljesebben provokálta Németországot, így a németeknek egyre kisebb esélyük volt arra, hogy a lengyelekkel megegyezzenek. Ugyanakkor Németország még ebben a kényszerhelyzetében sem adta fel Európa ügyét. A megnemtámadási egyezmény megkötése feltételéül ugyanis Németország azt követelte, hogy a Szovjetunió mondjon le arról, hogy világnézetét az orosz állam határán túl terjessze. Így a két állam megegyezése csak a külpolitikára szorítkozott, de semmiképpen nem jelentette a belpolitikai nézetek feladását.

Az egyezmény kétségtelenül előnyös volt a Szovjetunió számára is, hiszen német–lengyel háború esetén harc nélkül biztosított lengyel területet a Szovjetunió számára, de *súlyos igazságtalanság azt állítani, hogy a Ribbentrop–Molotov paktumnak egyenes következménye volt Katyn*, a több mint 15 000 lengyel tiszt meggyilkolása. Az egyezményben egyáltalán nem volt szó a bekebelezendő lengyel területeken folytatandó szovjet politikáról. *Azért, ami 1940-ben a katyni erdőben történt, kizárólag a Szovjetunió felelős.*

Egyébként német részről augusztus 23-án még nem volt véglegesen eldöntve a Lengyelországgal folytatandó háború. Ezt követően Németország még felajánlotta Lengyelországnak, hogy várja a lengyel diplomáciai megbízottat Berlinbe, tárgyalni a két ország közötti problémák békés rendezéséről az 1938. október 24-i német javaslat alapján, miszerint:

1. Danzig szabad város visszatér a Birodalomba.
2. A lengyel korridoron keresztül egy területen kívüli autóutat és többvágányú vasútvonalat építenek.
3. Lengyelország Kelet-Poroszországon át kap egy területen kívüli autóutat, vasútvonalat, valamint Gdyniában szabad kikötőt.

A lengyel megbízott azonban nem érkezett meg Berlinbe, hanem tovább folyt a Lengyelország területén élő német kisebbség véres üldözése. Gyilkos bandák törtek rá a német lakosságra, és a katonaság lőfegyverét használta a német lakosokkal szemben. Mintegy 20 000 gyilkosság történt, és még 1940-ben is tártak fel megcsonkított német holtteseket.

A háború kiprovokálása érdekében Lengyelország még ezeken is túllépett: 1939. augusztus 31-én az esti órákban lengyel reguláris katonák német területre behatolva megtámadták a határ menti gleiwitzi rádióadót, átmenetileg elfoglalták azt, és proklamációt olvastak fel, amelyben a német népet a „fasizmus" megdöntésére szólították fel. A Führer szeptember 1-jén délelőtt a Reichstagban kijelentette: **„Elhatároztam, hogy olyan nyelven fogok tárgyalni a lengyelekkel, amelyet ők is megértenek: a fegyverek nyelvén. 5 óra 45 perc óta visszalövünk."**

A német–lengyel konfliktus önmagában még nem volt világháború, de világháborúvá tette az 1939. szeptember 3-i angol és francia hadüzenet Németország ellen. Hitler erre az eshetőségre számítva kötötte meg augusztus 23-án a szovjet–német megnemtámadási egyezményt, amely lengyel vonatkozásában a titkos záradékban *feltételes* megállapodást tartalmazott: *ha* kitör a német–lengyel háború (amelyet Németország minden erővel el akart kerülni), *akkor* a németellenes szovjet támadásról való lemondás fejében Németország Lengyelország keleti felét átengedi a Szovjetuniónak.

Lengyelország elkerülhette volna a szovjet, de a német megszállást is, ha nem bízik Angliában (amelytől végeredményben nem kapott katonai segítséget sem 1939-ben, sem 1944-ben, a varsói felkelés idején), hanem megegyezik Németországgal Danzig és a korridor kérdésében. Tehát *nem a Ribbentrop–Molotov megállapodás, hanem a lengyel kormány ostoba rövidlátása és Anglia bűnös politikája volt Lengyelország sírásója.*

A Ribbentrop–Molotov paktumot az 1940. november 11–13-i sikertelen berlini tárgyalások után a Szovjetunió megszegte: óriási katonai erőket vonultatott fel a német határra, és 1941 júliusára tervezte Németország megtámadását. Hitler azonban 1941. június 22-én megelőzte Sztálint.

Ezzel megkezdődött Németországnak és szövetségeseinek, köztük hazánknak majd 4 évig tartó legendás, hősi harca a Sátánnal, amelynek végén ugyan kiütötték a fegyvert hőseink kezéből, de a német–magyar ellenállás megmentette Nyugat-Európát a bolsevizmustól. Németország erre a harcra felkészülhetett 1939. augusztus 23 – 1941. június 22. között – és ezt a felkészülést a német–szovjet megnemtámadási egyezmény tette lehetővé.

Nem Németország árulta el ezzel az egyezménnyel Európát, hanem az 1941-es angol–szovjet megállapodással Churchill, aki kijelentette: **„Ha holnap Hitler megtámadja a Poklot, holnapután kijelentem az Alsóházban, hogy szövetségesem a Sátán."** Hitler a Szovjetunió elleni harccal a Sátán ellen harcolt, és így óriási erkölcsi győzelmet aratott a Pokollal és a Sátánnal szövetséget vállaló, Európa ügyét eláruló Churchill fölött!

DR. GOEBBELS INTELMEI A ZSIDÓ SAJTÓHOZ

(1933. január 30-án Hindenburg birodalmi elnök kinevezte Adolf Hitlert birodalmi kancellárrá. Ezzel elérkeztek a 14 évig tartó zsidó gyökerű marxista-szociáldemokrata Weimari Köztársaság végórái. A hatalom korábbi urai, élükön a zsidó sajtóval, azt gondolták, hogy a nemzetiszocialista forradalom csak egy átmeneti rövid állapot lesz, ami bukásra van ítélve, ezért gátlástalan uszításba kezdtek az új birodalmi kancellár és az általa képviselt eszmeiség ellen. Az utcákon feltüzelt kommunista hordák garázdálkodtak és napirenden voltak a véres összecsapások a nemzetiszocialista mozgalom véderejét képező SA-osztagokkal. Január 30-án késő este, a berlini fáklyás felvonuláson résztvevő és hazafelé igyekvő Hans Maikowski SA-csoportvezetőt és a vele tartó Josef Zauritz rendőrőrmestert kommunista terroristák a nyílt utcán meggyilkolták. Mindkét áldozat temetésére február 5-én került sor Berlinben, amelyen 600 000 ember részvételével Joseph Goebbels mondott beszédet, bejelentve, hogy a további kommunista terror és káosz megfékezésére szigorú szükségintézkedéseket foganatosít az új kormány. A zsidó sajtó fellegvárának számító Berliner Tageblatt az esettel kapcsolatban arról cikkezett, hogy Maikowski és Zauritz nem kommunisták áldozata lett, hanem egy Buske nevű SA bajtársuk személyes indítóokból lőtte le őket.

A nemzetiszocialista mozgalom február 10-én a Berlini Sportpalotában hatalmas tömeggyűlést rendezett, amelynek vezérszónoka Adolf Hitler ez alkalommal beszélt először birodalmi kancellárként a német néphez. Szenzációs beszédét az összes német rádióadó közvetítette, sőt az egész rendezvényt filmre is rögzítették, amit utána az egész ország mozijaiban levetítettek.

A nagygyűlés bevezetőjeként Joseph Goebbels emelkedett rövid szólásra. Beszédét az alábbiakban az eredeti filmfelvétel alapján teljes terjedelmében közöljük. D.K.)

Néptársaim és Néptársnőim!

Csak néhány rövid megjegyzést szeretnék tenni a gyűlés megkezdése előtt, mégpedig a berlini sajtó egy sor támadására válaszolva, amelyeket nem szívesen közvetítenénk valamennyi német rádióadón, hisz ahhoz túl semmitmondóak, túl kicsinyesek és hazugok, hogy az egész világnak tudomást kelljen róluk szerezni. (Hangos *nevetés*)

Önök ma este egy olyan tömegesemény szem- és fültanúi lehetnek, amelyre ilyen méretekben valószínűleg még sem Németországban, sem pedig az egész világon nem volt példa. Úgy hiszem, nem mondunk túl sokat, ha kijelentjük, hogy ma este Németországban és túl a német határokon legalább 20 millió ember hallhatja Adolf Hitler birodalmi kancellár beszédét. (Hatalmas *taps*)

Egyedül Berlinben, ezen a Sportpalotában rendezett hatalmas tömeggyűlésen kívül tíz nagy hangszórót állítottunk fel nyilvános tereken és már most valódi embertömegek gyülekeznek ezeknél a hangszóróknál és legalább öt-hatszázezres közönség fogja így ezt a beszédet hallani. (Hatalmas *taps*)

Ha a Berliner Tageblatt csodálkozva kérdezi, hogy ki fizeti ki ezeket a hangszórókat (hangos *nevetés),* akkor a Berliner Tageblatt megnyugtatására elmondhatom: annyi pénzzel hála Istennek még magunk is rendelkezünk, hogy tíz hangszórót kifizessünk. (Hangos *nevetés és viharos taps*)

Olyan módszerekre, mint amilyeneket a marxista-szociáldemokrata kormány alkalmazott, nekünk nincs szükségünk, noha nekünk is jól jönne ez a pénzalap a bűnözés elleni harchoz.

De lehet, hogy egyszer talán ezt a pénzalapot mégis igénybe vesszük, amikor majd az elmúlt 14 év marxista-szociáldemokrata kormányának terhére róható iszonyatos korrupciós botrányokat állami érdekből feltárjuk, és ennek az órája közelebb van, mint ezt a Berliner Tageblatt urai hinni akarják. (Fergeteges *taps és éljenzés*)

Ha a zsidó sajtó arról panaszkodik, hogy a nemzetiszocialista mozgalom most a birodalmi kancellárt az összes német adón beszélni hagyja, akkor erre csak a következő választ adhatjuk: **ahogyan ezt ti nekünk bemutattátok, úgy csináljuk most majd mi is utánatok.** Egyáltalán nem volt üres szólam, amikor az elmúlt években újra és újra kijelentettük: ti vagytok a mi tanítómestereink, és mi a ti tanulékony diákjaitok akarunk lenni. (Hangos *nevetés*)

Mellékesen szükséges megállapítani, hogy amit ezek az urak a propaganda és politika területén az elmúlt 14 évben teljesítettek, az valódi kontármunka volt.

Noha minden közpénzt saját céljaikra igénybe vettek, nem értek el többet, mint hogy most parlamenti hullák fölött rendelkeznek, akik a politikai hatalomépítés számára egyáltalán szóba sem jöhetnek.

A nemzetiszocialista mozgalom most majd megmutatja nekik, hogy miként is kellett volna csinálniuk. (Hangos *nevetés*)

Egyszerűen jól kell kormányozni és egy jó kormány vezetésével jó propagandát kell kifejteni. A kettő összetartozik. Egy jó kormány propaganda nélkül ugyanúgy nem tud megállni a lábán, mint a jó propaganda a jó kormány nélkül. E kettőnek ki kell egészítenie egymást.

És ha a zsidó újságok ma még azt hiszik, hogy rejtett fenyegetéseiken keresztül a nemzetiszocialista mozgalmat megfélemlíthetik, ha azt hiszik, hogy a szükségintézkedéseinket kijátszhatják... **Vigyázzanak, nagyon vigyázzanak! Egyszer elfogy a türelmünk és akkor a zsidók pimasz, hazug pofája be lesz tömve.** (Fergeteges *taps és éljenzés)*

Dr. Goebbels figyelmezteti a zsidó sajtót

És ha más zsidó újságok azon a véleményen lennének, hogy most lobogó zászlókkal átkanyarodhatnának hozzánk, akkor csak a következő választ adhatjuk: Izidor*, ne űzzék túlzott kiadásokba ezt a népet. Mellékesen azzal kapcsolatban is nyugodtak lehetnek párttársaink, hogy **a vörös terror végének órája hamarabb ütni fog, mint ahogyan ezt gondoljuk.** A bolsevista sajtónak nem fog sikerülni a dolgokat az ellenkezőjére áthazudni, amikor is tipikus zsidó pimaszsággal kijelentik, hogy Maikowski bajtársunkat és Zauritz rendőrőrmestert a saját bajtársaink lőtték agyon. **Ez a zsidó pimaszság már tovább élt, mint ameddig a jövőben még élni fog. És a Karl Liebknecht** környezetéből jött uraknak hamarosan olyan dallamokat fogunk megtanítani, amilyeneket még sohasem hallottak.** (Fergeteges *taps és éljenzés*)

Csak ennyit akartam az ellenséges újságokkal és ellenséges pártokkal közölni, nekik személyesen elmondani. Most pedig az összes német adón keresztül a máshová tartozó milliókhoz kívánok fordulni...

Utóirat: Goebbels beváltotta ígéretét, mivel a németországi judeo-bolsevista sajtónak hamarosan nem sok oka maradt az örömre. Ezzel kapcsolatban Hitler egy 1933 júliusában tartott beszédében megjegyezte: „január 30-án Németországban a kocka el lett vetve. És nem hiszem, hogy az ellenfeleink, akik akkor még nevettek, ma még mindig nevetnek".

(Ford.: *Dobszay Károly*)

**Izidor = a zsidók gúnyneve Goebbels szóhasználatában, utalva Izidor Weiss-re, a Weimari Köztársaság berlini zsidó rendőrfőnökére.*

***Karl Liebknecht (Rosa Luxemburg mellett) a Németországi Kommunista Párt egyik zsidó alapítója és vezetője. Az 1919 januárjában általuk kirobbantott ún. kommunista Spartacus-felkelés leverése után mindkettőjüket kivégezték.)*

Peter Peel:

ALFRED ROSENBERG ÉLETE ÉS HALÁLA

Alfred Rosenberg 1893. január 12-én született, és 1946. október 16-án hajnali 1 óra 49 perckor akasztották fel Nürnbergben. Ő volt a negyedik ember abból a tízből, akin végrehajtotta a maga iszonyatos feladatát John C. Woods főtörzsőrmester, mint hóhér azon a hideg, sötét éjszakán. Adolf Hitler 1945. április 30-án önkezével vetett véget életének, amikor az orosz hadsereg körülvette az utolsó erődítményt a Birodalmi Kancellária bunkere körül. Valószínűtlen, hogy az oroszok foglyaként őt valaha bármilyen tárgyalásra vitték volna, még olyanra sem, mint a Nürnbergi Per. A Timur kezében lévő Bajazid szultánhoz, vagy Jemeljan Pugacsovhoz hasonlóan a felvilágosult Nagy Katalin uralkodó kénye-kedvének kiszolgáltatva, Hitler valószínűleg egy vasketrecben végezte volna, a Kreml faláról lelógatva és minden bizonnyal élettelen vegetációvá alakítva az inkvizítorok által, akik jól megtanulták a mesterségüket a Ljubljanka pincéiben. És olyan volt az uralkodó hangulat abban az időben, még a nyugati demokráciákban is, hogy kétséges, hogy bármilyen tiltakozó hangot lehetett volna hallani.

Heinrich Himmler is megmérgezte magát. Hasonló módon halt meg Dr. Paul Josef Goebbels, felesége és hat gyermeke a Hitler és Eva Braun halálát követő napon. Martin Bormann eltűnt. Mindazonáltal távollétében halálra ítélték Nürnbergben – ez az eljárás ismeretlen a brit vagy amerikai jogtudomány számára. Legvalószínűbb az, hogy Bormann a berlini utcák valamelyikén halt meg menekülése során, és a holttestét esetleg darabokra szaggatta egy nagy erejű robbanó lövedék.

Azután ott volt a kedélyes, élettől duzzadó, nagyvilági, művészetet kedvelő Hermann Göring birodalmi marsall, az első világháborúban a Richthofen légi század parancsnoka. Göring valószínűleg a leginkább karizmatikus figura volt a nemzetiszocialista hierarchiában Hitler után. A Führer helyettese volt, kivéve az utolsó néhány napot, és mindig a megkérdőjelezhetetlen második embere a Birodalomnak. Nürnbergben az ő bátorsága és intelligenciája gyakran zavarba ejtette a lassúbb észjárású vádlókat, és végül nem egészen két órával akasztásának kitűzött időpontja előtt, hogy megmeneküljön a buzgó hóhértól, ő maga vetett véget az életének egy cián kapszulával, amelyet titokban magánál tartott.

Azok érzései, akik így megmenekültek a győztes bosszújától, kétségtelenül hasonlók voltak Brutus érzéseihez Filippinél:

> „Látod, Volumnius, hová tart a világ.
> Ellenségeink a sírba löktek minket.
> Méltóbb magunkra vadászni,
> mint megvárni, hogy ők taszítsanak a sírba."

Így a 22 ember közül, akik ellen vádat emeltek a Nemzetközi Katonai Törvényszék (IMT) előtt Nürnbergben, egy sohasem jelent meg a bíróság előtt, és egy öngyilkos lett, mielőtt a halálos ítéletet végrehajthatták volna. A többi húszból hármat felmentettek az ellenük emelt vád alól: Hjalmar Schacht-ot, Franz von Papent és Hans Fritzsche-t.

E rövid bevezetőben nem célom nagy részletességgel tárgyalni a Nürnbergi Pereket, és az sem, hogy nyilvánosan ésszerű magyarázatot adjak rájuk. Abban az időben, amikor azokat elterveltték és lefolytatták, én még mindig katonai szolgálatot teljesítő tiszt voltam Nagy-Britannia Királyi Légierejében, és mintegy hat éven át harcoltam a németek és a japánok ellen. Mindazonáltal az egész koncepció, miszerint bűnvádi eljárást folytatnak egy legyőzött ellenség vezetői ellen, olyan bűncselekményekért, amelyek csak visszaható törvénnyel lettek bűncselekménnyé nyilvánítva, egy olyan bíróságon, amelyen a vád képviselői és a bíróság ugyanahhoz az oldalhoz tartoznak, ahol a bizonyítás normális szabályai előzetesen fel lettek függesztve, és ahol a „Te is ugyanazt csináltad" elv szerinti védekezést nem fogadták el, megzavart és lesújtott engem. Arra neveltek, hogy higgyek a brit jog bűntelen méltóságában és igazságosságában, és valójában – talán bizonyos naivitással – minden más nép joga feletti felsőbbrendűségében.

Nem segített elolvasni a következő szalagcímű cikket a legnagyobb (mintegy 4 milliós) példányszámú brit napilapban: „Bíróság elé állítjuk és felakasztjuk őket". Nem segített az a tény sem, hogy 1946-ban nyugaton kevés embernek volt bármilyen kétsége arra vonatkozóan, hogy a szörnyű emlékű katyni erdővel összefüggő lemészárlása a 15 000 védtelen lengyel tisztnek annak az oldalnak a bűne, amelynek képviselői ott ültek a Nemzetközi Katonai Törvényszék előtt megvádoltak padján. Sokan közülünk, a fegyveres erő tagjai közül, ennél sokkal többet tudtunk. Tudtuk, noha nem sokat beszéltünk róla, hogy a legszörnyűbb atrocitásokat a nemrég véget ért háborúban minden nagyobb résztvevő fél elkövette. És a következő években ez irányú ismeretünk hatalmas mértékben növekedett.

De én csak altiszt voltam és nagyon fiatal. Voltak híres emberek, sokkal fontosabbak és ismertebbek, mint aki csupán hadnagya a légierőnek, akik zavartak és lesújtottak voltak. És szerfölött kétséges, hogy volt-e közülük valaki, akit a nemzetiszocialista világnézet, sőt a németek, mint nép iránti rokonszenvvel meg lehetett volna vádolni. Eltekintve a kiemelkedő tudósok és revizionista történészek hosszú listájától – amely túl hosszú ahhoz, hogy itt megkísérelhetnénk felsorolni, – voltak Angliában olyan emberek, mint a Főtisztelendő William Inge, a Szent Pál egyetem dékánja, vagy F. J. P. Veale ügyvéd, akinek az „Advance to Barbarism" (Haladás a barbárság felé) című könyve még mindig az egyik leghatásosabb kritikája a nürnbergi mentalitásnak. És az USA-ban Robert A. Taft szenátor tudatosan feláldozta a karrierjét és az amerikai elnökségre való reális esélyét azzal, hogy nyilvánosan szót emelt a visszaható törvény alkalmazása ellen, mint ami ellentmond az angolszász jogtudomány egész hagyományának, valamint az USA alkotmánya betűjének és szellemének. Az, hogy ez politikai öngyilkosság volt – és Taft tudta azt – mérlegelendő gondolat a fiatalabb olvasó számára, mialatt megkísérli megérteni a fanatikus bosszú szellemet, ami azt a korszakot uralta. John F. Kennedy elnök jól megértette Taft tettének természetét és ezért tisztelettel írt róla a „Profiles in Courage" (Bátor arcélek) című könyvében.

Mennyire másképpen van mindez ma! Oly sok dolgot megtudtunk az utóbbi években – például a Lusitania elsüllyesztéséről az első világháborúban, vagy az igazságot a Churchill–Lindemann–Harris féle terrorbombázási politikáról, és sok-sok más dolgot. Vagy az tényleg annyira különböző dolog? A legtöbb kiadó, és még inkább a mozik és a televízió csaknem nap mint nap a különleges germán ördögi szellemiségre emlékeztetnek minket.[1]

Ezen írás idején 35 év telt el a második világháború befejezése óta. Tudunk-e találni esetleg valamilyen – nem túl távoli – analógiát azon események között, amelyek a közbeeső években mentek végbe? Talán ez segítene nekünk felbecsülni az igazságot vagy a tévedést, amit Veale könyvének címe magában rejt.

A francia forradalmi kormány 1792-ben egy gyakorlatilag folytonos agresszív háborút kezdett több európai ország ellen. Ennek kettős célja volt: összegyűjteni és egyesíteni a saját nemzeten belüli különböző csoportokat, és területet szerezni és kihasználni a szomszédok erőforrásait. 1796-ra Napóleon Bonaparte karrierje teljes virágzásában volt. A következő 19 év alatt Napóleon hadseregei keresztülvonultak egész Európán, vérbe borítva a kontinens földjét. Belgium, Hollandia, valamint Olaszországnak és Nyugat-Németországnak nagy része közvetlenül Franciaországhoz lett csatolva. A meghódított népek művészi kincse hadizsákmány lett. A csatlós népektől pénzbeli és munkaerővel történő hozzájárulást csikartak ki. A politikai ellenséget meggyilkolták. Napóleon tábornok egy állampuccs révén 1799-ben Franciaország diktátora, majd 1804-ban császára lett.

Amikor 1814-ben Napóleonra az ellene felsorakozó hatalmas koalíció először mért vereséget („hány varjú volt a haldokló sas ellen?"), ő lemondott, miközben szuverenitása engedélyezve lett az olasz fennhatóság alatti Elba szigete fölött. Napóleon azonban innen 1815-ben megszökött és visszatért Franciaországba. Felállított több hadsereget és folytatta a háborút. A Waterloo-nál elszenvedett végső vereség után újra lemondott, majd száműzték az Atlanti-óceánban fekvő Szent Ilona-szigetére. Útközben a hajó Plymouth-ban dokkolt, ahol angol sokaság jelent meg, nem kárörvendő tekintettel nézni vagy gúnyolni, hanem tiszteletüket kifejezni a legyőzött ellenségük előtt. Napóleon életének hátralévő hat évét Szent Ilona-szigeten töltötte, megírta emlékiratát, személyzettel és inasok csapatával együtt viszonylagos kényelemben élt (eltekintve néhány kicsinyes zaklatástól, amiket a meglehetősen rosszindulatú kormányzó okozott). Holttestét 1840-ben hazavitték Franciaországba, és nagy méltósággal eltemették az Invalidusok temetőjében. Ott nyugszik, körülvéve a legnagyobb győzelmeinek festményével, Franciaország mindeddig legnagyobb nemzeti hőse. Amikor Viktória királyné Párizsba látogatott, elment Napóleon sírjához, és fiatal fiát letérdeltette tiszteletnyilvánításul.

1918-ban a lovagias és arisztokratikus erkölcs átadta a helyét a vulgáris ember, a győztes demokrácia szokásának, és így ott sok beszédet lehetett hallani a császár felakasztásáról. De az csupán morcos emberek fecsegése volt. A császár Hollandiában keresett menedéket, és nem gyakoroltak nagy nyomást Hollandiára a kiszolgáltatása végett. Mindenesetre kényelmes vidéki földbirtokosként élte az életét a birtokán Doom-ban. Témánk ezen részének végső megjegyzéseként meg kell említeni, hogy az 1807-ben Poroszországra kényszerített feltételek sokkal szigorúbban voltak, mint az 1815-ben Franciaországra kirótt feltételek, és az 1919-ben Németországra kényszerített feltételek kegyetlenül büntető és „karthágói" jellegűek voltak, összehasonlítva azokkal, amelyeket Németország rótt ki Franciaországra 1871-ben.

De 1945-ig nem fordult elő, hogy a győztesek végül eljutottak volna Eszter könyvének vagy Sámuel és Ágág történetének szintjéig. Lehetséges lenne, hogy ez volt a kereszténység végső diadala? Az, hogy végre a Bibliát a viselkedés komoly vezérfonalának vettük? Vagy ez a demokrácia diadala volt, mint Eszter könyvében és Sámuel és Ágág történetében is. Ilyen valami lehetett!

Nürnbergben a vádlottakat külön-külön vádolták a második, harmadik vagy negyedik ponttal. Tizenkét vádlottat, közöttük Rosenberget mind a négy ponttal vádolták. Íme a vádpontok:

1. Összeesküvés háború folytatására.
2. Béke elleni bűnök.
3. Háborús bűnök.
4. Bűnök az emberiesség ellen.

Richard Harwood („Nuremberg and Other War Crimes Trials" – Nürnberg és a többi háborús bűnös-perek) így kommentálja a vádpontokat:

[1] 1981 elején derült ki, hogy Churchill terveket készített a német polgári központok mustárgázzal és a halálos anthrax bombákkal való elárasztására. Ha a háború nem fejeződött volna be akkor, amikor tényleg véget ért, a terveit kivitelezték volna, és Németország nagy területei még ma is (1981-ben) lakhatatlanok lennének. De Hitler – a gáztámadások megtorlása esetét kivéve – sohasem gondolt komolyan a gáz bevetésére. Ennek egyik oka talán az volt, hogy ő maga is a brit gáz-hadviselés áldozata volt az első világháború lövészárkaiban. – A szerkesztő.

„A vádakat megfogalmazhatta volna valamely költő vagy filozófus, mivel azok nem állították, hogy valamely konkrét törvényhozás által hozott valamely konkrét törvény lett megszegve. Ahhoz, hogy valaki vádolható legyen egy bűncselekménnyel, az szükséges, hogy megszegjen egy törvényt. Egyetlen országnak sem volt, vagy van törvénye a háború folytatása ellen. Ugyanígy egyetlen országnak sincs törvénye az „agresszív" háború folytatása ellen. Ki határozza meg az agressziót? Amikor Nagy-Britannia és Franciaország elözönlötte Egyiptomot 1956-ban, a vezetőiket és tábornokaikat nem börtönözték be, és nem vádolták agresszív háború folytatásával.

A vádak mindegyikével a Szövetségesek is éppen úgy vádolhatók lettek volna. Fontoljuk meg:

1. Összeesküvés háború folytatására.
   Norvégia angolok és franciák által tervezett inváziója.
   Lengyelország Sztálin által tervezett inváziója.
   Roosevelt tervei az USA háborúba vitelére.
2. Béke elleni bűnök.
   Sztálin inváziója Lengyelország és Finnország ellen.
   Nagy-Britannia inváziója Irak [és Irán] ellen.
   A francia flotta megsemmisítése Nagy-Britannia részéről Oran-nál.
   Izland és Grönland amerikai inváziója.
3. Háborús bűnök
   A német városok indokolatlan elpusztítása.
   A német hadifoglyok legyilkolása és a velük való rossz bánásmód a Szovjet részéről.
   A németek rabszolgaként való felhasználása a háború után az összes európai országban.
4. Bűnök az emberiesség ellen.
   Lengyelek legyilkolása a Szovjet által Katynban.
   Polgári célpontok angol-amerikai bombázása.
   Szovjet atrocitások a saját népük ellen a háború előtt és alatt."

Harwood egyáltalán nem merítette ki a listát. A legvisszataszítóbb egyedi szadista és kegyetlen tetteket követték el a Szövetségesek katonái azon németek és japánok ellen, akik már megadták magukat. A nők megerőszakolása és a rablás mindennapos jellemzői voltak az összes Szövetséges megszálló erőinek, de a berlini asszonyok, lányok és fiúk tömeges, ellenőrizetlen megerőszakolása, a városnak kifosztása és kirablása Zsukov és Konyev marsall seregei által, és az azonnali megölése bármely német civilnek, aki megkísérelte megvédeni a női hozzátartozókat, azt okozta, hogy a 30 éves háború borzalmait úgy olvassuk, mint a lovagias és nemes viselkedés gyakorlatát.

De a Nürnbergi „Perek" álszent frázisai és ünnepélyessége közepette a győzők nem akartak elismerni semmilyen vádat a maguk bűnös viselkedéseivel szemben. Alfred Rosenberget mind a négy vádpontban bűnösnek találták és – amint már említettük – felakasztották 1946. október 16-án hajnalban. Egy özvegy és egy fiatal lány maradt utána.

Ki volt ez a meglehetősen csendes, zárkózott – sőt félénk – ember, aki úgy nézett ki, mint egy kedves, jó megjelenésű, felső osztályhoz tartozó, angol vezető állami hivatalnok? Minden beszámoló szerint a magánéletében meglehetősen kedves, humor nélküli, minden korrupciótól mentes ember volt. A nemzetiszocialista ideológiához való fanatikus elköteleződésében nem volt sem cinizmus, sem pragmatizmus, de a fanatizmusa csak az írásában vált ékesszólóvá. Hiányzott belőle a kifelé irányuló szívélyesség ahhoz, hogy jó társalkodó legyen. Ez a befelé fordulás biztosan nem volt jellemző a nemzetiszocialista vezetők nemzedékére – még Hess-re sem, akinek a zárkózottsága – a jelek szerint – brit fogvatartói bánásmódjának következményeként alakult ki Skóciába irányuló, békét kereső, 1941-es repülése után. Úgy látszik, Rosenberg jó adag nyers humor céltáblája volt pártkörökben, nem utolsó sorban a neve miatt, amelyet tipikusan zsidó névnek gondoltak, jóllehet a balti területen, ahonnan ő származott, közönséges goj név volt. Rosenberg a párthoz mégis mindig lojális maradt, és Hitleren kívül ő az egyetlen párttag, aki a legkorábbi napoktól kezdve mindvégig kiemelkedő volt. De nem volt gyakorlata és megfelelő vérmérséklete a gyakorlati problémák viszontagságainak és zűrzavarának kezelésére.

Rosenberg a klasszikus zene, az építészet, és mindenekelőtt az irodalom és a filozófia iránt érdeklődött. A jelek szerint a nagy német filozófusok közül Immanuel Kant és Arthur Schopenhauer munkái gyakorolták rá a legmélyebb és legtartósabb benyomást. De az olvasásban telhetetlen volt. Bizonyos, hogy olvasta Ernst Haeckelnek, a valószínűleg leghíresebb német biológusnak írásait. Nagy részét elolvasta az ősi India árja irodalmának, különösen a Rig Védát, és nyilvánvaló, hogy jól ismerte a Zend Avesta-t, az ősi, iszlám előtti Perzsia szent könyvét. Belemélyedt a görög-római klasszikus történelembe, különösen a klasszikus mitológiába. Ez a szinte minden irányú és a maga erőire támaszkodó tanulmányozás, a forradalmi Oroszországban és a háború utáni Németországban szerzett személyes tapasztalataival együtt – ez volt az a két pillér, amelyeken felépítette a maga végleges és szenvedélyes világnézetét.

De az ő hivatása, ahogy ő maga látta és részben teljesítette is, az volt, hogy őrzőjévé váljon a pártideológiának, és szerzője legyen egy nagy műnek, amely a nemzetiszocializmus számára a történelmet a faj funkciójaként vizsgáló történelemfilozófiát nyújtott. Ez a mű „A huszadik század mítosza".

Az ortodox nemzetiszocializmus sohasem volt olyan egységes és mindent felölelő, mint a marxizmus és a leninizmus. Természetesen a nagy kérdésekben egyetértés volt: abban, hogy a zsidóság kibékíthetetlen ellensége minden árja civilizációnak, kultúrának és különösen Németországnak; a Versailles-i Szerződés büntető záradékai elviselhetetlenek és elvetendők; minden németnek meg kell értenie és éreznie az igazi faji egységet, és az osztályok és frakciók különbségeinek és rivalizálásának el kell tűnnie. De az ilyen általános elvektől eltekintve a vélemények és filozófiai álláspontok nagy változatossága volt jelen. Rosenberg jól tudta ezt és a bevezetőjében erőteljesen hangsúlyozta, hogy a Mítosz az ő személyes filozófiája. Ő például csaknem annyira erőteljesen katolikusellenes volt, mint amennyire zsidóellenes és csak viszonylag kevéssé protestánsellenes. Ténylegesen keresztényellenes volt. De a párt egyszerű tagságának zöme keresztény, és Németország fele katolikus volt.

Rosenberg úgy gondolta, hogy a Názáreti Jézus nagy ember volt, akinek tanítását egy rafinált zsidó, a tarzusi Pál meghamisította. A következő évszázadokban a katolikus egyház kialakított egy részletes teológiát és szertartást, amelynek nem volt semmi köze az Alapítójához, és amely ténylegesen az elfajzott levantei-etruszk babonák újjáéledése, kicicomázva, hamisított „keresztény" formákban.

De Rosenberg ellentéte a katolikusokkal nem volt egyszerűen vagy kizárólagosan teológiai téma. Németországban volt egy hatalmas katolikus politikai párt, a Centrum Párt. Még Bismarck is a XIX. században a németországi politikai katolicizmusban látta a veszélyt a nemzet belső békéje és újonnan megteremtett egysége szempontjából. Emlékeznünk kell arra, hogy a Második Birodalom, amely 1871 januárjában született, és 1918 novemberében szűnt meg, sohasem volt erőteljesen központosított állam. Négy királyságból (Poroszországból, Bajorországból, Württembergből és Szászországból), öt nagyfejedelemségből, tizenhárom fejedelemségből, három szabad városból állt. Elzász-Lotaringia birodalmi területe csupán álom volt, amelyet csak három rövid, de keserve háború volt képes realizálni. Bajorország, Württemberg és a Rajna-vidék túlnyomóan katolikus volt. Elszakadási tendenciák mindig fenyegettek a felszínen a Franciaország által bátorított válság idején, legalábbis a protestáns Poroszország véleménye szerint, amelyet megterhelt a pápai tévedhetetlenség újonnan kihirdetett tanítása, amely az egész protestáns Európát szembeállította a katolikusokkal. Az ultramontánizmus, amely a napóleoni és a francia forradalmi háborúk reakciójaként alakult ki, alapvetően antinacionalista volt. Ilyennek látták még a katolikus Olaszországban is, ahol az olasz nacionalizmus és a Vatikán közötti konfliktust „római kérdésnek" nevezték, ami csak a Mussolini és a Pápa közötti 1929-es konkordátummal oldódott meg. Franciaországban volt egy erős antiklerikális párt, és így Poroszországban Bismarck a politikai katolicizmus elleni küzdelmet a kultúrharc zászlaja alatt és az úgynevezett 1873. „májusi", illetve „sólyom" törvényekkel folytatta. A jezsuiták ki lettek űzve a Birodalom területéről.

Rosenberg és Hitler 1923 novemberében

Az első világháborút követő első néhány évben megújult az elszakadási irányzatok veszélye a katolikus Bajorországban, sőt komolyabban a Rajna-vidéken is, ahol az elszakadási mozgalmat a francia kormány és a francia megszálló csapatok bátorították. A fentiek fényében Rosenberg támadásait a katolikus egyház ellen talán nem mint kifejezetten politikai filozófiát kell tekintenünk, hanem inkább mint a nemzet testén belüli, kibékíthetetlen ellenséges erőnek lényegi szintű felfogását. Mielőtt kinevetnék az amerikaiak ezt, mint a 60 évvel korábbi Közép-Európa „maradi" magatartását, hasznos lenne visszaemlékezniük, hogy amikor John Kennedy demokrata elnökjelöléséért küzdött, kifinomult amerikai politikusok kifejezték kételyeiket, hogy egy katolikus elfogadható-e az amerikai nép számára elnöküknek, és számos protestáns meggyőződésű, átlagos polgár őszintén aggódott, hogy a Fehér Ház a Vatikán alárendelt hivatalává válhat.

Mit lehet mondani Rosenberg még nagyobb ellenségéről, a zsidóról? Bizonyos szempontból a magyarázat egyszerűbb, és más szempontból mélységesebben összetett, mint a katolikusokkal szembeni ellenségessége. Létezett egy bizonyos nagyságú irodalmi és intellektuális antiszemitizmus Németországban és a Habsburg-Ausztriában a XIX. században, de az alig volt nagyobb, mint ami a korabeli Angliában létezett. Angliában például a népszerű humoros magazin gyakran közölt becsmérlő karikatúrákat és verseket a zsidókról. Lord Salisbury és más brit hírességek az angol Disraelit „gátlástalan zsidónak" nevezték.

Azokról az emberekről, akik pénzügyi nehézségekkel küszködtek és arra kényszerültek, hogy pénzt kérjenek kölcsön, szánakozva azt mondták, hogy „a zsidók keze között" vannak. És magát a 'zsidó' szót annak kifejezésére használták, hogy a zsidó valakit tönkretett.

Oroszországban a zsidóellenes érzelem sokkal erősebb volt, és két elemet egyesített: a paraszti vallásosságot és az anarchista, forradalmi és terrorista mozgalmak politikai érzékelését, mivel ezek vezetősége zömmel zsidókból állt. De a zsidók iránti ellenséges érzés valószínűleg Franciaországban volt a legerősebb. A francia Harmadik Köztársaság korai éveiben számos pénzügyi botrány volt, amik a kis befektetőknek súlyos veszteségeket és nagy szenvedést okoztak. Amikor számos ilyen botrányra fény derült, és ezek okozói között jelentős számban zsidó pénzemberek voltak, elkeseredett antiszemitizmus lett úrrá Franciaországban, ami a Dreyfus-ügyben tetőzött. E vonatkozásban talán meg kell említeni Lengyelországot is, abban az időben az orosz cár birodalmának azt a részét, ahol az antiszemitizmus általános volt és maradt egészen a második világháború végéig, amióta annak nyílt kifejezése bűncselekménnyé vált.

Lehetséges, hogy Rosenberg antiszemitizmusának legkorábbi gyökerei ifjúsága éveire nyúlnak vissza, amikor ő a cár alattvalója volt. De a legnagyobb kezdeti benyomást kétségtelenül az ő személyes és közvetlen tapasztalatai okozták, amikor Moszkvában élt a bolsevik forradalom idején. A tisztességes történészek között nincs már semmilyen valódi vita arra vonatkozóan, hogy a bolsevikoknak (éppen úgy, mint a Szociális Forradalmi Pártnak, e sokkal nagyobb csoportnak) vezetősége zömében zsidókból állt. Nem kisebb tekintély, mint Winston Churchill írt egy cikket a londoni Illustrated Sunday Herald-ba 1920 februárjában „Cionizmus a bolsevizmus ellen: harc a zsidó nép lelkéért" címmel, amelyben rámutatott, hogy nem kevésbé uralták a zsidók Kun Béla magyarországi és Kurt Eisner bajorországi rövid életű kommunista rezsimjét, mint Lenin rendszerét Oroszországban. ▶

▶ Rosenberg széles körű olvasmányai bizonyosan újból megerősítették személyes megfigyeléseit. Elolvasta a Göttingeni Egyetem XIX. századi, erősen antiszemita, keleti nyelvekkel foglalkozó professzorának, Paul de Lagardenak műveit, valamint a francia Arthur de Gobineau grófnak az emberi fajok egyenlőtlenségéről szóló könyvét, amely a rasszista gondolkodás alapműve. Mindenekelőtt 17 éves korában elolvasta Houston Stewart Chamberlain „A tizenkilencedik század alapjai" című, monumentális könyvét. Ez utóbbi erősen zsidóellenes és katolikusellenes mű.

Az árja faj teremtő erő lett minden civilizációban. A modern németek és a velük rokon népek a jelenlegi hordozói ennek az alkotó, civilizációs erőnek (ezt a nézetet osztotta – többek között – Theodore Roosevelt és Cecil Rhodes is). Dél-Európa kevert fajú „népek káosza", és elsősorban a zsidó az örök ellensége az árja értékeknek és az árja kultúrának.

Rosenberg 1946-ban

Rosenberg az emlékiratában azt állítja, hogy Chamberlain-nek ez a könyve „őt azonnal lázba hozta". Mellesleg: Chamberlain egy brit admirális fia és Richard Wagner veje volt. De a háború utáni Németországban neki kellett végső befolyásoló tényezőként alakítani Rosenberg gondolkodását. Rosenberg a háború előtt meglátogatta német rokonait. De 1918-ig moszkvai egyetemi hallgató volt. Építészdiplomát szerzett, de ezzel a területtel később sohasem foglalkozott. Azonban kiváló hallgatónak kellett lennie, mivel a professzora felkérte, hogy maradjon az egyetemen a fakultás tagjaként.

Ehelyett – nyilván Párizson keresztül – a legyőzött, megalázott, éhező Németországba utazott. A radikális baloldali pártoknak, a kommunistáknak, a szociáldemokratáknak, a független szocialistáknak és a Spartacus-szövetség tagjainak vezetősége zömében zsidókból állt. Ezek voltak azok az elemek, amelyek kirobbantották a végzetes sztrájkokat a háború utolsó évében, és nagyrészt kieszközölői voltak a felkeléseknek és tengerészeti zendüléseknek, amelyek a császár lemondásához és az úgynevezett Weimari Köztársaság megalakulásához vezettek.

Az, hogy Németország képes lehetett volna-e hosszú ideig ellenállni a Szövetségesek iszonyatos erejének, különösen három szövetségese összeomlása után, vitatható kérdés. De egész Németországban mindenütt úgy érezték, hogy Németország totális vereségét és teljes kiszolgáltatottságát a diadalmas győzők felé siettette és elkerülhetetlenné tette az otthoni front árulása, amelyben a zsidó befolyás volt a legnagyobb tényező, és e nélkül Németország hosszú ideig kitarthatott volna, amely elég lett volna egy igazi, tárgyalásos békéhez, a könyörtelen diktátumnak való alávetettség helyett.

De még ez sem volt minden. Amíg a cári Oroszország össze nem omlott és le nem győzetett, az aggodalmaskodó zsidóság, különösen a német zsidóság a központi hatalmak ügyét támogatta. Ezt követően a zsidóság a támogatásával átállt a Szövetségesek mellé. Ahogy a háború alatti brit miniszterelnök, David Lloyd George később elismerte, az 1916-os tárgyalásokba, amelyek a következő évi Balfour-nyilatkozathoz vezettek, azért kezdtek bele, mert szükségét érezték, hogy megnyerjék a cionista mozgalom támogatását világszerte. Erős, szuggesztív bizonyíték van arra, hogy ennek a vállalkozásnak a sikere hozott létre egy „valamit valamiért" helyzetet a brit kormány és a hatalommal rendelkező cionisták között, akik viszonzásul ellenállhatatlan nyomást gyakoroltak Wilson elnökre, hogy biztosítsa az USA döntő részvételét a háborúban.

Mindenesetre a Weimari Köztársaság, amely 1918 végétől 1933 elejéig tartott, politikailag félutas demokrácia volt. Szociális szempontból a szélsőséges szabadság, valójában a szabadosság korszaka volt. A tradicionalisták és a konzervatív megfigyelők számára Berlin egyre inkább „Európa pöcegödrének" tűnt. Mások számára a teljes engedékenység mennyországa volt, ahol minden bűn mehetett, és ahol minden szenvedélyt és bűnt büntetés nélkül megbocsátottak. Deák István, aki a korszak berlini társadalmának csodálója volt, ezt írta róla:

„Berlin befogadta azokat, akik máshol ki voltak téve a nevetségességnek vagy üldöztetésnek: Komintern-ügynököket, dadaista költőket, expresszionista festőket, anarchista filozófusokat, szexológusokat, vegetáriánusokat és egy új társadalom eszperantista prófétáit. A kávéházi lusta tétlenség művészei, a kurtizánok, homoszexuálisok, kábítószeresek, meztelen táncosnők és hivatásos bűnözők váltak a siker jelképeivé a városban, amely ki volt éhezve az újra, a szenzációsra, a szélsőségesre. Ezenfelül Berlin Közép- és Kelet-Európa kulturális központjává is vált."

Peter Gay, egy másik közismert zsidó történész, egy sokatmondó alcímű könyvben („Weimari kultúra. A kívülálló mint beavatott") hasonló módon ír: azt mondja, hogy amikor Weimarra gondolunk, a képzőművészetben, az irodalomban és a gondolkodásban való modernségre gondolunk, a fiúknak az apjuk elleni forradalmára, a képzőművészet elleni dadaistákra, a régimódi moralisták elleni liberálisokra, a „Koldusoperá"-ra, „Dr. Caligari" kabinetjére, a „Varázshegy"-re, a Bauhausra, Marlene Dietrich-re…

A Die Weltbühne volt a legkiemelkedőbb és legbefolyásosabb baloldali irodalmi újság. Aki nem olvasta a legutolsó számot, azt Kurt Hiller szerint bárdolatlan embernek tekintették. Azon 68 író közül, akinek a vallási eredete megállapítható volt, 42-ről lehetett megállapítani a zsidó eredetét, ketten félzsidók voltak, és csak 24 volt nem-zsidó (akik közül hárman zsidóval kötöttek házasságot). Deák szerint: „A Die Weltbühne íróinak lelkesedése a forradalmi szocialista tételek iránt nagyrészt a maguk elkerülhetetlen zsidó helyzetének volt a következménye."

Deák a továbbiakban jóváhagyólag elmondja, hogy azoknak, akik akkor a közízlést, erkölcsöt és „romlott vásárlóikat" irányították, több mint háromnegyede nem Németországban született, hanem bevándorolt Ausztriából, Magyarországról, Ukrajnából és Lengyelországból. Ezek voltak azok az emberek, akikről a szintén zsidó Walter Rathenau ezt mondta: „ázsiai horda, brandenburgi homokon".

A néhai Sir Arthur Bryant, a tiszteletreméltó történész és konzervatív keresztény úr, aki egyáltalán nem rokonszenvezett a weimari korszakot követő nemzetiszocialista rendszerrel, ezen tulajdonságai és vonásai miatt a legmegbízhatóbb forrás a Weimari Köztársaság természetével kapcsolatban. A „Be nem fejezett győzelem" című könyvében, amely a második világháború kitörése előtt jelent meg, élénk, szemléletes nyelvezettel jellemzi az idegen tulajdonságait annak a „200 000 vagy több zsidónak", akik elárasztották Berlint. Szerinte **sokan közülük a háború utáni felfordulás alatt jöttek az országba. Nem maradtak sokáig szegények.** Bryant rámutat arra, hogy **még 1938 novemberében is, öt éves zsidóellenes törvényhozás után az ország lakosságának mindössze 1%-át kitevő zsidók még mindig a Birodalom összes reális tulajdonának mintegy egyharmadát birtokolták, aminek legnagyobb részét az 1923-as katasztrofális infláció alatt szerezték, külföldi tőkéből, amelyhez nemzetközi kapcsolataik révén jutottak.**

Vicomte D'Abernon, a brit követ 1924-ben beszélgetést folytatott Gustav Stresemann-nal, amikor az utóbbi a zsidók iránti egyre növekvő gyűlöletről beszélt. Stresemann ezt mondta: **„A néptömegek elégedetlenek, mivel úgy találják, hogy ők maguk szegények, miközben a zsidók gazdagok, és azt kérdezik: a kormány miért engedte ezt?"**

Bryant azt mondja, hogy noha a zsidók csak 1%-át alkotják a népességnek, a nemzeti vagyon és a hatalom döntő mértékben van a kezükben. 1924-ben a Reichstagban a szociáldemokraták egynegyede zsidó volt. Zsidók irányították a fémkereskedelem 57%-át, a gabonakereskedelem 22%-át és a textilkereskedelem 39%-át. A berlini Kereskedelmi Kamara tagjainak több mint 50%-a zsidó volt, de pl. az Értéktőzsde 1474 tagja közül 1200 volt zsidó. A berlini 29 színház közül 23-nak zsidó igazgatója volt. Bryant azt mondja (E. Mowrer: „Németország visszatolja az órát" című náciellenes könyvét idézve): oly erős volt a sajtó zsidó monopóliuma, hogy „egy telefonösszeköttetés három zsidó között a minisztériumban az állam bármely újságjának felfüggesztését eredményezhette".

Bryant így folytatja: az írói mesterség majdnem zsidó monopólium volt. 1931-ben 144 film forgatókönyve közül 119-nek zsidó volt a szerzője, és 77-et zsidó rendezett. Az orvosi és jogi pálya ugyanezt a mintát követte. A berlini orvosok 42%-a (1932 személy), és az ügyvédek 48%-a volt zsidó. „Egy goj számára minden évvel nehezebb egy talpalatnyi helyet szerezni vagy megtartani bármely kiváltságos foglalkozásban."

Walter Mehring színdarabjában, „A berlini kereskedő"-ben a főhős egy nincstelen zsidó bevándorló.

„… Nemsokára az egész város a lábainál hever az ő ügyessége és a burzsoá erkölcsi aggályoktól való mentessége miatt… Kineveti a német erkölcs és a nemzeti büszkeség minden becsben tartott szimbólumát. A katona holttestét és acélsisakját… kisöprik az utca szemetével együtt, de ezt úgy mutatják be, mint valamilyen súlytalan dolgot, ellentétben… a kis hős rablási bátorságával, fürge észjárású ravaszságával és jó kedélyű, érzéki, megalkuvó magatartásával. Az örökségből kizárt német számára ezek a hazaszeretettől nagyon különböző valamit jelentettek, a kötelességteljesítést megszégyenítették és a lelki szegénység sportját űzték. Nem lehet mindig elvárni, hogy hosszú, különböző múlttal rendelkező emberek a dolgokat ugyanazon a módon szemléljék."

Bryant rámutat, hogy koldusok lóháton ritkán népszerűek, és ez a különös emberfajta fennhéjázó, közönséges és bűnös volt. Egy különösen megindító bekezdésben beszél a maga életszerű, fájdalmas emlékeiről: látta mindkét nemhez tartozó, félig éhen halt gyermekek tömegét, akik gyakran meglátogatták a nagy szállodák és éttermek ajtaját, hogy eladják testüket a gazdag jövevények számára.

Azután következik több oldal Bryant könyvében, ahol részletesen leírja a pornográfiára szakosodott könyvesboltok kirakatait, a perverz irodalmat és az erkölcs általános lealacsonyodását a mindennapi életben és a művészetben. Bryant-et lehangolta egy zsidó költőnek (Carl Zuckmayernek) a leplezetlen megvetése is a kereszténység iránt, aki összehasonlítja a háztetőn éjszaka nyivákoló macskát Jézussal a Gecsemáni-kertben, illetve az, hogy egy zsidó író Krisztust részeg kéjencnek festette le.

Francis Yeats-Brown őrnagy „Európai dzsungel" című könyve hozzátesz néhány számadatot Bryant adataihoz a zsidók hatalmára vonatkozóan a szabad foglalkozásokban. Beszél arról, hogy Berlinben 3450 ügyvéd közül 1925, Frankfurtban 659 ügyvéd közül 432 zsidó volt. 15 zsidó bankár 718 igazgatói tisztséget birtokolt. Bécsben az ügyvédek 85%-a, a fogorvosok 70%-a, az orvosok több, mint 50%-a zsidó volt. A bakancs-és cipőipar, valamint az újságok 80%-a, a borkereskedelem 73%-a, a mozik 70%-a, a bútor-és papírkereskedelem 70%-a, a szőrme- és prémkereskedelem 87%-a, a pékségek és mosodák 60%-a zsidó kézben volt.

Még Dr. Chaim Weizmann is, aki Németországba látogatott a háborút közvetlenül követő gazdasági nyomorúság tetőpontja idején, hogy pénzt gyűjtsön a Palesztinába bevándorló zsidók számára, becsmérlően beszélt a németországi zsidókról. Azt mondta a brit követnek, hogy a németországi zsidó értelmiségiek igen erőszakosak és teljesen elviselhetetlenek. Nagyon jelentős, hogy úgy beszélt róluk, mint „külön fajról, amely nagyon különbözik a Németországban született fajoktól". De a „külön faj" uralta a kultúrát és a szabad foglalkozások zömét, amint fentebb jeleztük. Peter Gay, a hatalmas Ullstein kiadó birodalom írója, azt mondja, hogy az ő hatalmuk szinte ijesztő. Egy privát bevétel nélküli író számára az Ullstein kegye a luxus életet, és annak hiánya az éhhalál küszöbét jelenti.

A virágzó színházakban még a nagy klasszikus színműveket is a baloldali propaganda igényei szerint rövidítették

meg, vágták össze és torzították el. Leopold Jessner, akit Gay „a weimari színház leghatalmasabb emberének" nevez, Schiller „Tell Vilmosá"-nak szándékos torzítását állította színre, amelyből minden hazafias utalást kivágott, és a színművet forradalmi felhívássá torzította. A zsarnok Gessler egy kitüntetésekkel ékesített junker tábornok karikatúrájaként volt ábrázolva. Albert Bassermann játszotta Tell-t, és Fritz Kortner Gessler-t. Mindketten zsidók voltak. Gay találóan elmondhatta:

„Hugo Preuss, a Weimari Alkotmány szerkesztője a forradalom szimbóluma volt, mint zsidó és baloldali demokrata… ő, a kívülálló adott formát az új Köztársaságnak, az ő Köztársaságának."

A Die Weltbühne-ről írt tanulmányában Deák azt mondja, hogy ennek az újságnak feladata volt védelmébe venni az elítélt bűnözőt, az abortuszt elkövető anyát, a homoszexuálist, a prostituáltat. Erich Leisar 1925-ös cikkében követelte az abortusz legalizálását. A magazin melegen felkarolta George Gross ügyét, aki ellen istenkáromló karikatúráért folyt bírósági eljárás (felmentették). Kurt Hiller követelte a homoszexualitás elleni törvény eltörlését, és Magnus Hirschfeld ellenezte még a pedofília tiltását is.

Kurt Tucholsky, a Die Weltbühne főszerkesztője azt írta, hogy az újság jó ügyet szolgál: Teutschlandnak Deutschlanddá alakítását. (Teutschland archaikus forma mindannak a szimbolizálására, ami hagyományos és történelmi volt Németországban.) Egy rövid pillantás Tucholsky néhány megnyilatkozására, ahogy azokról Deák a könyvében beszámol, áttekintést nyújthat témánkra. A **„… zsidóság és a megkérdőjelezhetetlen német hazafiság egymást kölcsönösen kizárják"** mondat nagyon igaz lehet, és úgy tűnik, Tucholsky kikutatott minden lehetséges módot, hogy erre rájátsszon. Kedvenc célpontja volt a hadsereg. Kijelentette, hogy a német tisztek a háború alatt inkább a kurváikkal törődtek, mint az embereikkel. Egy szellemes, de durva szójátékkal a német népet az „ein Volk der Dichter und Denker" – „a költők és gondolkodók népe" helyett „ein Volk der Richter und Henker"-nek – „a bírák és hóhérok népének" nevezte.

„Visszautasítjuk, hogy eláruljuk az államot… Az ország, amelyet állítólag elárulok, nem az én országom, ez az állam nem az én államom, ez a jogi rendszer nem az én jogi rendszerem. Különböző zászlói számomra éppen úgy nem jelentenek semmit, mint szűk látókörű eszméi."

Tucholsky végül feladta a Die Weltbühne főszerkesztői állását és Párizsban folytatta életét. Utódját 1931-ben börtönbüntetésre ítélték katonai titkok elárulásáért.

Zenei téren (vagy talán az anti-zene területén) Arnold Schönberg neve ismert. Az atonalitás prófétája kialakította a maga 12 hangnemű rendszerét és a beszédéneket 1924-ben. A következő évben született meg Alban Berg operája, a „Wozzech", amely Schönberg rendszerét alkalmazta. A „hős" egy ismeretlen katona, aki gyilkosságot és öngyilkosságot követ el. 1928-ban Berthold Brecht „Koldusoperájá"-t mutatták be a hajógyári gáton Kurt Weil zenéjével. A darab miliője a prostituáltak, tolvajok és koldusok lumpenproletariátusának világa. Barbara Sapinsley úgy jellemzi azt, mint „a modern társadalom burleszkjét, amely megmutatja, hogy azt a bűnöző alvilág uralja". Mackie Messer szerint Gay kigúnyolja a burzsoá hallgatóságát a kövér hasának szeretetéért, és bizonygatja: „Először jön az eledel, azután jön az erkölcs."

Deák tagadja, hogy Brecht zsidó volt, de elismeri, hogy legalább két publikációban őt is zsidónak nevezik. Deák magatartása a saját kijelentése alapján értékelhető: „… olyan kommunisták, mint Berthold Brecht… [és mások]… felelősek a weimari időszak kulturális szépségéért és vitalitásáért."

Egy másik ördögi látomás Franz Kafka műveiben található. Günter Anders Kafka művészetét tárgyalva utóbbi szépség-fogalmát a Gorgon által ábrázolt fejhez hasonlította. Kafka úgy érvel, hogy a rossz létezése egy rossz Isten létezését bizonyítja: az isteni tekintély, a törvény és a rossz egy és ugyanaz. Kafka gondolkodásának lényegi zsidó minősége – Anders szerint – abban rejlik, hogy teljesen elveti a „természetnek" és a szépséget és tiszteletet érintetlenül megőrző, az embertől és az emberi intézményektől független világnak a fogalmát.

Szót kell ejteni egy intézményről, amelynek élettartama pontosan egybeesik a Weimari Köztársaságéval: ez a Bauhaus, amelyet Walter Gropius nyitott meg Weimarban 1919-ben, mint a „művészeti egység" iskoláját. Vele nem csak zsidó nevek társultak. Maga Gropius nem volt zsidó (Franz Werfel áttért zsidóból a katolikus vallásra). De a legtöbb fontos alakja zsidó volt: többek között Paul Klee, Wassily Kandisky, Lyonel Feininger, Gerhard Marcks, Oskar Schlemmer, Moholy-Nagy László, Josef Albers. Végső hangulata az „eszeveszett pesszimizmus" volt. Deák szerint 1925-ben Weimar polgárai kiűzték a városukból a Bauhaus művészeit oda, ahonnan jöttek, Dessaun keresztül Berlinbe.

Ilyen volt az akkori Németország, amelybe a fiatal Rosenberg a bolsevik Oroszországból jött, és amelyre utálattal, haraggal és undorral tekintett. Így kezdte el végzetes karrierjét az akkor születő NSDAP-ben, amelyhez 1919-ben csatlakozott egy gyűlésen, amelyen azonnal és tartósan Hitler beszédének hatása alá került. 1921-ben a párt újságjának, a Völkischer Beobachter-nek a főszerkesztője lett. Rengeteg cikket és legalább két tucat komolyabb könyvet írt, amelyek többsége a zsidókérdéssel foglalkozik, és amelyek közül egyértelműen „a XX. század mítosza" keltette a legnagyobb feltűnést. Miután Hitler és Hess 1924-ben a landsbergi börtönbe került, Hitler megbízásából Rosenberg egyfajta őrzőjévé vált az akkor betiltott náci pártnak. Az idők folyamán a párt külpolitikai osztályának feje lett (ezt nem szabad összetéveszteni a Német Külügyminisztériummal). Ugyanakkor a párt középiskolai és egyetemi oktatáspolitikájának meghatározója is volt. 1940-ben feje lett egy speciális csoportnak, amely felelős volt a megszállt keleti területek művészeti kincseinek összegyűjtéséért és megőrzéséért. Ez adott okot a Nürnbergben ellene emelt vádnak, miszerint nagyban lopta a művészeti kincseket. Érdemes mellesleg visszaemlékezni arra, hogy a második világháború után mintegy 6000 német festményt „szabadítottak fel" az amerikai megszálló hatóságok, hajón elszállították ezeket az USA-ba és elraktározták Pueblo-ban, Coloradoban. Carter elnök újabban elutasította a bonni rezsimnek azt a kérését, hogy adják vissza a festményeket a német tulajdonosuknak.

1941-ben Rosenberget felhatalmazták, hogy szervezze meg a megszállt orosz és baltikumi területek polgári adminisztrációját. Úgy látszik, a kinevezés csupán névleges volt, vagy hamarosan azzá vált. Névleges alárendeltjei, Erich Koch és Heinrich Löhse gyakorolták a valódi adminisztratív hatalmat. Az SS pedig Heinrich Himmler irányítása alatt állt és teljesen független volt Rosenberg hivatalától.

Nürnbergben Rosenberget azzal is vádolták, hogy bátorította Norvégia invázióját. Ez valójában a Szövetségesek képmutatásának szörnyű megnyilvánulása volt. A norvég part menti vizeket már szándékosan megsértette a brit hajóhad, például az Altmerk incidens esetében. A német invázió idején egy angol–francia expedíciós haderő már megalakulóban volt, és a németeket csupán állásfoglalásra kényszerítette. Ilyen volt az azonnali zavar, amelyet még Neville Chamberlain is azzal az üres dicsekvéssel fejezett ki: „Hitler lekéste a buszt", amikor a Szövetségesek partra szálltak Narvikban.

Ha Rosenberg életét és pályafutását elfogulatlanul, tárgyilagosan vizsgáljuk – és remélhető, hogy ilyen hosszú idő elteltével ez lehetséges – arra a következtetésre kényszerülünk, hogy az ő valóságos „bűne" a rasszizmusa, és konkrétabban az antiszemitizmusa volt. Ki fog tűnni, hogy azért akasztották fel, amit gondolt és írt. Az amerikai vádló ennél a pontnál időzött hosszasan. Azt a vádat hangoztatta, hogy az ő írásai eszközei voltak az NSDAP hatalomra jutásának. Úgy tűnik, ez a különös vád egy olyan hatalom képviselőjétől származik, amely mindig oly önelégülten dicsekszik az Első Módosítással kapcsolatban.

Rosenberg kétszer nősült. Első felesége, Hilda Leesmann, balettnövendék volt és végzett zongoraművésznő. Rigában találkoztak és 1915-ben kötöttek házasságot. Hilda tüdővészes lett, láthatóan a borzalmas nyomor következtében, ami a háború kísérőjelensége volt Kelet-Európában a háború és a bolsevik forradalom alatt. Ő Svájcba utazott 1918-ban. Alfred és ő nem látták egymást 1923-ig, és akkor Alfred beleegyezett, hogy Hilda elváljon tőle. 1925-ben elvette Hedwig Kramert. Született egy fiúk, aki meghalt csecsemőkorában, és egy lányuk, aki 1930-ban született. Hedwig és Irén, amennyire lehetséges volt, visszavonultak a nyilvános élettől és a közfigyelemtől 1946 után.

Miért kell a „Mítosz"-t elolvasni napjainkban? A „Mítosz" sok kritikának van kitéve, mint könyv. Nem tudományos tárgyalás a fajról. Nem magasztos, nem elfogulatlan. (Nem akarom „pártatlannak" mondani, mivel a történelmi pártatlanság nemes illúzió, lehetetlen elérni.) Rosenberg nem stiliszta. Értelme versenyt fut a mondattana előtt, és egyik alárendelt mondat a másik után csatlakozik az eredeti mondataihoz. Az eredmény túlságosan gyakran emlékezteti az olvasót Mark Twain mondásához: „Valahányszor egy német író belemerül egy mondatba, addig nem fogják látni, amíg fel nem merül az Atlanti-óceán másik partján egy igével a szájában." Az ő idézetei nem felelnek meg a tudomány elfogadott kánonjainak. Miközben feltétlenül tisztességesek és hitelesek, az adatközlés szempontjából nem teljesek.

De amikor mindezt a negatív szempontot kellően ismertetjük, fennmarad egy csomó érv Rosenberg olvasása mellett. A történelem tanulmányozói számára a „Mítosz" fontos történelmi dokumentum. Ugyanígy a politika és a politikai pszichológia tanulmányozói számára is. Benne hatalmas, mély benyomást keltő jártasság van jelen. Nem túlzás azt mondani, hogy itt egy ember lelke, és talán egy nemzet lelke, vagy legalábbis a nemzet egyik korszakának a lelke van a kirakatban. A Harmadik Birodalomra vonatkozó ismeretünk, valamint e birodalom ideológiájának, a kor szellemének és valójában a közvetlen szellemi előzményeknek a megértése a „Mítosz" nélkül tökéletlen.

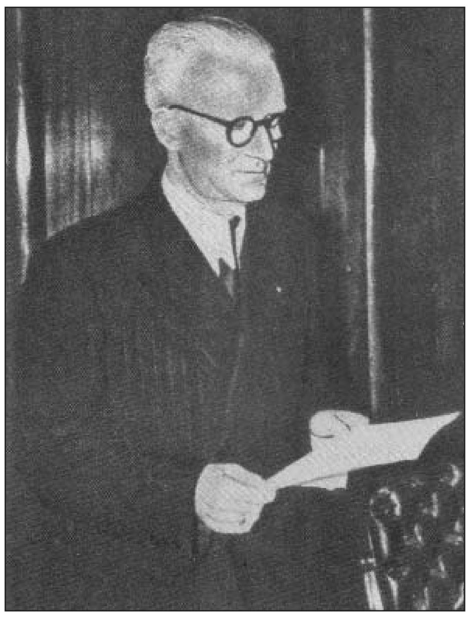
Annak, aki bevezetést ír egy másik ember művéhez, nem az a funkciója, hogy felvázolja annak a műnek tartalmát és érveit. Még kevésbé az a funkciója, hogy elemezze és bizonyítsa a szerző szemléletének érvényessége melletti és ellene szóló érveket. Ezért befejezésül röviden: Rosenberg szemlélete szerint a különféle emberi fajoknak faji lelkiségük van. Ezek a faji lelkiségek éppen olyan tartósak és változatlanok, mint a faji fenotípusok – nem jobban, és nem kevésbé. Ezek okozzák a kultúrákat, értékeket, vallásokat és politikai rendszereket, amelyek egyedülálló módon összhangban vannak a kérdéses fajjal és idegenek bármely más faj számára. A fajkeveredés az ilyen kultúrák degenerálódását és elpusztulását okozza, a faji törvénytelenség egyfajta skizofrén állapotot jelent. Árja ember hozta létre az ősi India, Perzsia, Görögország, Róma és valószínűleg Egyiptom összes nagy civilizációját, és végső soron mindegyik a fajkeveredés miatt degenerálódott és pusztult el.

Alfred Rosenberg holtteste Nürnbergben

Ez bizonyosan nem új eszme. A második században Juvenalis, szemlélve Róma többnyelvű, többfajú népességét, amely akkor főleg levanteiekből, egyiptomiaiakból és más közel-keleti bevándorlókból állt, kimondta a híres figyelmeztetését: „Az Orontes a Tiberisbe ömlött." Az utolsó nagy árja civilizáció az, amelyet az árja faj germán ága hozott létre Róma bukása óta. Ezt a civilizációt most a nem-árja elemek – különösen a zsidók és a levantei keresztények – zavargása és felkelése fenyegeti. **Az árja ember természetes értékei tartalmazzák a becsület fogalmát, amelynek elsőbbsége van a zavaros, nem-irányított szeretet és szánalom keresztény etikájával szemben. Az árja panteon az égi és nem a földi vagy földalatti isteneknek a panteonja. Az árja társadalom patriarchális és nem matriarchális. Az árja ember az első és egyetlen faji típus, amely alkalmassá vált a gondolkodás racionális, tudományos és vizsgálati rendszereinek megalkotására, mentesen babonáktól és vallási megrontásoktól.** Miért gondolkodott Rosenberg ezen a módon? Milyen bizonyítékot vagy érvelést kínál fel ügyének alátámasztására? Ezért, türelmes olvasó, el kell olvasnod a könyvét.

(Ford.: *Tudós-Takács János*)

Bosnyák Zoltán:

MÓRA FERENC ÉS AZ ANTISZEMITIZMUS (1933)

A magyarországi zsidó fajvédelem magyar nyelvű, de ízig-vérig héber szellemű vezérlapjának, a Magyar Hírlapnak, április 9. számában Móra Ferencnek, a kitűnő írónak, mesemondónak és múzeumigazgatónak tollából a német eseményekkel kapcsolatban egy, az antiszemitizmusról elmélkedő írásmű látott napvilágot.

Móra Ferenc nem egyedül álló jelenség, sőt inkább jellegzetes megtestesítője közéleti jeleseink ama rétegének, akik tudatosan, vagy tudatlanul, nevükkel és írásaikkal a kirakatmagyarok szerepét játsszák, s mint ilyenek, kiválóan alkalmasak egyrészt a zsidó sajtó legbensőbb lényének elleplezésére, másrészt a magyar hírlapolvasó társadalomnak félrevezetésére. Móra Ferenc az ő jól ismert könnyed, derűs, napsugaras, adomázó modorában nyilván megnyugtatni, bátorítani és vigasztalni próbálja a baloldali felekezethez tartozó polgártársait. Az ehhez való jogot senkitől sem óhajtjuk elvitatni, de ugyanakkor azt sem hallgathatjuk el, hogy mennyire nem tudjuk megérteni, hogy a magyar írók számottevő hányada, úgy lehet, túlnyomó többsége, miért nézi olyan megdöbbentő érzéketlenséggel és fölényes közömbösséggel a magyarságnak határokon innen és túl folyó élethalálharcát. Ebből a szemszögből kell Móra Ferenc elmefuttatásának egyik-másik megállapítását szóvá tennünk.

Mindenekelőtt köztudomású, hogy az antiszemitizmus egy sok évezredes történelmi valóság, amelyet nem lehet ízes, zamatos adomákkal, vagy akár a legvidámabb csevegéssel elintézni. Az antiszemitizmus, lényegét tekintve, sem több sem kevesebb, mint egyik kifejezésformája a nem-zsidó fajoknak – a termeszei megmásíthatatlan törvényei által megszabott – létért való küzdelmének. Ez pedig a zsidóság és magyarság életében is olyan kérlelhetetlen és titkolhatatlan adottság, amely elől kitérni nem lehet.

Móra Ferencnek oly bensőséges kapcsolatai vannak a magyarországi zsidó népkisebbséggel, hogy ismernie kellene minden idők egyik legtekintélyesebb, egyszersmind legőszintébb zsidajának, D' Israelinek, a későbbi Beaconsfield lordnak szállóigévé vált következő kijelentéseit: **„Senkinek sem szabad a faji elvet, a faji kérdést közömbösen kezelnie. A faji kérdés a világtörténelemnek a kulcsa, s a történelem gyakran csak azért olyan zűrzavaros, mert olyan emberek írják, akik a fajkérdést és a vele összefüggő mozzanatokat nem ismerték. A fajnak a lényege nem a nyelv és a vallás, hanem a vér."**

Móra Ferenc írásában mégis annak bizonyítására vállalkozik, hogy az antiszemitizmus 1.) csak egy időlegesen jelentkező járvány, amely mint egy hirtelen jött nyári zivatar hamarosan nyomtalanul eltűnik, 2.) hogy csak az árja (nyilván a germán, pontosabban a német) népek között van otthon, 3.) hogy a magyarság gondolatvilágától mindeddig és bizonyosan ezután is egészen távol áll.*

Ezzel szemben a puszta tényekre és adatokra támaszkodó valóság az, hogy történelmi kútfőkkel bizonyíthatóan az antiszemitizmus olyan régi, mint maga a zsidóság. Már Egyiptomban, a zsidók ott tartózkodásának idején voltak zsidóellenes megmozdulások. Azóta is minden élni akaró egészséges fajközösségben, ha oda zsidók is beszivárogtak, ösztönösen ott szunnyadt az antiszemitizmus, hogy azután, ha a zsidók parazitasága már elviselhetetlenné vált, elemi erővel ki is robbanjon. Évszázadok során gyakran észlelhető antiszemita megmozdulásokat sohasem kellett mesterségesen szítani, mert azok nem véletlen és titokzatos erőknek voltak eredményei. S nem gépiesen, időnként megújuló tünetei a történelemnek, mint ahogy azt Móra Ferenc képzeli, hanem mindig a népek életének legmélyén gyökerező okok szükségszerűen váltották ki a zsidóellenes megmozdulásokat.

Passarge „A zsidóság"-ról írt pompás munkájában nagyon találóan mutat rá az antiszemita népmozgalmak valódi indítékaira és igazi hátterére. Fejtegetéseinek a lényege a következőkben foglalható össze: A zsidók mind számosabban, mind tömegesebben jelennek meg a befogadó nép országának határain belül. Behízelgő, simulékony modorukért, kifejlett alkalmazkodó képességükért bizonyos fokú jóakarattal, sőt, igen gyakran még tisztelettel is fogadják őket. De egyrészt a befogadó népek erőtlensége és könnyelműsége, másrészt s főképpen a zsidóság kielégíthetetlen kapzsisága következtében hamarosan jelentkeznek a súrlódások.

A zsidóság az ellenségeskedések dacára sem lesz mértékletesebb vagy elővigyázatosabb, sőt vakmerősége mindinkább fokozódik. Végül is csordultig telik a pohár, jelentkeznek a pogromok s életbe lépnek a zsidóságot korlátok közé szorító céltudatos népvédelmi rendszabályok. De a népek emlékezőtehetsége nagyon fogyatékos. A ma kiutasított zsidók 10–20 vagy 100 év múlva újból visszatérhetnek. Ismét jóakarattal fogadják őket, ők azonban bizonyos idő múlva megint megcsúfolják és kigúnyolják ezt a jóakaratot, s a körforgás megismétlődik.

Minden alapot nélkülöz Mórának az az állítása is, hogy az antiszemitizmus kizárólag a német népre szorítkozik. Tacitus az ő Históriájában már közel kétezer évvel ezelőtt megállapította, hogy a zsidók mélységesen gyűlölnek mindent, ami nem zsidó, mintahogyan a zsidók szokásai a lehető legesztelenebbek. Mohamed a Koránban (IV. Sure) a következőket mondja: **„A zsidóknak igazságtalanságaik miatt egyet-mást megtiltottunk, ami eddig meg volt nekik engedve, mert igen eltávolodtak Isten vallásától s uzsorát szedtek, pedig ez nekik tilos volt s más emberek vagyonát igazságtalanul eltulajdonították."** Mohamed még arra is figyelmeztet, hogy a zsidóknál jogérzésre és becsületességre számítani nem lehet.

Az ugyancsak nem germán és nem német Voltaire-nek a zsidóságról táplált nézetei is nagyon figyelemreméltók. A „Dictionnaire philosophique"-ben írja, hogy: **„A zsidók nem egyebek, mint egy tudatlan és barbár nép, amelyiknél a legpiszkosabb kapzsiság, a leginkább megvetésre méltó babonák kiolthatatlan gyűlölettel vannak összekötve ama népek iránt, amelyek megtűrik őket, s amelyen meggazdagodnak."** Más helyütt: **„A zsidóság lényegéhez tartozik más népek gyűlölete. Alig van a zsidósággal foglalkozó történetíró, aki ne lenne meggyőződve erről az igazságról, s alig nyitjuk fel a zsidó könyveket, máris megvannak erre a bizonyítékok."**

Ugyancsak Voltaire írja (Euvies ed. Beuchot, Essai sur les moeurs) **„Csodálkoznak azon a megvetésen és gyűlöleten, amelyet minden nemzet a zsidókkal szemben tanúsít, holott ez természetes következménye az ő magatartásuknak. Olyan szokásokat gyakorolnak, amelyek egészen ellentétesek a meglevő társadalmi viszonyokkal; tehát joggal kezelték őket olyan nemzetként, mint amely minden más népnek ellentéte. Más népeket szolgálnak kapzsiságból, megvetnek fanatizmusból s az uzsorát szent kötelességnek tekintik."**

A zsidókkal összehasonlítva még az irokézek is az emberiesség filozófusai voltak.

Hasonló idézetek cáfolhatatlanul bizonyítják, hogy az antiszemitizmus nem kizárólagos német tulajdonság, mert a zsidó veszély sorsdöntő jelentőségét minden nép világosan látó vezetői felismerték. S ezzel így volt a magyarság is, legalább addig, amíg káros és romboló vérelemek nem kezdték ki és nem ásták alá biológiai és ezzel együtt lelki épségét és egészségét. Addig ösztönszerűen és céltudatosan védekezett a zsidó veszedelem ellen. Szent István, Szent László, Kálmán, Nagy Lajos törvényekkel védték meg népüket a zsidó rabszolgasággal és kizsákmányolással szemben s uralkodásuk alatt fénykorát élte a magyarság, (dr. Krűger Aladár: Fajvédelem a magyar ezer évben, A Cél, 1924. április). De Kölcsey, Petőfi, Széchenyi is tudatában volt a zsidó probléma szörnyű horderejének.

Verhovay és Istóczy kétségbeesetten küzdöttek a fenyegető magyar halál ellen, de már késő volt. A zsidó liberalizmus fajsorvasztó illúziói és nemzetrombolό hazugságai megfertőzték és elernyesztették az ezer év óta harcoló magyarságot. Amilyen mértékben terjeszkedett gazdasági, politikai, kulturális tekintetben a zsidó világnézet, ugyanolyan mértékben zuhantunk – a látszólagos emelkedés dacára is – lefelé a teljes összeomlásig. Az 1883. évi antiszemita megmozdulások, amelyekről Móra Ferenc oly „lenge" fölénnyel adomázgat, utolsó fellvillanásai voltak a magyar élni akarásnak. Egy csodálatos múltú nép életösztönének elektromos áramai cikáztak akkor a Kárpátok medencéjében, s hogy ezek az antiszemita mozgalmak az erőteljes fajvédelem ébresztői helyett egyszerű közrendészeti üggyé lettek, annak oka nem utolsó sorban a magyar értelmiségnek már akkor is mutatkozó vétkes közömbössége, aminek eredménye egyrészt a magyar tragédia, másrészt Judea diadala lett.

Tudjuk, hogy jó néhányan vannak, akik nemzetbénító dogmatikus liberalizmusukból semmiképpen sem gyógyíthatók ki. Azt is tudjuk, hogy itt közöttünk egy számra éppen nem nagy, de tekintélyben és hatalomban számottevő csoport él, amelynek tagjait szellemi és lelki s talán főképpen anyagi szálak széttéphetetlenül Judeához kötik, azonban mindezek ellenére, sőt éppen ezért rá kellett mutatnunk a megdönthetetlen igazság megmásíthatatlan tényeire.

A fent jellemzett emberkategória fölött nyomtalanul viharzott át a négy esztendős világégés, hiába dübörgött át a két „forradalom" szennyes áradata, hiába sújtott le Trianon országszaggató katasztrófája s körülöttük hiába zajlik-morajlik a magyar milliók verejtékszagú élethalálharca, ők maradnak, akik voltak, vakok és süketek, Judea fogadott, vagy fogadatlan prókátorai. Ezt mind látjuk és tudjuk, de azt is tudjuk, hogy fajtánk felszabadulását a szégyenteljes zsidó rabszolgaságból egy tisztább vérű, egészségesebb lelkű, eszményekért rajongó s keményebb akaratú nemzedék fogja meghozni.

(Forrás: *A Cél*, 1933)

* Barcsay Adorján A szabadkőművesség bűnei c. műve. 2. kötetében (222. l.) olvassuk, hogy Móra Ferenc író, főszerkesztő, aki 1879 aug. 10-én Szegeden született, 1911-ben a Szeged nevű szabadkőműves páholy tagja lett, amelyben a III. fokot érte el. Tetszik most már érteni a nagy zsidószeretet motívumait?

Inotai László Zoltán:

A MAGYARORSZÁGI NÉMET KATONAI JELENLÉT ELŐZMÉNYEI

1944. március 19-én a szövetséges Harmadik Birodalom katonái bevonultak Magyarország területére. A megszállás tényét csupán egy csekély számú, zömmel német származású, de feltétlenül német érzelmű csoport fogadta egyértelmű örömmel és ebbe a csoportba – a hivatalos történetírás állításával szemben – egyáltalán nem tartozott bele a Nyilaskeresztes Párt, amely voltaképpen szégyenletesnek tekintette az eseményt, amihez a magyar kormány gyalázatos tevékenysége vezetett.

1942 tavaszán Horthy Miklós a kormányfő cseréje mellett döntött. Bárdossy László addigi miniszterelnök leváltása mögött elsősorban belügyminisztere, Keresztes-Fischer Ferenc állt, de maga a kormányzó sem ragaszkodott a kormányfő személyéhez személyes ellenszenve folytán. Az újonnan kinevezett miniszterelnök, Kállay Miklós szabolcsi földbirtokos, noha egykoron a Gömbös-kormány tagja volt, közismerten a hazai politikai körök angolszász-orientációjú, Bethlen István vezette csoportjához tartozott. A kormányváltást követő hivatalos kommentárok szerint a magyar politikai vezetés irányvonala nem változott, ennek megfelelően Kállay bemutatkozó beszédében az addigi politika folytatását ígérte, de ez nem tévesztette meg sem az Új Európai Rend hazai képviselőit, sem a németeket. A Kállay-kormány kezdeti lépéseinek egyedül azok dőltek be, akiket az újdonsült miniszterelnök a legkevésbé sem szeretett volna megtéveszteni, azaz az angolok, akik később, amikor Kállay már valós szándékai szerinti irányvonalra tért át, már nehezen hittek neki.

Az új kormány kezdeti lépései valóban azt sugallták, hogy Bárdossy politikai irányvonalában nem következik be törés, megszavaztatott néhány, a zsidókérdés megoldásának irányába mutató intézkedést, amelyek a zsidó történész, Lévai Jenő szerint is csupán látszatintézkedésnek voltak tekinthetők, valamint sor került jó néhány kommunista letartóztatására is az 1942. március 15-én lezajlott németellenes tüntetés után, de az abban szintén kompromittált szociáldemokratákat nem érte különösebb retorzió, mi több támogatta – az egyelőre még kommunistamentes – Függetlenségi Front újjáalakulását, ezzel szemben a nyilasok üldöztetése soha nem látott méreteket öltött.

1942. november 8-án a szövetségesek partraszálltak Észak-Afrikában, és ez a magyar belpolitikában is változást hozott. A társadalom angolbarát része esélyt látott arra, hogy az angolszászok segítségével sikerül majd a háborúból való kiugrás, elhitték azt – a még a 20-as években keletkezett – hamis legendát, hogy az angol közvélemény szimpatizál a magyarokkal. Ez a hiedelem még a Lord Rothermere által indított angliai sajtókampány magyarországi hozadéka volt. A valóságban a lord tevékenysége a szigetországban kevés feltűnést keltett, a magyarokkal való viszonyt pedig ekkoriban leginkább a Londonban székelő emigráns kormányok, különösen Benesé, illetve a Károlyi-rezsim emigránsai befolyásolták. A változó közhangulatban Kállay Miklós is színt váltott, az addigi informális nyugati kapcsolatokat felhasználva megpróbált tárgyalásokat kezdeményezni a szövetséges hatalmakkal. Az angolok különböző fórumokon hitegették a magyar diplomáciát és nem utolsósorban a közvéleményt, hogy Közép-Európa és benne Magyarország nem tartozik a Szovjetunió érdekszférájába. A későbbi kutatások azonban igazolják, hogy Molotov már az 1940. november 12-13-i berlini látogatásán bejelentette országa igényét érdekszférájának kiterjesztésére jónéhány közép- és délkelet-európai állam között Magyarországra is. Ha erről a Kállay-kormánynak nem is volt tudomása, az mindenképpen feltűnhetett volna, hogy az angolok közvetítő ügynöknek azt a Pálóczy-Horváthot jelölték ki, aki bár még a harmincas években Gömbös Gyula embere volt, később azonban balra sodródva meg sem állt a kommunistákig és közismerten a szovjetek által pénzelt ügynök lett belőle. Kállay egy másik ügynöke, akit még annak idején Teleki is alkalmazott, egy Gellért nevezetű ember, pedig nem mással, mint a londoni emigrációban élő zsidó Böhm Vilmossal vette fel a kapcsolatot, aki a rossz emlékű Károlyi-kormány hadügyi államtitkára, majd a 1919-es bolsevik rémuralom hadügyi népbiztosa volt. Ezenkívül még jónéhány olyan jelzés volt, amelyet ha helyesen értelmeznek, akkor tisztában lehettek volna azzal, hogy szövetséges győzelem esetén Magyarország a szovjet zsákmánya lesz.

Ebben a helyzetben a magyar érdek feltétel nélkül a háború folytatása lett volna és nem a becstelen árulás. A német hírszerzés természetesen a magyar kormány minden áruló lépéséről tudomást szerzett, példának okáért egy Isztanbulban tartott konferencia alkalmával a Nobel-díjas Szentgyörgyi Albert egyenesen a magukat szövetséges ügynöknek kiadó, de valójában a Gestapo alkalmazásában álló embereknek ajánlotta fel közvetítő szolgálatait. Ezeknek és a korábban is tapasztalható defetista hozzáállásnak köszönhetően teljesen érthető, hogy a németek ódzkodtak a magyar hadsereg komolyabb felfegyverzésétől. Ehhez hozzájárult a folyamatos rossz viszony Romániával is, amely persze a magyar revíziós célkitűzések fényében érthető mindkét fél részéről, de akkor, amikor Európa létkérdése volt a tét, egy felelős államférfi belátta volna, hogy a nagyobb cél érdekében a kisebbet – legalábbis egy időre – félre kell tenni. Felelős államférfi azonban sem Romániában, sem Hazánkban nem jutott szerephez ezidőtájt, így a III. Birodalom Vezére hol egyik felet, hol a másikat volt kénytelen – átmeneti eredménnyel – jobb belátásra bírni.

Akadt azonban más súlyos probléma is, amelyben a magyar politikai vezetés elmarasztalható. A magyar ipar átállítása hadigazdaságra jelentős késedelmet szenvedett, ráadásul a nem csupán megtűrt, hanem a Kállay-kormány részéről még támogatást is élvező Szociáldemokrata Párt által befolyásolt munkásság részéről az ipari termelést jelentős mértékű szabotázs is sújtotta. Ez azután szintén hozzájárult ahhoz, hogy az 1942 nyarán az oroszországi frontra indított Második Hadsereg felszerelése jócskán elmaradt az elvárhatótól, aminek fényében még inkább hősi tettnek tekinthető a doni katasztrófa során tanúsított magyar helytállás, amely a politikai vezetés fenti súlyos hibáinak kiküszöbölése esetén jóval sikeresebb is lehetett volna. Mindeközben a nyugattal való tárgyalások több szálon át folytak, és noha Horthy elutasította azt a szövetségesek által támasztott feltételt, hogy a németeket hátba támadják, Kállay (nem zárható ki, hogy Horthy tudtával) titkon utasítást adott, hogy a zsinagógákban és más rejtekhelyeken fegyvereket halmozzanak fel, amelyekkel alkalomadtán a frontról visszarendelt munkás zászlóaljakat felfegyverezve, megtámadják a németeket, amint erről Macartney elsődleges forrás alapján említést tesz.

A Führer természetesen ezekről a tárgyalásokról folyamatosan kapta a híreket és 1943 áprilisában találkozót kezdeményezett Horthyval, amelyre Salzburgban került sor. A Führer megpróbált nyomást gyakorolni a kormányzóra, hogy bocsássa el Kállayt és helyére Imrédyt nevezze ki. Horthy elutasította a kérést, cserébe tett néhány engedményt, amely egyelőre kielégítette a németeket. Az SS-nek engedélyezték, hogy a magyarországi svábok között toborozzon, ugyanakkor a Magyarország zsidótlanítására vonatkozó kérést visszautasították, sőt Kállay fokozta a magyarországi, illetve a Magyarországra menekült más zsidók számára nyújtott védelmét, akik között mind a kommunisták, mind más nemzetellenes erők kellő táptalajra számíthattak.

Mussolini 1943 nyarán bekövetkezett bukása új helyzetet teremtett és a Kállay-kormány továbbra sem lankadó tárgyalásai, aminek folytán 1943. október 10-én el is fogadták a szövetségesek előzetes fegyverszüneti feltételeit, Hitlert arra a lépésre késztették, hogy kiadja az utasítást Magyarország katonai megszállási tervének kidolgozására. A megszállás tényét a Vezér 1944. március 18-án Klessheimben jelentette be a kormányzónak és a másnap bekövetkezett megszállás vetett azután véget a Kállay-kormány ámokfutásának.

A Kállay-kormány domborította ki leginkább a Horthy-korszak azon jellemzőjét, miszerint a németek támogatását örömmel fogadtuk, amikor a revíziós törekvésekben segítségünkre voltak, de amikor cserébe adni is kellett volna valamit, akkor erősen vonakodva teljesítettük azt, ha egyáltalán teljesítettük, és ez nem csupán a németeket sújtotta, hanem saját hadseregünket is.

F I G Y E L E M !

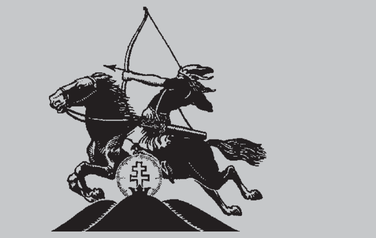
Felhívjuk tisztelt előfizetőink és megrendelőink figyelmét, hogy a borítékban küldött pénzküldeményekért, sem a POSTA, sem a KIADÓ nem vállal felelősséget. Az előfizetést rózsaszínű postai csekken szíveskedjenek küldeni.

Köszönettel: a Kiadó

Hungária Szabadságharcos Mozgalom elérhetősége az Interneten:

http://www.szittya.com

e-mail: hszm@szittya.com

SZITTYAKÜRT

A HUNGARISTA SZELLEM LAPJA

Megjelenik minden hó 15-én

Tiszteletbeli főszerkesztő:
MAJOR TIBOR

Felelős szerkesztő:
GEDE TIBOR

Főmunkatárs:
TUDÓS-TAKÁCS JÁNOS

Olvasószerkesztő:
UNGVÁRI GYULA

A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com

A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.

Kiadó: GEDE TESTVÉREK BT.
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
Telefon: (06-1) 349-4552
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

Előfizetés: Magyarországon egy évre 4000 Ft,
Egyes szám ára: 280 Ft

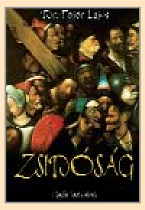
Külföldre előfizetés: Egy évre 10 000 Ft
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

ISSN 1215-5489

TILTOTT GYÜMÖLCS!

ELHALLGATOTT ÉS TILTOTT KÖNYVEK

Dr. FEJÉR LAJOS
ZSIDÓSÁG

A kritika, amit a kikeresztelkedett zsidó szerző gyakorol, önkritika. Kritikai módszerességgel veszi szemügyre mindazt, ami a zsidóság világnézetének kialakulásához vezetett. Az igazsághoz, amely nem a "zsidóság" igazsága, a zsidóvédőkön keresztül jutott el. Szokatlan és üdítő egy ritka tisztességes magyarországi zsidó őszinte könyvét olvasni. Bárcsak így írna minden zsidó!

Kartonált, 339 oldal. Ár: 1850 Ft

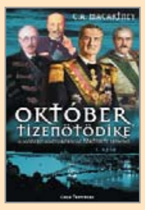
Ksz. 22. BOSNYÁK ZOLTÁN
SZEMBE JÚDEÁVAL!

A híres Zsidókérdést Kutató Intézet egykori magyar vezetőjét nemcsak meggyilkolták, hanem már hatvan éve gyalázzák, művei pedig elhallgatják, de félelemtől mentes átfogó munkáját még máig sem tudták megcáfolni. Egy biztos: a könyv ismerete után senki sem fogja úgy látni ezt a tabukérdést, mint eddig.

Kartonált, 374 oldal. Ár: 2100 Ft.

Ksz. 57. C. A. MACARTNEY
OKTÓBER TIZENÖTÖDIKE
(A modern Magyarország története 1929–1945. I–II. Rész)

Közel ötven év után jelent meg először magyarul a kiváló brit történész hatalmas, két kötetes (közel 1300 old.) főműve a Horthy-korszakról. A szerző számos alkalommal volt Magyarországon hosszabb-rövidebb ideig. Személyesen ismerte a korszak legtöbb magyar közéleti személyiségét és kitűnően megtanult magyarul. Nincs részletesebb vagy pártatlanabb mű sem magyar, sem idegen nyelven, amely tárgyilagosabban, elfogulatlanabbul ismertetné a Horthy-korszak történetét. A magyar modern történetírásban ismeretlen pártatlansága miatt mára e nélkülözhetetlen könyv „politikailag inkorrektté" vált.

Kemény borító. 1288 oldal. Ár: 9000 Ft

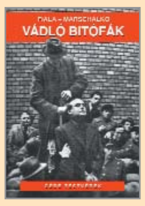
CHALDEUS SIMON
A ZSIDÓ VILÁGSZÖVETSÉG VESZEDELME AZ EMBERISÉGRE

A világpolitika és a hazai politika rejtett céljait, módszereit, irányító erőit feltáró és bizonyító tanulmány több mint 70 évig a legféltettebb tiltott könyv volt. Ma ismét kapható.

Ára: 1700 Ft

FIALA FERENC–MARSCHALKÓ LAJOS
VÁDLÓ BITÓFÁK

1946. március 12. Emlékezetes napja a magyar történelemnek: magyarokat akasztani gyűlt össze a gettó népe. A féktelen bosszú, és a tragédiához vezető út megrázó története ez a kötet, melyben a bitófák igazságért kiáltanak Bárdossytól Szálasiig, minden „háborús bűnösnek" hazudott, igaztalanul legyilkolt magyarnak. A jól ismert szerzők a Nemzet valóságos lefejezését ismertetik az amerikai fogságtól a zsidó-kommunisták bitófájáig.

Kartonált, 309 oldal. Ára: 1800 Ft.

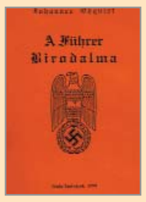
Ksz. 49. DAVID IRVING
FELKELÉS!
(Egy nemzet küzdelme: Magyarország 1956)

A szerző korunk legolvasottabb és legtöbb vitát keltő újraértékelő történésze. A több mint harminc, a valódi történelmet kutató, a tabutémákat is bátran tárgyaló művével világszerte kiérdemelte az olvasók tiszteletét. A magyar forradalomról írt korszakalkotó sikerkötete szenvedélyes vitákat váltott ki, külföldön és hazánkban egyaránt. Az első kiadás hatalmas sikere után ezek véleményét összegezve a legjobb könyv 56-ról.

Kemény borító. 661 oldal. Ár: 4000 Ft.

Ksz. 24. JOHANNES ÖHQUIST
A FÜHRER BIRODALMA

Végre! A Harmadik Birodalomról szóló tízezernyi zsidó kiadvány gyülöletével, áltudományosságával, rágalmaival szemben ez a kötet pusztán csak a bizonyítható történelmi tényeket állítja. De ez is elég, hogy az olvasóban egy világ omoljon össze. Tények a hazugság ellen!

Kartonált. 342 oldal. Ár: 1800 Ft

MARSCHALKÓ LAJOS
KIK ÁRULTÁK EL 1918-BAN MAGYARORSZÁGOT?

A kiváló jobboldali újságíró nagy sikerű műve a trianoni országrablást és az 1919-es patkánylázadást előkészítő hazaárulás történetét ismerteti, miközben a szerző megfeledkezik a hazaárulók tetteinek és másságának tiszteletéről és utódaik, elvtársaik érzékenységéről.

Ára: 850 Ft.

IZRAEL SAHAK
ZSIDÓ TÖRTÉNELEM, ZSIDÓ VALLÁS
(Háromezer év súlya)

A néhai izraeli professzor könyve valóságos bomba, amely szétrobbantja a liberális naiv hiedelmet a zsidók „tiszteletreméltó" vallásáról. Bemutatja az olvasónak, hogy miként alkalmazzák ma Izraelben a Talmud gyűlölettel telt tanítását. Elképesztő példákkal bizonyítja azon számos nem-zsidó kutató állítását, miszerint a Talmud gyűlöletét a nem-zsidók iránt a zsidók Izraelben ma is hiszik, nyíltan vallják és alkalmazzák a mindennapi életben, és ez a gyűlölet áthatja az egész zsidó társadalmat. E vallás lényege a zsidók szeretete és minden nem-zsidó végtelen megvetése és gyilkos gyűlölete.

Kartonált. 200 oldal. Ár: 1800 Ft.

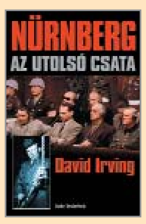
EGON VAN WINGHENE
HOVÁ TEGYÜK A ZSIDÓKAT?

Mind a zsidó és a nem-zsidó gondolkodók a bibliai idők óta teszik fel a kötet címében szereplő kérdést a megoldhatatlannak tűnő problémák problémájára keresve a választ. A holland szerző művében élesen és világosan tárja az olvasó elé a miértet és a hogyant. A nyílt, szókimondó tanulmány mellőzi a mai magyar politikusoktól, értelmiségiektől megszokott mellébeszélő hablatyolást.

Kartonált. 77 oldal. Ár: 750 Ft

Ksz. 60. DAVID IRVING
NÜRNBERG AZ UTOLSÓ CSATA

A világtörténelem legvéresebb világnézeti háborújának utolsó aktusa az úgynevezett nürnbergi „háborús bűnösök" pere volt. A bécsi börtönből nemrég szabadult világhírű angol történész könyve első alkalommal ismerteti pártatlanul magyar nyelven a per lefolyását. A korábban még soha közzé nem tett naplókat és dokumentumokat felhasználva közvetlen közelről vizsgálja meg a huszadik század legjelentősebb perét, amely a történelmi tények alapján a jog és igazság szolgáltatás nyilvánvaló megcsúfolása volt.

Kemény borító. 407 oldal. Ára: 4300 Ft.

MILOTAY ISTVÁN
EGY ÉLET MAGYARORSZÁGÉRT
AMI HORTHY EMLÉKIRATAIBÓL KIMARADT

Milotay István a modern nemzeti sajtó megteremtője az emigrációban írt kiváló művében Horthy személyének és nevével jelzett korszak jobboldali kritikáját adja, a volt kormányzó emlékiratai kapcsán.

Ára: 1800 Ft

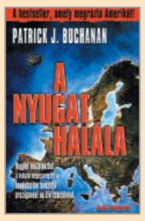
ANONYMUS
TILTOTT IGAZSÁG

A német szerző névtelenül kényszerült megjelentetni történelmi tanulmányát, mert Németországban és számos más államban törvény tiltja a huszadik század legnagyobb történelmi csalása körüli legújabb kutatások eredményeinek ismertetését. Érvei elsöprők, bizonyítékai pedig vitán felüliek. A tanulmány egyszerűen szenzációs.

Kartonált, 81 oldal. Ár: 750 Ft

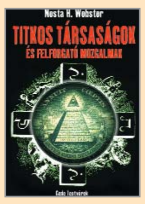
Ksz. 59. PATRICK J. BUCHANAN
A NYUGAT HALÁLA
(Hogyan veszélyezteti a kihaló népesség és a bevándorlók inváziója országunkat és civilizációnkat.)

A Nyugat haldoklik. Európában és az Egyesült Államokban egyre csökkenek a születési mutatók, amely a bevándorlással párosulva a világhatalomban végbemenő kataklizma-szerű változáshoz vezet, minthogy a bevándorlás minden nyugati országot és nemzetet eláraszt. Feltárja annak részleteit, hogyan tűnik el a Földről egy civilizáció, kultúra és erkölcsi rend. Időszerű, provokatív tanulmány.

Kemény borító. 297 oldal. Ára: 3500 Ft

Ksz. 52. NESTA H. WEBSTER
TITKOS TÁRSASÁGOK ÉS FELFORGATÓ MOZGALMAK

A titkos társaságok és felforgató mozgalmaknak nemzetközileg elismert legtekintélyesebb angol kutatójának alaposan dokumentált, tudományos igényű főműve a társadalmi és erkölcsi rend felforgatására törő baloldali mozgalmak és forradalmak folyamatát az első keresztény évszázadoktól nyomozza végig a Gnosztikusoktól az Orgyilkosok, a Templomosok, a zsidó kabbalisták és a Szabadkőművesek, ill. az Illuminátusok mozgalmain át a modern nyílt és titkos felforgató társaságokig.

Kemény borító. 506 oldal. Ár: 3200 Ft.

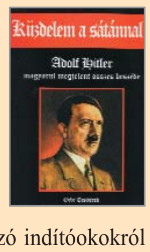
FEHÉR MÁTYÁS JENŐ
KÖZÉPKORI MAGYAR INKVIZÍCIÓ
(TÁLTOS ÉS MÁGUS PEREK)

Az emigrációban elhunyt szerző a 40-es években talált rá a magyar táltosok és mágusok ellen lefolytatott perek anyagára az úgynevezett, és mára elveszett vagy eltüntetett kassai kódexben. Őseink műveltségére fényt vető felbecsülhetetlen anyagot dolgozta fel páratlan történelmi művében.

Ára: 2300 Ft

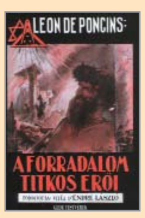
ADOLF HITLER
KÜZDELEM A SÁTÁNNAL
(Összes magyarul megjelent beszédei)

Hitler mesterien felépített beszédei, nemcsak magával ragadják az olvasót, hanem elsőrangú forrásanyag Hitler egyéniségét és gondolatvilágát tanulmányozók számára. A beszédek jelentőségét csak fokozza, hogy a főbb politikai döntéseit meghatározó indítóokokról is beszámol.

Ára: 3500 Ft.

LEON DE PONCINS
A FORRADALOM TITKOS ERŐI SZABADKŐMŰVESSÉG, ZSIDÓSÁG

A neves francia kutató megdöbbentő híres kötete a szabadkőművesség világfelforgató tevékenységét ismerteti eredeti dokumentumok alapján. Nemcsak állítja, de bizonyítja is a zsidók vezető, irányító szerepét valamennyi felforgató, titkos társaságban és mozgalomban.

Ára: 1400 Ft

Ksz. 50. DAVID IRVING
APOKALIPSZIS 1945. DREZDA ELPUSZTÍTÁSA

1945. február 13-áról virradó éjjel Sztálin demokrata szövetségesei Drezda bombázásával az európai történelem legnagyobb tömeggyilkosságát hajtották végre. Ez a barbár gonosztett még a Hirosimára ledobott atombomba borzalmait és áldozatai számát is felülmúlta. Irving beszámolója percről percre, óráról órára mondja el e páratlan tragédia borzalmait és tárja fel annak történelmi hátterét. Tényekkel bizonyítja, hogy a bombázás célja a civil lakosság körében elérhető legnagyobb pusztítás volt.

Kemény borító. 344 oldal. Ár: 3500 Ft.

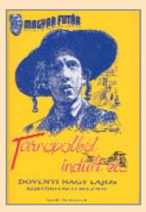
PROHÁSZKA OTTOKÁR
AZ ÉN ANTISZEMITIZMUSOM

A néhai lánglelkű székesfehérvári püspök szobrát a liberális, kommunista erők a legelsők közt döntötték le 1945-ben. A ma is izzó gyűlöletet a püspök harcos nemzeti és jobboldali elkötelezettsége mellett hazánk legvitatottabb tabu kérdéséről hangoztatott nézeteivel váltotta ki. A kötet tartalmazza a püspök valamennyi megnyilatkozását, ebben a nemzeti kulcskérdésben.

Kartonált. 228 oldal. Ár: 1350 Ft.

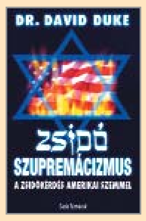
Ksz. 41. DÖVÉNYI NAGY LAJOS
TARNOPOLBÓL INDULT EL...

Ez a legendás hírű regény bemutatja a zsidóság térfoglalását és viszonyát a magyarsághoz egy belopakodó, hazáló galiciáner szédítő sikerein keresztül, a magyar történelem tragikus korának történetébe helyezve, kiváló irodalmi szinten. Az írót ezért a nagyszerű remekműért életfogytiglani börtönre ítélték.

Kemény borító. 867 oldal. Ár: 4800 Ft.

Ksz. 58. DR. DAVID DUKE
ZSIDÓ SZUPREMÁCIZMUS
A ZSIDÓKÉRDÉS AMERIKAI SZEMMEL

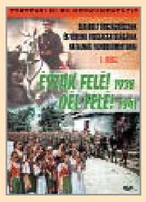

A világ legolvasottabb anticionista könyve részletesen tárgyalja mindazokat a zsidókérdéssel kapcsolatos kérdéseket, amelyek a következmény érdekődésének középpontjában állnak, és végzetesen uralják nemcsak korunk Amerikájának közéletét, de meghatározzák hazánk és a világpolitika alakulását is. A szerző az USA képviselőházának egykori tagja az európai népek és kultúrájuk fennmaradásáért küzdő politikusként vált világszerte ismertté. Az amerikai jobboldal meghatározó személyisége.

Kemény borító. 402 oldal. Ára: 3900 Ft

ELRABOLT ORSZÁGRÉSZEINK ÉS VÉREINK VISSZACSATOLÁSÁNAK HATALMAS FILMDOKUMENTUMAI

Ksz. 2.
ÉSZAK FELÉ!

Készült: 1938-ban.
60 perc

DÉL FELÉ!

Készült: 1941-ben. 25 perc
Ez a két film együtt

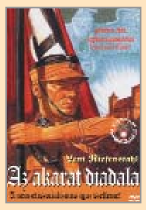
Ksz. 3.
KELET FELÉ!

Készült: 1940-ben.
90 perc Fekete-fehér
Ez a dokumentumsorozat örök tanúbizonysága az elrabolt országrészek népének végtelenül boldog, önfeledt szabad akaratnyilvánításáról. Egyben felidézi azokat a felejthetetlenül örömkönnyekben úszó napokat, amelyek újra eljövetelére minden igaz magyar vár, melyről lemondani nem tud és nem is akar, mert őseink kihullt vére és emléke kötelez.

Ár: VHS 2350 Ft. darabja,
DVD 4000 Ft darabja.

Ksz. 4. LENI RIEFENSTAHL
AZ AKARAT DIADALA
(A nemzetiszocializmus igaz szelleme)

A világhírű filmrendező dokumentumfilmje az 1934-es Nemzetiszocialista Pártnapokról világszerte elismert, mint a filmművészet utolérhetetlen, lenyűgöző remekműve. A művészet erejével sajátos, ragyogó technikával hűen tárja elénk Hitler történelmi egyéniségé által meghatározott Mozgalom szellemiségét, amely megnyerte milliók tiszteletét, szeretetét és odaadását. A digitálisan felújított új DVD-kiadás minden korábbi változatnál kiválóbb minőségben nyűgözi le a nézőt.

Eredeti német hang, magyar felirat.
113 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.

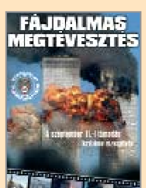
LENI RIEFENSTAHL
A HIT GYŐZELME
Az 1933-as Birodalmi Pártnapok filmje

Leni Riefestahlt sokáig elveszettnek hitt első mesterműve, A hit győzelme volt az első, amelyben új eszközöket alkalmazott és sajátos eljárásokat fejlesztett ki, hogy a nézőt áthassa a milliókat lelkesítő mozgalom szellemisége. A film nagyban hasonló a későbbi Akarat diadala felépítéséhez. A hit győzelme mély bepillantást nyújt a nemzetiszocialista világnézetet átható hit és hősiesség ma már szinte ismeretlen, de ma is tiszteletet keltő és magával ragadó szellemébe.

Eredeti német hang, magyar felirat.
Fekete-fehér. 82 perc
Ár: VHS. 2350 Ft. DVD. 4000 Ft

FÁJDALMAS MEGTÉVESZTÉS
A szeptember 11.-i támadás kritikus vizsgálata

Az USA kormánya a szeptember 11.-i támadásért az Al Kaida-t és Oszama bin Laden-t tette felelőssé. Elfogásáért egy országot bombáztak szét, és ártatlanok tízezreit ölték meg. Az első döbbenet után az áldozatok hozzátartozói számos kérdést tettek fel, amelyekre az USA kormánya máig sem adott kielégítő választ. A hivatalos magyarázatok után, nincs itt az ideje, hogy Ön is megismerje a világtörténelem legnagyobb megtévesztését, a független kutatások eredményeit, melyek a támadásnál is sokkolóbbak?

Színes, 90 perc.
Ár: VHS. 2350 Ft, DVD. 4000 Ft

Ksz. 8. TED PIKE
MIÉRT VÉRZIK A KÖZEL-KELET?

Ez a monumentális 70 perces új videofilm adatokkal alátámasztja a közel-keleti cionista összeesküvés egész történetét, illetve ismerteti az arab-izraeli konfliktus valódi okait. Megrázó áttekintést ad a cionista gyilkosságokról, a palesztin nép minden képzeletet felülmúló, végtelen szenvedéséről, az egész világ által hallgatólagosan jóváhagyott cionista népirtásról.

Színes. Ár: VHS. 2400 Ft, DVD 4000 Ft.

LENI RIEFENSTAHL
OLIMPIA
Ksz. 5.
I. RÉSZ – A NÉPEK ÜNNEPE
Ksz. 6.
II. RÉSZ – A SZÉPSÉG ÜNNEPE

Ez a mély benyomást keltő film több mint félévszázad után is bámulatba ejti lélegzetelállító jeleneteivel a nézőt. Mindmáig ez a legjelentősebb sportfilm, amely az 1936-os berlini XI. Olimpiai Játékokat mutatja be, a világ ifjúságának tiszteletére és dicsőségére dedikálva.

Eredeti német hang, magyar felirat.
I. rész 115 perc.
Ár: VHS 2500 Ft, DVD 4000 Ft.
II. rész 89 perc.
Ár: VHS 2400 Ft, DVD 4000 Ft.